

GEWOON
KEET!

LEESDEMPLEAAR

LEESEXEMPLAAR

GEWOON KEET!

Een chaotisch kamp, een lelijk hondje
en de grote verdwijntruc

Suus Ruis

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Lees ook:

Voor Puck

Nur 283 / W072601

Bisac JUV019000 / JUV013000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Suus Ruis

© MMXXVI Illustraties: Iris Boter

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

LEESEXEMPLAAR

Druk druk druk

Is het je wel eens opgevallen dat volwassenen het cool vinden om het altijd druk te hebben? Als ze aan elkaar vragen hoe het gaat, antwoorden ze bijna altijd: ‘Goed, druk.’

Let er maar eens op. En daar kijken ze dan heel trots bij.

Als ze echt indruk willen maken, zeggen ze puffend: ‘Druk druk druk.’ Alsof je het na één keer niet hebt begrepen.

Met mij gaat het pas echt goed als ik ‘rustig’ kan antwoorden als iemand vraagt hoe het met me gaat. Ik ben op mijn best als ik mijn huiswerk af heb en op mijn kamer met mijn hamsters Biceps en Muffin speel. Of als ik samen met mijn besties Fay en Juniper op het grasveld achter school op mijn rug naar de wolken lig te kijken.

Maar goed, ik ben tien (bijna elf). Dan gelden er andere regels voor het leven.

Het is trouwens wel stom als je de enige bent die het niet druk heeft. Dat is zeg maar de situatie waar ik nu in zit. Supersaai, want niemand heeft tijd voor mij.

‘Hallo? Keet? Contact?’ zegt mijn moeder.

‘Huh? Sorry, wat zei je?’ zeg ik. Ik was zo in gedachten verzonken dat ik helemaal niet had gemerkt dat mijn vader en broertje Jake al van tafel zijn. Ze zijn zelfs niet meer in de keuken.

‘Of je je bord even in de vaatwasser wil zetten,’ zegt mama.

‘Is er geen toetje?’ vraag ik. Ik zit nog lang niet aan mijn suikertaks voor vandaag.

Mama kijkt een beetje verstoord. ‘Nee schat, ik heb geen boodschappen gedaan vandaag. Geen tijd voor. En ik moet eigenlijk ook weg. Neem maar een appel.’

Een appel? Ik dacht het even niet. Zuchtend sta ik op en met mijn bord en mijn glas loop ik naar het aanrecht. Gelukkig is de snoeptaart die ik pas van oma heb gekregen nog niet op (een wonder), dus dan moet dat maar mijn toetje zijn.

Maar ik zei het toch? Iedereen is druk.

Mijn moeder is bezig met een soort kom-in-je-kracht cursus. Eén keer in de week moet ze ’s avonds ergens naartoe voor een bijeenkomst met allemaal andere mensen. Vandaag dus.

Daarnaast moet je blijkbaar heel veel huiswerk doen om in je kracht te komen. Zo veel dat je geen tijd hebt om toetjes te kopen.

Papa zal wel weer gaan repeteren. Hij zit in een boyband – wat best een grappige omschrijving is voor een band met alleen maar veertigplussers, ik bedoel: ‘boys’ zijn ze niet bepaald meer – en hij neemt dat behoorlijk serieus. Ze gaan de wereld veroveren, zegt hij.

Zelfs Jake heeft nergens tijd voor. Als hij niet aan het voetballen is, is hij aan het goochelen. Een paar weken geleden was hij van het ene op het andere moment klaar met zijn *Harry Potter*-manie. Nu wil hij de beste goochelaar van de wereld worden.

De grote Jakini, illusionist.

Ik verdenk hem ervan dat hij *Harry Potter* gewoon te eng vindt sinds hij op papa’s iPad stiekem een stukje van *De vuurbeker* (die superenge vierde Harry Potter-film) heeft gekeken. Maar goed, hij noemt mij geen dreuzel meer, dus ik vind het allang best.

Mijn oma Tonnie is tegenwoordig alleen maar aan het gamen. Als Jake en ik bij haar zijn op dinsdag, haar vaste oppasdag, heeft ze nog wel aandacht voor ons – hoewel ze dan ook verdacht vaak met mij wil gamen – maar onverwacht bij haar aanwaaien is niet meer zo leuk als vroeger. Toen knutselden of kletssten we wat, maar nu zegt ze altijd: ‘Pak maar een

stroopwafel of een sapje, ik moet even dit level afmaken. Om vervolgens nóg drie levels te doen. Je zou het niet verwachten, maar een oma die van Super Mario houdt in plaats van breiwerkjes, is héél saai.

Ik hoor je denken: gelukkig heb je je vrienden nog. Maar ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst met ze naar de wolken heb liggen turen, of met mijn buurjongen slash andere beste vriend Sami heb gespeeld.

Juniper is druk aan het studeren voor een harpconcours (een chic woord voor harpwedstrijd). Sami zit elke middag te schaken, omdat hij meedoet aan een schaaktoernooi; ook weer een wedstrijd dus.

Oma zei trouwens gisteren dat ze wil meedoen aan een gamingtoernooi. Wat is dat toch met al die wedstrijden? Waarom willen mensen per se ergens de beste in zijn? Je kan toch ook gewoon voor de lol schaken, op je harp pingelen of Fortnite spelen?

O, en dan hebben we nog Fay. Fay is druk met verliefd zijn. Op Sami.

Ik wist wel dat ze hem leuk vond, maar sinds haar zus Lotte haar dagboek heeft gelezen – dat was nog een hele rel, maar daar gaat het nu niet over – en zei dat ze ‘ervoor moest gaan’ kan je geen gewoon gesprek meer met haar voeren. Ze wil nooit meer iets doen, alleen maar praten. Over hem.

‘Vraag hem gewoon verkering!’ zei ik een paar

dagen geleden. Dat leek me beter dan nog weken of maanden elke blik en elke opmerking van hem onder een microscoop leggen.

Maar dat wil ze pas doen als ze zeker weet dat Sami ook verliefd op haar is, en op het juiste moment.

‘Hij zei “hallo” in plaats van “hoi”. Betekent dat denk je dat hij me niet leuk vindt?’ vroeg Fay vanmiddag. Zo gaat het al weken. Ik herken mijn zelfverzekerde beste vriendin niet meer, ze twijfelt aan alles.

Als ik in mijn kamer zit, zwiept de deur open. Van schrik laat ik bijna de kers vallen die ik net van mijn snoepkaart af had gepeuterd.

Het is Fay.

‘Ik heb een beslissing genomen!’ zegt ze met haar handen in haar zij. Ze klinkt eindelijk weer eens als de oude Fay. De Fay die een paar weken geleden – natúúrlijk – gekozen is als kampaanvoerder.

‘Wat voor beslissing?’ vraag ik met een volle mond. De snoepkers is zalig.

‘Ik ga Sami verkering vragen op kamp. In de bus, op de heenweg.’

(Even voor de duidelijkheid: Fay en ik zitten in 7b. We gaan volgende week op kamp met 7a.)

Ze haalt diep adem en blaast door haar mond weer uit. ‘Wat is het ergste wat er kan gebeuren?’ Dat laatste klinkt weer wat minder zeker.

‘Dat-ie nee zegt,’ zeg ik terwijl ik voorzichtig een aardbei van mijn taart af pulk.

‘Denk je dat hij nee zegt?’ vraagt Fay angstig. Haar ogen worden zo groot als schoteltjes.

‘Nee-hee,’ zeg ik terwijl ik over haar rug wrijf. ‘Maar je vroeg wat het ergste was wat er kon gebeuren, dus daar gaf ik antwoord op.’

Fay slikt. ‘Maar er is één probleem. Als ik verkering

heb met Sami, dan kan ik echt geen kampaanvoerder zijn. Dan wil ik tijd met mijn vriend doorbrengen.’

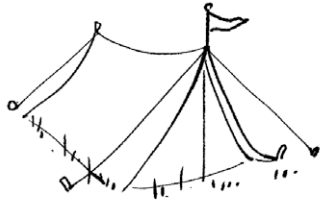
Ik moet eigenlijk heel hard lachen om het woord ‘vriend’, maar ik houd me in en knik ernstig.

‘Dus jij moet het doen,’ zegt ze. ‘Jij moet aanvoerder zijn.’

‘Ik?’ roep ik uit. ‘Waarom ik?’

‘Je zou het prima kunnen,’ antwoordt Fay. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en lijkt na te denken. ‘En het is best leuk om de baas te zijn.’

Nu slik ik. O jee. Kampaanvoerder. Ik. Kan ik dat echt? Het zou wel leuk zijn om dingen te verzinnen waardoor mijn vrienden eindelijk eens wat tijd met mij zouden doorbrengen. En in die positie is het misschien makkelijker om extra veel snoep mee te smokkelen.

(Bijna) iedereen stemt op Keet

‘Begrijp ik goed dat je géén kampaanvoerder wil zijn, Fay?’ vraagt juf Els de volgende ochtend verbaasd. ‘Dat vind ik echt helemaal niets voor jou.’

‘Ja, nee, dat snap ik, maar ik heb erover nagedacht en vind het gewoon belangrijk dat andere kinderen ook een kans krijgen.’

‘Terecht!’ roept Gijs verontwaardigd. ‘Jij mag altijd alle leuke dingen doen.’

‘Jij wilde zelf toch geen aanvoerder zijn, Gijs?’ zegt juf Els. ‘Toen je hoorde dat je andere kinderen geen straf mocht geven, wilde je je niet verkiesbaar stellen.’

‘Het gaat om het idee,’ mompelt Gijs.

Juf zucht. ‘Poeh, dan moeten we nieuwe verkiezingen houden. Jeetje. Geen idee wanneer we dat nou weer moeten doen. We gaan maandag al op kamp.’

‘Nee hoor. We hóéven geen nieuwe verkiezingen te houden,’ zegt Fay.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt juf.

‘Nou, eigenlijk wil ik de perfecte kandidaat voordragen,’ zegt Fay wijsneuzerig, zoals ze wel vaker (lees: bijna altijd) doet. ‘Dat scheelt een heleboel tijd en gedoe.’

Ik wip een beetje ongemakkelijk van de ene bil op de andere. Ik hoef niet zo nodig in het middelpunt van de belangstelling te staan. En misschien vindt de rest van de klas het wel een heel slecht idee dat ik kampaanvoerder word.

‘En wie mag dat dan wel zijn?’ vraagt juf.

‘Keet,’ zegt Fay beslist.

Ik voel mijn wangen warm worden. Er klinkt wat geroezemoes in de klas.

‘Ja, Keet zou een topaanvoerder zijn,’ gaat Fay door. ‘Ze heeft in een halve dag een demonstratie georganiseerd toen we ineens geen snoep meer mochten meenemen op kamp. Ze heeft een juwelenbedrijf uit de grond gestampt, van haar eigen geld een gigadrumstel gekocht en haar hamsters kunstjes geleerd. En zo kan ik nog wel even doorgaan.’

Juf Els kijkt een beetje ongemakkelijk. Ik geloof dat ze wil dat Fay stopt met praten voordat ze ook nog vertelt dat ik haar aan haar nieuwe vriend meneer Hans heb gekoppeld – wat inderdaad ook best een prestatie is.

LEESEXEMPLAAR

‘Eh, ja, nou, oké, ik vind het best een goed idee,’ zegt juf Els. ‘We gaan stemmen, dat is wel zo eerlijk. Wie is er voor Keet als kampaanvoerder? Handen omhoog.’

Eerst kijken sommige kinderen nog een beetje om zich heen om te zien wat de anderen doen, maar langzaam gaan er steeds meer handen omhoog.

‘Vergeet niet hoe die demonstratie afliep, hè jongens?’ zegt Fay. ‘We mogen gewoon kilo’s snoep mee op kamp. Keet heeft jullie verlost van mandarijnen en boerenkoolchips.’

‘Fay, je mag de stemmers niet beïnvloeden,’ zegt juf streng. ‘En kilo’s snoep is zeker niet de bedoeling. Maar daar hebben we het nog over.’

Alle handen zijn omhoog, behalve die van Gijs.

Fay werpt hem een dreigende blik toe, maar het lijkt mij dat de meeste stemmen gelden en het dus niet per se nodig is dat Gijs mij als aanvoerder wil.

Gijs kijkt me aan. ‘Je zorgt er maar wel mooi voor dat we niet naar een museum hoeven,’ bijt hij me toe.

‘Wildest je iets zeggen, Gijs?’ vraagt juf.

Met een dreigende blik strak op mij gericht steekt hij zijn hand omhoog. ‘Nee, niks,’ antwoordt hij.

‘Goed, dat is een heel duidelijke uitslag. Gefeliciteerd Keet, jij bent de nieuwe kampaanvoerder. Samen met Dex uit 7a.’

O ja, Dex. Die was ik even vergeten. Dex is de populairste jongen uit 7a, zelfs de kinderen uit groep acht

zeggen hem gedag. Dat doen ze bij ons dus echt niet. Ze praten niet eens tegen ons, tenzij het iets is als ‘uit de weg, guppy’s’. Heel veel meiden vinden hem knap, wat hij ook wel is, maar hij heeft zo veel gel in zijn haar dat hij eruitziet als Ken van Barbie. Hij is mij te perfect. Ik vertrouw dat gewoon niet zo.

‘Ik weet zeker dat jullie dit samen heel goed gaan doen,’ zegt juf Els, voordat ze zich over haar laptop buigt om iets rekenachtigs op het digibord te zetten.

Ik weet het zo net nog niet. Iets zegt me dat Dex en ik geen geweldig team zullen zijn.

De Wesp

‘**K**eet, Jake, ik moet jullie wat vertellen,’ zegt mijn vader die avond tijdens het eten. Hij probeert plechtig te kijken, maar hij heeft lichtjes in zijn ogen.

O jee. De laatste keer dat hij zo keek, vertelde hij dat hij met zijn boyband ging optreden tijdens mijn schoolpresentatie.

‘Je gaat niet mee op kamp, toch?’ vraag ik. ‘Als hoofdact op de bonte avond of zo? Je doet het niet, hoor.’

Ik moet streng zijn, maar op zich zou het niet eens zo’n ramp zijn, bedenk ik. Op de presentatie waren papa en z’n band een megasucces, maar mijn moeder is klassenmoeder en zij gaat ook al. Ook nog je vader mee op kamp is een beetje veel van het goede.

‘Nee, ik ga niet optreden op het kamp, maar dat zou wel heel leuk zijn geweest,’ mijmert hij. Hij zucht gelukkig en herpakt zich dan. ‘Maar nee, dat kan niet

eens, want ik ga dit weekend naar Korea.’

‘Naar wát?’ vraag ik. We zijn met topografie nog steeds in Europa, sterker nog, we zijn Nederland nog niet eens uit, maar Korea is echt aan de andere kant van de wereld (ongeveer). Dat weet iedereen.

‘Naar Korea,’ herhaalt papa. ‘Met de boys. De Bad Boyz.’

Jake trekt een gezicht alsof hij er niks van gelooft.

Ik kijk naar mama, maar zij lijkt het de normaalste zaak van de wereld te vinden.

‘Wat gaan jullie daar dan doen?’ vraag ik. ‘Op vakantie of zo?’

‘Optreden,’ antwoordt papa. Hij leunt achterover en doet trots zijn armen over elkaar. ‘Twee avonden. We zijn gigantisch populair in Korea. Pas net, hoor, dus we staan nog aan het begin van onze internationale carrière. Maar ja, elke reis van duizend mijl start met de eerste stap.’

Mijn vader praat graag in stokoude gezegden en spreekwoorden, heel vermoeiend af en toe.

‘We kunnen nog veel groter worden,’ gaat hij verder. ‘En dat allemaal dankzij jou, schatje.’ Papa pakt de hand van mama en kijkt haar verliefd aan.

Ik zie dat mama haar lachen probeert in te houden. ‘Tja, misschien wel een beetje,’ zegt ze. ‘Alhoewel het niet eens de bedoeling was. Ik vond het gewoon erg grappig.’

LEESEXEMPLAAR

Papa laat haar hand los en rolt met zijn ogen.

Mama draait zich om naar Jake en mij. ‘Ik had een filmpje van papa tijdens een Bad Boyz-repetitie op TikTok gezet.’

Mama mag sinds vorige week (les 3) van haar kom-in-je-krachtcurusbaas even niets op TikTok zetten, dan lekt haar energie weg naar de buitenwereld of zo. Dit zal ze wel voor haar socialmediastop gedaan hebben.

Ze giechelt. ‘Er vloog een wesp langs zijn hoofd en die probeerde hij weg te slaan. De band bleef door spelen terwijl papa hysterisch in het niets aan het meppen was. Het was hilarisch.’

‘Nou, hilarisch... Wespen zijn levensgevaarlijk,’ zegt papa bloedserieus en verontwaardigd. ‘Als je er eentje inslikt, kan je doodgaan.

En misschien ben ik wel allergisch voor wespenteken, dan had ik dus óók dood kunnen gaan.’

Mama knikt ernstig. ‘Gelukkig is het goed afgelopen en ben je niet doodgegaan.’ Ze legt geruststellend een hand op zijn bovenbeen. ‘Maar goed, dat filmpje ging viral, maar gek genoeg alleen in Korea.’

‘Ja,’ zegt papa. ‘Kijk.’ Hij pakt zijn telefoon en tikt wat op het scherm. Dan strekt hij zijn arm uit en laat het aan Jake en mij zien.

Mijn mond valt open en als ik naast me kijk, zie ik dat Jake net zo verbaasd kijkt. Op papa’s telefoon zien we tientallen, nee, honderden mensen gekke bewegingen maken. Ze slaan wild met hun handen in de lucht terwijl ze van het ene been op het andere wippen. Terwijl ze dat doen, zingen ze ‘You, You, You’, een liedje van de Bad Boyz.

‘Ze noemen het de dansmove van het jaar,’ zegt papa. ‘De Wesp. En ze willen De Wesp wel eens zien als de bedenker – ik dus – hem uitvoert.’

Ik laat me tegen de leuning van mijn stoel vallen. Ik kan me niet voorstellen dat ik mijn familie ooit gewoontjes vond.

‘Ik kan je dus niet uitzwaaien als je maandag op kamp gaat, Keet. Dan ben ik waarschijnlijk aan de andere kant van de wereld, druk met handtekeningen uitdelen.’

‘Dat geeft niet, hoor,’ zeg ik.

‘Jake, mijn internationale doorbraak betekent helaas dat onze mannenweek niet doorgaat. Dat maak ik een ander keertje wel goed, oké?’

‘Huh? Nee, helemaal niet oké!’ zegt Jake. Hij veert op. ‘Keet gaat op kamp, mama ook, en jij gaat naar Korea. En ik dan?’

‘Oma Tonnie komt hier logeren totdat Keet en ik terug zijn,’ zegt mama.

‘Waarom mag ik niet alleen thuisblijven?’ vraagt

Jake. 'Daar ben ik oud genoeg voor.'

'Nee, dat ben je niet,' antwoordt mama. 'En je vindt het toch leuk met oma?'

'Jawel,' zegt Jake schouderophalend. 'Maar toch. Ze is alleen maar aan het gamen de laatste tijd.'

Ik snap Jake eerlijk gezegd wel. Het is waar.

'O, wacht,' zegt mama. 'Je krijgt een béetje je zin. Want de eerste paar uur op maandag ben je alleen thuis. Oma moet ergens in *the middle of nowhere* een tweede scherm voor haar PlayStation halen. Dat heeft ze via Marktplaats gekocht. De buurvrouw is thuis, dus als er iets is, kan je bij haar aanbellen.'

'Maar wacht, hoef ik maandag dan niet naar school?'

Papa schudt zijn hoofd. 'Je hebt studiedag.'

'Maar mogen we groep zeven dan ook niet uit-zwaaien? Dat doen we altijd.'

'Nee, lieverd, dit jaar niet. Jullie mogen ze vrijdag wel opwachten.'

Jake zucht heel overdreven en prikt een aardappeltje aan zijn vork.

'Over optreden gesproken,' zegt papa. 'Weet jij al wat je gaat doen tijdens de bonte avond, Keet?'

'Nee, niet echt,' antwoord ik. 'Fay, Juni en ik wilden misschien iets met z'n drieën doen, maar we wisten steeds niet wat. Bovendien vraag ik me af of Fay überhaupt nog iets wil doen. Die heeft andere dingen aan haar hoofd.'

'O, wat dan?' vraagt mama.

Ik schud mijn hoofd. 'Niks bijzonders.'

Natuurlijk ga ik niet zeggen dat Fay verliefd is waar Jake bij is. Die zou het morgenochtend meteen over het schoolplein gillen.

'Wat is een bonte avond?' vraagt Jake. Hij lijkt totaal niet geïnteresseerd in het liefdesleven van Fay. 'Iets met optreden dus?'

Ik knik. 'Op de laatste avond van kamp mogen alle kinderen iets doen. Zingen, dansen, muziek maken...'

'Goochelen?'

'Ja, of goochelen. En daarna is er een disco.'

'Optreden zeg je. Voor publiek.'

'Ja, voor de andere kinderen.'

'Interessant.' Jake denkt hardop. 'Kan ik daar

misschien optreden? Ik moet echt een paar goocheltrucs testen met mensen in de zaal.'

'Nee, natuurlijk niet,' zeg ik zuchtend. 'Jij gaat toch niet mee op kamp? Je zit in groep vijf.'

'Dat is waar, maar het zou een heleboel problemen oplossen als ik wél mee zou gaan. Dan kan jij zonder schuldgevoel naar Korea, pap.'

'Nou, daar voelde ik me niet schuldig over, hoor,' zegt papa.

Jake draait zich naar mama. 'Oké, maar als ik meega op kamp hoef jij je niet schuldig te voelen dat je mij alleen thuislaat, mama. Ik geloof eigenlijk toch dat ik daar een beetje te jong voor ben.'

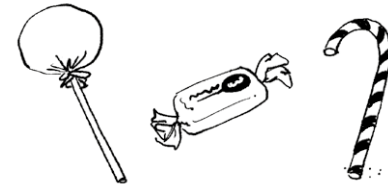
'Leuk geprobeerd,' zegt mama. 'En daar voel ik me ook niet schuldig over. Ik heb alle vertrouwen in de buurvrouw en het is maar voor een paar uurtjes.'

'Anjong hasseejoo, tsjal tsjienèsjienaajoo?' zegt mijn vader dan.

'Gaat het wel goed met je, pap?' vraag ik. Ik heb wel eens gehoord van iemand die een klap op zijn hoofd had gehad en alleen nog maar in rare woorden kon spreken. Maar volgens mij heeft mijn vader geen klap op z'n hoofd gehad. Misschien toch gestoken door die wesp.

'Dat is Koreaans,' zegt papa trots. 'Het betekent: "Goedendag, hoe gaat het met u?" Ik ben de taal aan het leren.'

Ik kijk opzij naar Jake, die verdacht stil is.

Roze biggetjes in de schuur

De volgende ochtend zitten we in de klas. Mijn moeder is er ook, want we gaan wat praktische zaken over het kamp bespreken. Naarmate het kamp dichterbij komt, wordt iedereen onrustiger. Juf Els heeft steeds meer moeite om ons in het gareel te houden.

'Dus je vader wordt een ster in het buitenland?' vraagt Saar, die net als Juniper omgedraaid zit naar de tafeltjes van Fay en mij.

Ik heb mijn vriendinnen net verteld over papa's Korea-avontuur. 'Nou, ster...' antwoord ik. 'Dat denkt hij vooral zelf.' Ik grinnik.

'Je weet het anders maar nooit,' zegt Saar. 'Ik bedoel, BTS is ook buiten Zuid-Korea megapopulair. Ai láf K-pop.' Ze begint te zingen. 'Cause I, I, I'm in the stars tonight.'

Juf Els klapt in haar handen. ‘Saar, stop met zingen en ga recht zitten. En iedereen stil nu.’

‘Misschien wordt je vader wel hartstikke rijk,’ zegt Saar nog even snel voordat ze zich omdraait. ‘Dan kunnen jullie heel ver op vakantie en een heel groot huis kopen.’

Ik werp een veelzeggende blik naar Fay en zucht. Bij Saar gaat het echt altijd over geld en spullen.

‘Goed kinderen, we gaan het over het kamp hebben,’ zegt juf Els iets te hard. ‘We gaan het een klein beetje anders doen dit jaar.’

Er gaat een verontwaardigd geroezemoes door de klas.

‘Neeeee, niet weer,’ roept Melle dramatisch van achter in de klas.

‘Moeten we soms weer gaan demonstreren?’ zegt Isa. Ze doet boos haar armen over elkaar.

‘Rustig maar, jongens,’ schiet mama juf Els te hulp. ‘Niet zó anders. Jullie hebben héél duidelijk gemaakt dat jullie niet openstaan voor een alternatief kamp.’

Ik kijk om me heen en zie meerdere kinderen zo kijken van: goed zo, als je het maar uit je hoofd laat om snoep te verbieden.

Een paar weken geleden had mijn moeder ineens bedacht dat ons kamp een soort mindfulle yoga-retraite met een algeheel snoepverbod zou worden. Toen zijn we gaan demonstreren, met spandoeken

en borden met teksten als ‘Schoolkamp is geen strafkamp!’ erop geschilderd. We marcheerden over het plein terwijl we ‘Snoep moet, snoep moet!’ riepen. En toen krabbelde mama terug. Ik kan me dus wel voorstellen dat mijn klas niet heel blij wordt van dit soort aankondigingen.

‘Sowieso wil ik jullie eerst vertellen dat Junipers moeder Pop, mijn duo-lassenmoeder, helaas niet meegaat op kamp,’ zegt mama. ‘Ze vindt het heel jammer, maar ze kon op het laatste moment de leiding overnemen van een klankschalenretraite op Ibiza. En eigenlijk was het uiteindelijk geloof ik ook niet helemaal de bedoeling dat er twee klassenmoeders meegingen.’ Mama trekt een grimas en kijkt vluchtig naar juf, die haar strenge gezicht heeft opgezet.

Mijn moeder schraapt haar keel. ‘Maar goed. We gaan net als andere jaren veel leren en vooral ook veel lol maken, maar wat anders is: we gaan alles samen doen met groep 7a. Juf Els en meester Simon hebben ons tijdens de eerste kampbespreking verteld dat er nogal wat rivaliteit bestaat tussen jullie en groep 7a. Dat probleem gaan we oplossen.’

‘Maar het zijn gewoon sukkel,’ zegt Jimmy.

‘Behalve Dex,’ zegt Jip. Ze begint zoals altijd meteen te blozen. Minstens twaalf andere kinderen knikken.

‘Ja, behalve Dex,’ zegt Bram. ‘Dex is supercool.’

‘De andere kinderen uit groep 7a zijn vast ook leuker

dan je denkt,' zegt mama. 'En door met ze samen te werken leren jullie ze beter kennen.'

'Boeoeoe!' roept Gijs, maar mijn moeder negeert hem. Ze gaat onverstoord verder.

'Wat er ook anders is dit jaar, is dat de kampaanvoeders in tenten slapen. En niet zomaar tenten: het zijn twee super-de-luxe (bij dit woord gaat Saar rechtop zitten) verwarmde tenten, met volledige privacy én elektriciteit. En de kampaanvoeders mogen iemand kiezen die bij hen in de tent slaapt. Dat mag vier nachten dezelfde persoon zijn, maar jullie mogen ook wisselen.'

Ik kijk heel snel naar Fay en achterom naar Juniper. Misschien kunnen ze om de beurt bij mij in de tent.

'Privacy?' mijmer ik hardop als ik weer ben teruggedraaid. 'Dus geen juf Els die langsmarcheert en roept dat we moeten gaan slapen? Sorry juf, niet vervelend bedoeld.'

Juf trekt alleen een wenkbrauw op.

'Dat klopt,' zegt mama. 'Hoewel we van jullie als captains – dat vinden we eigenlijk een beter woord dan aanvoerders – wel een bepaalde verantwoordelijkheid verwachten.'

Ik knik dromerig.

Volledige privacy... Dus ook niemand die komt controleren hoeveel snoep je mee hebt. Ik krijg steeds meer zin in kamp.

'Keet! Wacht!'

Na school sta ik in het fietsenhok aan mijn fietsslot te trekken (dat zit altijd vast; ik heb mijn fiets een keer per ongeluk tijdens onze vakantie een week buiten in de regen laten staan en sindsdien is alles een beetje verroest) als Teuntje en Dani op me af komen lopen. Ze kijken zenuwachtig om zich heen en buigen zich dan samenzweerderig naar me toe.

Dani kucht. 'Keet. Luister. Het zit zo: wij hebben nogal veel snoep. Een hele koffer vol. We vroegen ons af of die misschien in jouw captainstent mag staan.'

'Zo'n XL-koffer vol zure matten, banaantjes en spekkies wordt natuurlijk meteen in beslag genomen,' vult Teuntje aan.

Ik slik. Bij woorden als 'zure matten' moet ik altijd oppassen dat ik niet ga kwijlen.

'Als jij hem verstoopt, mag je natuurlijk een percentage van ons snoep,' gaat Dani verder. 'Omdat je een risico neemt, zeg maar.'

'Een kléin percentage,' zegt Teuntje snel.

'Geen probleem,' zeg ik. Een klein percentage van een gigantische koffer met snoep vind ik helemaal prima.

'Nu alleen nog een plek waar we dat snoep de komende dagen gaan bewaren,' zegt Teuntje. Ze laat haar schouders hangen. 'Mijn ouders hebben een hekel aan snoep. Ik mag altijd alleen rozijntjes en

soms zo'n kleverige mueslireep die naar gymsokken smaakt. Brrr.'

'Ik mag van mijn ouders één zakje roze biggetjes meenemen,' zegt Dani. 'Verder niks. Zij zeggen dat er E-nummers in snoep zitten en dat je haren daarvan uitvallen.' Ze zucht diep.

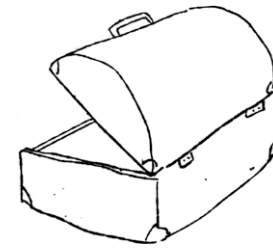
'Jullie mogen de koffer wel in mijn garage zetten, hoor,' zeg ik. 'Daar komt bijna nooit iemand. Zet hem maar bij de andere koffers, die mijn ouders daar bewaren. Dat valt niet op.'

Sinds mijn vader een semiprofessionele boybander is, huren hij en de bandleden een ruimte in een dorp verderop. Daar repeteren ze. En zelfs als hij nog wel in de garage zou repeteren, kan de snoepkoffer daar staan, want papa gaat morgen weg. Zijn koffer ligt al klaar op z'n bed.

'Echt?' vraagt Teuntje. Ze vliegt me om mijn nek, waardoor ik maar net mijn evenwicht kan bewaren en mijn fiets bijna omvalt. 'Je bent geweldig!'

'Topper,' zegt Dani blij. 'Jij hebt een paar extra roze biggetjes verdiend.'

Kijk. Daar doen we het voor. Dit kamp wordt episch, ik voel het.

Oma Tonnie is elf

'Wil jij even theewater opzetten, Pietje?' vraagt mijn oma de volgende middag als ik bij haar ben. Ze heeft een controller in haar handen en kijkt niet op van haar tv-scherf. Let trouwens niet op die gekke bijnaam, die heeft oma me gegeven toen ik een baby was. Maar ik heet natuurlijk gewoon Keet.

'Iemand uit het andere team heeft net een granaat laten vallen,' gaat ze verder. 'Nu moet ik hem gaan oplappen voordat we er allebei uit vliegen. Dan kunnen we het toernooi wel vergeten.'

Ik loop naar de keuken en doe water in de waterkoker en zet hem aan. Ik pak het blauw met witte koekblik dat op het aanrecht staat en doe het deksel open. Leeg.

'Oma, waarom zijn er geen koekjes?'

Mijn oma heeft altijd de lekkerste koekjes, vaak van

die ouderwetse: stroopwafels, bokkenpootjes of van die kleine glanzende bruine waar je aan kan likken.

Ze kijkt nog steeds niet op. 'Ik had geen tijd om boodschappen te doen,' zegt ze met haar blik strak op de tv gericht. 'Ik maak zo wel een beschuitje met suiker voor je.'

Vooruit dan maar, denk ik. Dat is ook lekker.

Ik loop naar de bank en ga naast oma zitten.

'Kom op, Dex,' zegt oma geïrriteerd. 'Lig je nou alweer voor pampus?' Op het scherm zit een poppetje op z'n knieën op de grond. Boven hem zweeft in felle letters de naam *Dex_Destroyer*.

Wat toevallig. De Dexen vliegen me de laatste tijd om de oren.

'Hier heb je je Chug Splash.' Oma ramt driftig op haar controller.

Het poppetje krabbelt op.

'Dex_Destroyer is best goed, maar wel heel roekeloos,' zegt oma. Ze hoest in haar zakdoek voordat ze weer op de knoppen gaat drukken. 'Ik ben nog steeds een piepklein beetje ziek,' snottert ze.

Het valt me ineens op dat onder in het scherm 'kwalificatie juniorentoernooi' staat. Met daaronder: '9 tot 12 jaar'.

'Eh, oma,' begin ik voorzichtig. 'Hoe oud ben jij ook alweer?'

'Negenenzestig,' antwoordt ze kortaf. Ze klinkt een beetje schor. 'Hoezo?'

'Omdat je bezig bent met een kwalificatie voor een juniorentoernooi. Tot twaalf jaar.'

'Huh?' zegt oma. 'Hoe bedoel je?'

Ik loop naar het scherm en wijs.

'O jeetje, Keet,' zegt oma. 'Dat wist ik helemaal niet. Ik dacht dat het een toernooi voor alle leeftijden was.'

Mijn oog valt op oma's gamingnaam linksboven in de hoek. *Tonnie11*.

'Waarom heet je *Tonnie11*?' vraag ik.

'Nou, gewoon,' zegt oma. 'Ik woon op nummer elf, dus zo kan ik het makkelijk onthouden.'

'Weet die *Dex_Destroyer* uit je team dat je een oma bent?' vraag ik.

'Nu je het zegt: ik denk het eigenlijk niet,' giechelt oma. 'Hij zei een paar dagen geleden dat hij vond dat

ik gek klonk. Krakerig. Toen zei ik dat ik verkouden was. Ik dacht dat hij dat bedoelde. Hij noemt me altijd “gast” en “strijder”, dus volgens mij denkt-ie dat ik een elfjarige jongen ben.’

Met een plof ga ik weer op de bank zitten. ‘Ga je nu nog wel meedoen aan dat toernooi?’ vraag ik. ‘Ik denk eerlijk gezegd niet dat dat mag als je negenezestig bent.’

‘Natuurlijk doe ik mee aan dat toernooi!’ roept oma. ‘Als we ons kwalificeren.’ Ze drukt op een knopje op haar koptelefoon. ‘Dex, opzij, jongen!’ gilt ze met haar schorre stem in het microfoontje.

Als ik thuiskom, struikel ik in de gang bijna over een rondslingerend laken en vlak daarna bots ik bijna tegen mijn broertje op die met een rotgang vanuit de woonkamer de gang in komt rennen.

‘Jemig, Jake,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Ik schrik me rot. Wat ben je nou weer aan het doen?’

‘Ik ben aan het goochelen,’ zegt hij ernstig. ‘Of liever gezegd: dat probeer ik. Ik ben er op zich supergoed in, maar die Grote Verdwintruc wil maar niet lukken.’

‘Jammer,’ zeg ik. ‘Blijven oefenen.’

‘Keet?’ roept mama vanuit de keuken. ‘Kom je even hier? Ik heb wat voor je.’

Ik loop naar de keuken, waar mama in een pan staat te roeren. Ze loopt naar de keukentafel en geeft me

een groot, niet al te zwaar pakje.

‘Waar heb ik dit aan verdiend?’ vraag ik. ‘Mag ik het openmaken?’

‘Ja hoor, lieverd, maak maar open,’ antwoordt mama. ‘En gewoon zomaar, omdat je op kamp gaat. Ik zag deze en vond hem zo schattig.’

Als ik het papier van het pakje heb gescheurd, zie ik iets zwart-wits. Het is ultrazacht. Ik dacht even dat het een deken was, maar het is een koeienonesie.

‘Zo cute!’ zeg ik, terwijl ik mijn gezicht erin begraaf. ‘En lekker zacht.’

‘Er is wel verwarming in je captainstent, maar het is er volgens mij nog steeds best koud. Op de slaapzalen ook. Dus dan kan je deze lekker aantrekken.’

‘Dank je wel, mama.’ Ik geef haar een knuffel.

Dan kijk ik haar wantrouwend aan. ‘Je hebt er niet ook een voor jezelf gekocht, hè? Die je dan ’s avonds aandoet als je de wacht moet houden op de gang.’

Ik ken mijn moeder al heel lang en heel goed, ik zie haar ervoor aan.

Mama lacht. ‘Nee, niet eens. Ik zal mijn gewone kleren aanhouden. O Keet, ik heb een raadsel: wat zegt Keet de tweede avond op kamp?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Ik ga heel vroeg naar mijn tent, want ik ben een beetje moehoe.’ Ze ligt helemaal dubbel om haar eigen grap. ‘Snap je hem? Moehoe?’

‘Ja, mam, ik snap hem,’ antwoord ik met één mondhoek omhoog. ‘Heel klein beetje grappig, groot beetje flauw.’

Als ik me wil omdraaien, houdt mama me tegen. ‘Hé Keet, nog even over kamp. Je mag echt niet meer snoep meenemen dan op de lijst staat, hè? Dus 500 gram max. Ik zou het zelf nog wel door de vingers willen zien als het iets meer is en je gewoon goed je tanden poetst, maar ik moet me natuurlijk ook aan de regels houden. En meester Simon van 7a is ongelooflijk streng over snoep. Hij zegt dat zijn moeder een kunstgebit heeft omdat ze te veel gesnoept heeft als kind en daardoor heeft hij een doodsangst ontwikkeld voor suiker. Hij haat het. Als je betrapt wordt met meer dan 500 gram snoep betekent dat linea recta terug naar huis.’

Ik slik. Mijn hersenen kraken. In die koffer van Dani en Teuntje zit misschien wel 10 kilo. En mijn percentage is zeker meer dan 500 gram. Snoep op kamp is essentieel, maar om er nou voor naar huis gestuurd te worden...

Ik zet mijn engelachtigste gezicht op. ‘Ik zal niet meer dan 500 gram meenemen,’ zeg ik plechtig. Technisch gezien geen leugen, want ik neem het niet mee.

En die koffer... In mijn tent had ik toch honderd procent privacy? Als we hem ongezien mijn tent in krijgen, zitten we goed.

Gewoon Kees

De sfeer op het schoolplein is gespannen. Het is supergek dat er voor het eerst geen andere klassen zijn om de kampkinderen uit te zwaaien. Door de studiedag zijn er veel minder kinderen dan normaal, maar het is nog steeds druk.

Er staan twee grote witte bussen voor het plein.

Twee buschauffeurs die tweelingbroers hadden kunnen zijn, staan koffers en tassen in te laden. Ouders hebben hun wurmende kinderen in een ongemakkelijke houdgreep om ze gedag te knuffelen.

Ik hoor de moeder van Tess sniffen. ‘Ik ga je zo vreselijk missen, baby!’

Dat zou ook wel iets voor mijn moeder zijn, maar die gaat mee, dus zij hoeft niks te missen. Bovendien is ze te druk met zorgen dat alle kinderen en hun koffers de bus in gaan.

Ik wip nerveus van het ene been op het andere en kijk om me heen of ik Dani en Teuntje al zie. Ik heb vanmorgen vroeg de deur van de garage openge maakt, zodat ze de koffer konden pakken. Ze hebben tegen hun ouders gezegd dat ze naar school wilden lopen omdat ze het afscheid anders te moeilijk vinden. Mijn moeder zou dat nooit pikken, maar goed.

Maar stel je voor dat mama, meester Simon of juf Els ze betrapt. Dan hebben we niet alleen veel te weinig snoep, maar dan moeten Dani en Teuntje waarschijnlijk ook nog eens thuisblijven. Misschien mag ik dan niet eens mee. Ik ben tenslotte medeplichtig.

Ineens hoor ik iemand heel hard uitblazen. Ik draai me om en kijk in de nogal bange, grote ogen van Fay. Haar wangen zijn een beetje rood.

‘Gaat het wel?’ vraag ik.

‘Ja ja,’ antwoordt ze, terwijl ze schichtig om zich heen kijkt. ‘Beetje zenuwachtig. Heb jij hem al gezien?’

‘Wie? Sami? Ja, die staat aan de andere kant van de bus.’

Fay blaast weer zo’n stoot lucht uit en draait haar schouders naar achter. ‘Ik ga het zo aan hem vragen,’ zegt ze. ‘Ik zorg dat ik naast hem zit in de bus en dan vertel ik hem waarom verkering met mij een goed idee is. Ik heb het in kaart gebracht. Wil je het zien?’

Fay graait in haar rugtas. Ze haalt er een soort placemat met een gekleurd taartdiagram uit. Ze duwt

het onder mijn neus. PITCH VERKERING FAY EN SAMI staat er in vette letters boven.

‘Kijk, ik heb opsommingstekens gebruikt om te verduidelijken waarom wij het perfecte koppel zouden zijn.’ Ze wijst naar de placemat.

‘Leuk,’ stamel ik. Ik weet niet of opsommingstekens en taartdiagrammen de basis van een goede relatie zijn, maar ik houd mijn mond. Fay kan nogal bitchy zijn als ze iets in haar hoofd heeft en je haar tegen spreekt.

‘Keet, Fay, gaan jullie de bus in?’ zegt mijn moeder, die ineens naast ons staat.

‘Ja, bijna,’ antwoorden we in koor.

We hebben allebei een goede reden om nog heel even te wachten.

Eindelijk komen Dani en Teuntje aanlopen. Ze slepen met z’n tweeën een koffer achter zich aan. Dani’s haar plakt aan haar voorhoofd en Teuntjes gezicht is knalrood.

Als een soldaat die ineens achter een bunker vandaan springt, verspert meester Simon hun plotseling de weg. ‘Wat zit daarin?’ vraagt hij. Hij wijst wantrouwend naar de blauwe koffer.

‘Mijn kleren,’ puft Teuntje. ‘Ik wil wat te kiezen hebben.’

‘En mijn stenencollectie,’ zegt Dani snel als ze meester Simons ongelovige gezicht ziet. ‘Knettergrote

amethyst, tijgeroog, rozenkwarts, maansteen zo groot als een kei. Die heb ik nodig om me kalm te voelen op kamp. Anders krijg ik heimwee. En dan plas ik misschien zelfs in mijn bed. Sommige kinderen hebben een teddybeer, ik doe het hiermee.'

Meester Simon kijkt een beetje verward. Je ziet aan zijn blik dat een bedplasser met heimwee wel het laatste is waar hij zin in heeft.

'Wat goed van je, Dani,' zegt mijn moeder. 'Dat werkt echt hoor, Simon, die stenen. Loop maar door.'

Fay, die natuurlijk op de hoogte is van de deal met Dani en Teuntje, en ik wisselen een snelle blik.

'Oké, ik ga naar Sami,' zegt ze dan. 'Wens me succes.'

'Succes,' zeg ik.

Fay zet een paar stappen, maar blijft staan als een auto die bijna net zo groot is als die witte bussen aan komt rijden. De auto rijdt net niet het schoolplein op en parkeert half op het trottoir. Drie kinderen en een vader moeten opzijspringen. Een man in een smeteloos donkerblauw pak stapt uit en doet het achterportier open.

Er kan natuurlijk niemand anders uitstappen dan Saar. Ze blijft met haar armen over elkaar staan terwijl de man in het blauwe pak de ene na de andere koffer en tas – allemaal bruin met dezelfde figuurtjes erop – uit de kofferbak haalt en naast de auto neerzet.

LEESEXEMPLAAR

'O haaai Sami,' zegt ze dan poeslief tegen Sami, die net de bus in wilde gaan. 'Wil jij me even helpen met mijn koffers? Kan jij ze in de bus zetten, alsjeblieft?'

'Ja hoor,' zegt Sami, de goedzak. Hij pakt de eerste twee koffers en loopt naar de bus.

Fay zucht diep. 'Die is nog wel even bezig,' zegt ze bedremmeld.

Ik knik.

'Ik ga bij de deur van de bus wachten,' vervolgt ze.

'Straks gaat Saar naast hem zitten. Dat wil ik voorkomen.' Ze loopt weg.

Ik wil net naar de andere kant van de bus gaan, waar Juniper met Femke staat te kletsen, maar ineens duwt iemand een telefoon in mijn gezicht.

Een vrouw met een kort gifgroen glitterjack komt heel dicht naast me staan en slaat haar arm om me heen. Met de andere arm maakt ze een videoselfie van ons. Het is Jaimy, de moeder van Apple-Rose uit 7a. Zij is de andere klassenmoeder. Er zweeft een wolk zoet parfum om haar heen. 'En dit, lieve volger-tjes, is Kees,' zegt ze tegen het scherm-pje. 'De captain van groep 7b.'

‘Keet,’ verbeter ik haar.

‘Ja, dat zeg ik. *Power to you*, Kees. We hebben meer vrouwen op hoge posities nodig. De moeder van Kees is net als ik klassenmoeder, maar zoals jullie net al konden zien, is zij echt totaal niet zen. Het is sowieso een gestreste boel bij de buurtjes van 7b. Kijk maar.’

Ze draait het scherm van haar telefoon de andere kant op en zwenkt haar uitgestrekte arm van links naar rechts over het schoolplein. En onze klas staat onder aanvoering van mijn zwetende, hysterisch wijzende moeder inderdaad manisch aan tassen en koffers te trekken bij de bus.

‘Later meer!’ roept ze dan tegen haar telefoon. Ze wijst naar beneden, naar niks. ‘Like en *subscribe!*’ En weg is ze.

‘Zo, collega,’ zegt Dex die ineens voor mijn neus staat. Hij glimlacht een rij kaarsrechte, spierwitte tanden bloot. Als we in een tekenfilm zouden zitten, zou er een fonkelend sterretje op zijn hoektand verschijnen.

Ik zie dat mama naar ons kijkt. Ze staat vlak bij de bus en steekt haar duim op, zo van: goed dat je vrienden wordt met je medecaptain.

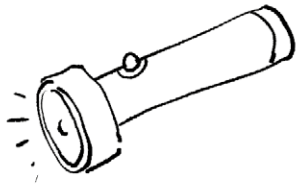
Dex zwaait naar mijn moeder. Hij blijft naar me glimlachen terwijl hij iets vooroverbuigt en zegt: ‘Even voor de duidelijkheid: wij verbroederen niet met 7b. Nooit. We maken jullie helemaal kapot. Ze noemen me niet voor niks *Dex_Destroyer.*’

LEESEXEMPLAAR

Mijn ogen worden zo groot als schoteltjes. Dex denkt daardoor waarschijnlijk dat ik bang voor hem ben, maar het is die naam! Het was helemaal geen toeval, hij is de Fortnite-teamgenoot van oma Tonnie.

Dex werpt me een waarschuwende arrogante blik toe en draait zich om. Hij loopt naar zijn vrienden, die hem lachend en joelend op zijn schouders slaan.

Ik wist dat er iets niet klopte aan die jongen.

Even de chaotische start van het kamp reviewen

Als we zijn aangekomen bij De Dassenburght, een oude hoeve op het platteland, halen de tweelingbroerchauffeurs een voor een de koffers en tassen uit de bussen.

Ik houd als een havik de snoepkoffer in de gaten, maar die is er nog niet uit. Ik houd trouwens ook juf Els in de gaten, want die staat vlak naast me. Zij mag natuurlijk niks merken.

‘Ah,’ zegt juf tegen niemand, terwijl ze naar de laadruimte van de bus wijst. ‘Daar is-ie.’

Vanuit het niets springt Dex tussen ons in. ‘Zal ik u even helpen?’ vraagt hij met een grote glimlach.

‘Graag, Dex, wat aardig,’ antwoordt juf.

Dex maakt een snoekduik de bagageruimte in.

‘Slijmbal,’ mompel ik.

‘Misschien heeft hij gewoon zijn dag niet,’ zegt Juniper, die naast me is komen staan. Ik heb haar in de bus verteld wat Dex tegen me zei, maar Juniper ziet altijd het goede in iedereen.

‘Hij heeft zijn decennium niet,’ brom ik.

‘Een decennium is tien jaar,’ zegt Juniper. ‘Dex is pas tien.’

Ik kijk Juni aan van snap-je-me-nu?

Dan komt Fay aangebeend. Haar gezicht staat op onweer. Dat verbaast me niks, want het verkering pitchen liep even wat anders. We moesten op een gegeven moment per se gaan zitten van juf Els. Omdat Sami nog koffers aan het sjouwen was en Saar in de gaten moest houden of haar zesduizend dure koffers niet beschadigd raakten, zaten zij naast elkaar, vlak achter de buschauffeur. We mochten niet lopen in de bus en ook niet van plek wisselen, dus Fay heeft Sami uiteindelijk niks gevraagd.

‘Nou, nu maar dan,’ zegt ze. Ze trekt haar schouders naar achteren, haalt diep adem en zet een paar kordate passen in de richting van Sami, die een paar meter verderop met Femke en Tess staat te kletsen.

‘Ik durf het bijna niet te vragen, Sami,’ klinkt dan ineens de poeslieve stem van Saar. ‘Maar zou je me ook even kunnen helpen met uitladen?’

Sami haalt zijn schouders op. ‘Ja hoor, prima,’ zegt

hij en hij loopt naar de open klep in de buik van de bus.

‘Aaaaaaargh,’ zegt Fay, die gefrustreerd weer terugloopt naar ons.

‘Sorry, kunnen jullie heel even opzijgaan?’

Jaimy, de moeder van Apple-Rose, gaat op twee millimeter afstand van Fay staan. ‘Jullie staan precies op het plekje met het mooiste licht.’ Ze tuit haar lippen en haalt haar vrije hand door haar haar. Ze duwt haar telefoon in mijn hand en blaft: ‘Film me.’

Ik ben zo verbaasd dat ik op het ronde rode knopje druk en haar maar ga filmen.

‘Hi lieve volgers,’ begint Jaimy. ‘Ik heb heel veel vragen gekregen over mijn favo snacks. Dat zijn

natuurlijk mijn zelfgemaakte andijviechips, maar vandaag ga ik iets nieuws testen.’

Ze houdt een glimmend lila zakje omhoog en duwt het bijna tegen de camera. ‘Kikkererwtencorncrackers met avocadodust.’

Ik trek een vies gezicht. Jaimy is zo gefixeerd op de camera dat ze het niet ziet. Ze tikt met haar lange felroze nagels tegen het zakje en maakt het supersloom open. Tergend langzaam pakt ze er een popcorncracker uit en nog langzamer stopt ze hem in haar mond. Het crackertje kraakt, en zij maakt er wat rare geluiden bij.

‘*Insane*,’ zegt ze. ‘Dit is het allerlekkerste wat ik ooit gegeten heb.’

Ik geloof er helemaal niks van, hoewel je misschien een andere definitie van lekker hebt als iets met andijvie je lievelingssnack is.

Ineens staat mijn moeder naast ons. Ze ziet er supergestrest uit.

‘Ben je nou serieus nog steeds bezig met je dagvlog?’ snauwt mama tegen Jaimy. ‘Je bent klassenmoeder, geef het goede voorbeeld. Ik heb zelf mijn telefoon ook in mijn koffer gedaan.’

Jaimy rolt met haar ogen. Ze grist de telefoon uit mijn handen. ‘Doe even relaxed, Gaby. Ik ben helemaal niet bezig met mijn dagvlog. Ik ben iets aan het reviewen.’

‘Whatever,’ zegt mama. ‘Doe dat ding weg.’

Blijkbaar werkt mama’s strengemoederblik niet alleen op Jake en mij, maar ook op andere moeders, want Jaimy stopt de telefoon in haar handtasje. Met een ruk draait ze zich om en loopt weg.

‘Ik moet zesentwintig kinderen levend van a naar b brengen. Ik ga toch niet ook nog de volwassenen in de gaten houden,’ gromt mama tegen niemand in het bijzonder.

Mama moet van haar kom-in-je-krachtcursus elke dag om vijf voor vijf ’s ochtends opstaan om te affirmeren. Dan gaat ze buiten op haar blote voeten in het gras staan en zegt ze hardop dat ze een leeuwin is en dat de dag precies zo gaat lopen als zij wil. Probleempje: mijn moeder háát vroeg opstaan en wordt een beetje een gestreste en humeurige leeuwin als ze voor zeven uur haar bed uit moet. En laten we eerlijk zijn: van 26 kinderen uit 7b die op kamp gaan, wordt niemand ontspannen.

‘Nee, niet die zak onder op de kar leggen!’ roept ze. ‘Daar zitten de broodjes in en die worden zo geplet!’ Ze trekt een sprintje naar de bus.

Er klinkt een keiharde fluit. ‘Mag ik even de aandacht?’ roept meester Simon met overslaande stem. ‘Welkom op De Dassenburght. Laten we naar het hoofdgebouw lopen. Om meteen een onbreekbare band tussen de

twee klassen te smeden, beginnen we met een spel. Eerst brengen we de koffers en tassen even naar de centrale hal, die kan je na het spel meenemen naar je slaapzaal. Of, als je captain bent, naar je tent. Laat het kamp van groep zeven beginnen!’

Melle steekt zijn hand op.

‘Ja, Melle?’ zegt meester Simon.

‘Waarom heb je een kompas in je hand? Het hoofdgebouw is daar.’ Melle wijst naar een lichtbruin gebouw dat nog geen vijftien meter verderop tussen de bomen verscholen ligt.

‘Omdat je nooit honderd procent kan vertrouwen op gps en zelfs niet op je eigen richtingsgevoel,’ antwoordt meester Simon. ‘Geen kamp zonder kompas.’

Nu steekt Max uit 7a zijn hand op.

‘Ja, Max?’

‘Waarom heb je een zaklamp op je hoofd? Het is half twaalf ’s ochtends.’

Meester Simon zucht diep, alsof Max een hele domme vraag stelt. ‘Omdat je nooit weet of er ineens een zonsverduistering kan optreden.’

‘Eigenlijk weet je dat wel,’ zegt Sami voorzichtig. ‘Ze kunnen dat zelfs voor de komende duizenden jaren voorspellen, tot op de seconde nauwkeurig. En als dat gaat gebeuren zeggen ze het van tevoren ook wel even op het journaal.’

Meester Simon schudt geërgerd zijn hoofd. ‘Die

satellieten kunnen er ook naast zitten, hoor. En klaar nou met die vragen. Volg mij naar het kamp!’

Ik kijk achterom en zie hoe per klas drie kinderen een grote platte kar met bagage achter zich aan trekken. De snoepkoffer ligt een beetje achteraan ergens tussen. In ieder geval is het snoep op de plaats van bestemming. Nu nog zorgen dat het op een veilige plek terechtkomt.

Poepontknoping

We staan op een groot grasveld achter het gebouw. De captainstenten heb ik nog nergens gezien.

‘We gaan iets heel leuks doen!’ roept meester Simon keihard. Hij haalt een stopwatch uit een van de vele, vele zakken van zijn afritsbroek. ‘Zijn jullie klaar voor De Knoop?’

‘Jaaaaa,’ roepen een paar kinderen plichtmatig.

Eerst maar eens horen wat die knoop precies is, denken de meeste anderen volgens mij, want die roepen niks.

‘Vanmiddag bestaan er even geen 7a en 7b,’ zegt meester.

Ik kijk om me heen, maar de twee groepen staan nog helemaal apart van elkaar.

‘Luister goed,’ zegt meester Simon. ‘Het spel van vandaag heet De Levende Knoop: een perfecte

combinatie van samenwerken en overleven. De bedoeling is dat jullie wat dichter bij elkaar gaan staan en elkaars handen pakken. Zorg ervoor dat je in ieder geval één hand van iemand uit een parallelklas pakt.’

James uit 7a steekt zijn hand omhoog.

‘Ja, James?’

‘Je zegt net dat er vandaag geen 7a en 7b bestaan. Hoe kan je dan de hand van iemand uit de parallelklas pakken?’

Moedeloos laat meester Simon zijn schouders zakken. ‘Dit kamp wordt meer overleven voor mij, geloof ik,’ broemt hij. ‘Doe nou maar gewoon wat ik zeg, oké?’ De meester schraapt zijn keel. ‘We creëren een menselijke kluwen. Het doel is simpel, maar de uitvoering supermoeilijk: jullie moeten de knoop ontwarren tot een perfecte cirkel van kinderen zonder de handen los te laten. Let op je ledematen! Als je over iemand heen stapt, doe dat dan met beleid. Eén verkeerde beweging en je hebt een enkelverstuiking of een bloedneus. Nou heb ik genoeg EHBO-spullen in mijn broek, maar toch willen we dat voorkomen. Communicatie is alles.’

Dex, die naast mij staat (gelukkig met een strook gras ertussen), zet een stap in mijn richting. ‘Laten we het een beetje leuker maken,’ fluistert hij met een valse grijns. ‘Wie loslaat, is een loser. En de klas met de meeste losse kinderen, is de loserklas. Ik kan wel

raden welke klas dat gaat zijn. 7b, weg ermee!’ Dat laatste zegt hij net iets te hard.

‘Zei je iets, Dex?’ vraagt meester.

‘Ik zei tegen Keet hier dat ik me verheug op de samenwerking. 7a en 7b, sterker met z’n twee!’

Meester Simon kijkt trots en knikt zo van: dat is de juiste houding.

Ikzelf moet de neiging weerstaan om Dex een keiharde duw te geven.

‘Klaar? Pak nú elkaars handen!’ gilt de meester. ‘Zit iedereen in de knoop? Oké... Losmaken maar!’

Het is vanaf de eerste seconde een wirwar van armen en handen. Totale chaos.

Ik voel een klamme hand in de mijne – geen idee van wie – terwijl er aan mijn andere arm getrokken wordt door... Dex. Tuurlijk.

‘Niet trekken, Gijs!’ roept Fay ergens vanuit het midden van de kluwen.

‘Ik trek niet, ik word geduwd!’ schreeuwt Gijs terug.

Ondertussen gooit Dex, die precies tegenover mij staat, heel onopvallend zijn gewicht in de strijd. Hij geeft een klein, gemeen zetje tegen de schouder van Bram, die naast hem wankelt en boven op de voeten van Isa landt.

‘Au!’ gilt Isa. Ze laat van schrik de hand van Bram los om haar evenwicht te bewaren. ‘7b: één loser!’ hoor ik Dex triomfantelijk fluisteren.

Meester Simon heeft niks in de gaten. Voor zover zijn loodzware broek het toelaat, springt hij enthousiast op en neer, terwijl hij af en toe op zijn stopwatch kijkt. Hij roept: ‘Prachtig, jongens! Communicatie! Voel de verbinding!’

Nou, de enige verbinding die ik voel is die van een elleboog in mijn zij. Dex knipoogt naar twee jongens uit 7a. Het is een afgesproken plan, ik weet het zeker. Ze beginnen tegelijkertijd te trekken en te duwen, precies op het moment dat onze klas probeert over een been heen te stappen.

‘Ik ga vallen!’ roept Jimmy. Hij probeert zich vast te houden, maar Dex laat expres een klein beetje vieren en geeft dan een rukje. Jimmy verliest zijn grip en zijn hand schiet los uit die van Daan.

‘Dat is twee!’ telt Dex zachtjes.

‘Geeft niks!’ roept meester Simon opgetogen. ‘Blijf samenwerken!’

De kinderen van 7a werken heel goed samen, maar niet met ons, met elkáár. Om óns uit de kring te jagen. Bij elke beweging die we maken, blokkeren ze de weg of knijpen ze net iets te hard in onze vingers.

‘Er stroomt geen bloed meer naar mijn arm,’ piept Hassna.

Het is niet te doen. Melle wordt ondersteboven geduwd en moet wel loslaten om niet met zijn gezicht in het gras te belanden. Dat zijn er al drie. De cirkel

van 7b begint aan alle kanten gaten te vertonen, terwijl 7a als een blok beton aan elkaar blijft plakken. Dex kijkt me aan. Onze rechterhanden zitten nog stevig in elkaar. Ik laat niet los. Wat er ook gebeurt.

‘Ik heb vanmorgen de drol van mijn hond opgepakt met een poepzakje,’ zegt hij. ‘En daar zat een joeke van een gat in.’ Hij trekt een vies gezicht. ‘Ik had eigenlijk mijn handen wel even kunnen wassen.’

Hou vast, Keet. Niet naar hem luisteren.

Dex haalt een paar keer sniffend zijn neus op. ‘Ik kan het nog ruiken.’

Hou vol. Hij liegt dat-ie barst.

‘Ik heb een sint-bernard,’ zegt Dex. ‘Zo groot als een kleine koe.’

‘Gadver,’ roep ik en ik trek mijn hand met een ruk terug. Omdat ik geen houvast meer heb, kukel ik achterover.

Drie andere kinderen uit mijn klas schrikken zo van mijn ‘gadver’ dat ze ook loslaten – een beetje ‘geholpen’ door kinderen uit 7a – en vallen.

‘O jee,’ zegt meester Simon, die met zijn duim de knop boven op zijn stopwatch indrukt. ‘Dat samenwerken kan beter, maar daar gaan we aan werken de komende dagen. Komt goed.’

Ik lig nog steeds met mijn rug in het gras. Dex steekt zijn rechterhand naar me uit, natuurlijk nadat hij zeker weet dat meester hem ziet.

De meester ziet ook hoe ik Dex' poephand negeer en zelf opkrabbel.

'Dat is niet sportief, Keet, een hand weigeren,' zegt hij. 'Dat valt me van je tegen.'

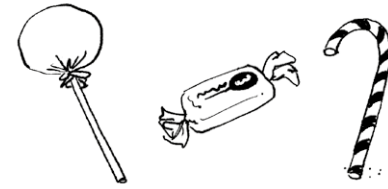
'Geeft niks, hoor,' zegt Dex luid. En daarna heel zachtjes: 'Eén-nul, loserklas.' Hij draait zich om en loopt met twee van zijn vrienden weg.

'Een sint-bernard,' schatert de een.

'Hoe verzin je het?' giert de ander.

Dit wordt geen makkelijk kamp.

LEESEXEMPLAAR

Snoepramp en een bosgeest

Kamp is keihard werken. Toen we uit de knoop waren, gingen we buiten aan picknicktafels lunchen. Daarna mochten we even snel onze bagage naar binnen brengen, voordat we ons moesten melden voor een 'educatieve boswandeling', zo'n wandeling waarbij je niet even lekker kan kletsen met je besties, maar je moet opletten en vragen over mos en jaarringen moet beantwoorden.

Die bagage was trouwens nog een dingetje. Meester Simon en juf Els kondigden een suikersteekproef aan. Ergens vandaag gaan ze in de slaapzalen een paar willekeurige tassen en koffers controleren op snoep. Meester Simon heeft blijkbaar een hangweegschaal in zijn afritsbroek en hij zou 'verdachte hoeveelheden' gaan wegen.

Volgens mij zagen de begeleiders de bange blikken

van sommige kinderen niet en hadden ze niet in de gaten dat er behoorlijk wat kinderen ‘heel nodig naar de wc moesten’ voordat ze naar de slaapzalen gingen. Laat ik het zo zeggen: ik vermoed dat er nu op het terrein best wat snoep te vinden is in holle bomen en achter houtstapels.

Het probleem: de snoepkoffer stond nog in de meisjeslaapzaal van 7b.

Dani en Teuntje keken me angstig aan toen het woord ‘steekproef’ viel, maar ik keek terug van: geen paniek, het plan blijft hetzelfde. De koffer gaat naar mijn tent. Daar heb ik tenslotte absolute privacy. Alleen was het plan makkelijker bedacht dan uitgevoerd. We hebben dat loodzware onding wel drie keer moeten verplaatsen en verstoppen voordat we hem eindelijk onopgemerkt konden verplaatsen naar een oude caravan die ergens op de oprijlaan staat. Er waren de hele tijd kinderen uit 7a in de buurt en in de verte liep de meester dreigend te zwaaien met zijn hangweegschaal.

Na de educatieve boswandeling moesten we hutten bouwen (met gemengde teams wegens het samenwerken) en daarna moesten we koken, tafel dekken en eten. Na het eten was er nog een gezamenlijk kampvuurprogramma, dus we konden pas om half tien de koffer ophalen uit de oude caravan. Best een linke

plek nu ik erover nadenk. Voor hetzelfde geld had de eigenaar van de caravan besloten om vanavond naar Spanje te gaan om te overwinteren. Had-ie met al ons snoep aan de Costa del Sol gezeten.

Nu is het eindelijk zover.

Ik sta in mijn tent met Teuntje, Dani en Fay. Fay slaapt vannacht bij mij, morgen mag Juniper. Fay heeft nog steeds geen verkering gevraagd aan Sami, want Saar had de hele dag zijn hulp nodig: met de mosvragen, de veters van haar nieuwe bergschoenen, het dragen van haar bagage naar de slaapzaal, enzovoort enzovoort.

‘Wel echt een mooie tent,’ zegt Dani. ‘Lekker warm ook.’

‘Veel beter dan de slaapzalen,’ vult Teuntje aan. ‘De jongens kwamen net bij ons in de meidenzaal voor een deogevecht. Je stikt daar bijna.’ Ze wappert met haar hand voor haar neus.

‘Vind je het niet eng hier?’ vraagt Fay, die om zich heen kijkt. ‘We zitten midden in het bos.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nee hoor. Ik heb jou toch?’

‘Maar hoe leuk je tent ook is, we zijn hier niet voor de gezelligheid,’ zegt Dani kordaat.

Iedereen kijkt naar de grote blauwe koffer in het midden van de tent. Ik heb intussen zo veel zin in zure matten, Skittles en salmiaklolly’s dat ik begin te

hallucineren. Ik zou zweren dat de koffer beweegt.

‘Ik heb te lang in die deodampen gezeten,’ zegt Teuntje. ‘Het lijkt wel of die koffer beweegt.’

‘We hebben mazzel dat er niks uit is gevallen,’ zegt Dani. Ze wijst naar de koffer. ‘Kijk, die hele naad zit los. Het lijkt wel of iemand eraan heeft gepeuterd.’

‘Maak nou open,’ zeg ik. We kunnen nog uren blijven praten, maar ik móét nu snoep.

Dani pakt de rits vast. Haar hand trilt een beetje. Logisch, want we staan op het punt om de grootste suikervoorraad uit de geschiedenis van De Dassenburght te onthullen.

Het water loopt me in de mond als Dani de rits openmaakt en de koffer openklapt.

Maar dan deinzen we alle vier achteruit.

‘Jake!’ schreeuw ik.

Wat?

Hè?

Hoe?

Fay legt haar hand op mijn mond. ‘Ssst!’ sist ze. ‘Wil je dat iedereen je hoort?’

En inderdaad, in de tent naast ons, waar Dex en zijn vriend James druk aan het praten waren, is het even stil.

Mijn brein kan hier echt geen chocola van maken. Fay laat haar hand zakken, Dani en Teuntje staren met open mond van Jake naar mij en weer terug.

‘Eh... Hallo dan maar?’ zegt Jake met een ongemakkelijke grijns.

Hij worstelt zich uit de koffer en begint uitgebreid zijn rug te rekken en te strekken. ‘Jemig Keet, dat duurde lang.’

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik stomverbaasd.

En voordat Jake kan antwoorden, stamelt Dani: ‘Mijn snoep. Waar is mijn snoep?’

‘Snoep? Welk snoep?’ antwoordt Jake. Hij kijkt niet-begrijpend.

‘Onze gummibeertjes, spekkies, karamel en chocola,’ hakkelt Teuntje. ‘Die hele koffer zat vol. Waar is het?’

‘Geen idee,’ zegt Jake. ‘Deze koffer was leeg. Ik had jullie alleen horen praten over een koffer die mee moest naar kamp en die jullie in onze garage zouden zetten.’

‘O nee...’ jammert Teuntje dan. Ze kijkt Dani aan. ‘Weet je nog dat we haast hadden vanochtend en dat ik zei dat onze koffer precies leek op de koffer die er ook al stond?’

‘Hij lijkt inderdaad heel erg op de oude koffer van mijn moeder,’ zeg ik bedremmeld.

Ik haal diep adem en draai me naar Jake. ‘Waarom. Zat. Jij. In. Een. Koffer?’ Ik ben net zo woedend als in de war.

‘Ik wil niet bij oma blijven, die is alleen maar aan het

gamen,' antwoordt mijn superduperirritante broertje. 'Ik wil optreden op de bonte avond hier op kamp. Met echt publiek. Kijken of mijn Grote Verdwintruc nou eindelijk lukt.'

Jake kijkt triomfantelijk. 'Mooie tent heb je trouwens, Keet. Wel een beetje eng, zo midden in dat donkere bos.'

'Ja, hè?' zegt Fay. 'Dat vond ik dus ook al. Ik hoorde iemand uit 7a vanmiddag zeggen dat hier een bosgeest rondwaart. En dat er ooit een kind verdwenen is.'

Jake kijkt een seconde bang, maar dan beginnen zijn ogen te glinsteren. 'Verdwenen, zeg je? Interessant. Grote Verdwintruc waarschijnlijk. Zie je, het kán echt.'

'Keeeeeet,' horen we dan zachtjes buiten. En nog een keer. 'Keeeeeet.'

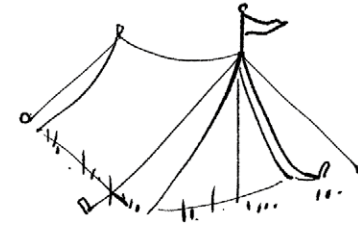
'De bosgeest,' fluistert Teuntje met grote ogen.

'Nee joh, dat is vast die irritante Dex om ons te zieken,' zeg ik stoer, maar mijn hart bonst bijna mijn koeienonesie uit.

Fay schudt haar hoofd. 'Nee, Keet. Dit klinkt niet als Dex of een ander kind. Dit klinkt als een heel oud persoon.'

En dan, tergend langzaam, gaat de rits van mijn captainstent open.

LEESEXEMPLAAR

Nog meer onverwachte gasten

Eerst verschijnt er een hand; eentje met rode nagellak en een gouden ring met een grote groene steen. Dan volgt een hoofd met een wolk van krullend grijs haar dat alle kanten op staat.

Het is geen bosgeest. Het is oma Tonnie. Ze draagt haar dikke oranje jas over een pyjamabroek en heeft een hoofdlampje op dat scheef op haar voorhoofd zit.

‘Oma? Wat doe jij nou weer hier?’ Mijn mond valt open.

Oma stapt de tent in en struikelt bijna over de koffer, die op een paar spullen van Jake na leeg is. ‘Hèhè, eindelijk. Wat een doolhof is het hier. En waarom staan die bomen zo dicht op elkaar? Ik heb me drie keer gestoten.’ Ze kijkt de kring rond en haar blik blijft rusten op Jake, die zich half achter mij verscholen had voor een eventuele bosgeest. ‘Zo, daar ben je dus,’ zegt ze terwijl ze haar handen in haar zij zet. ‘Ben je helemaal betoeterd? Zomaar weggaan? Weet je wel hoe ongerust ik was?’

‘Sorry, oma,’ zegt Jake. ‘Maar ik had toch een briefje achtergelaten?’

‘Ja, maar daar stond niet op waar je naartoe was. Het is dat je schreef: “Ik ga optreden voor publiek.” Daardoor bedacht ik uiteindelijk dat je wel hier moest zijn. Ik ben heel, heel boos.’

‘Weet mama dat ik hier ben?’ vraagt Jake met grote ogen.

Oma denkt heel even na voordat ze antwoord geeft. ‘Nee.’ Dan kucht ze. ‘Je moeder zou woest zijn. Ze twijfelde al of ze je bij mij kon achterlaten, omdat ik volgens haar meer aandacht voor mijn scherm heb dan voor mijn kleinkinderen. Onzin natuurlijk, maar ik heb geen zin in ruzie met haar.’

‘Misschien maar beter,’ zegt Fay. ‘Gaby is al de hele

dag supergestrest. Ik hoorde haar vanmiddag in zichzelf mompelen dat het lijkt alsof ze de enige volwassene hier op kamp is. Naast juf Els dan, maar die zit de hele tijd te appen met haar vriend, meneer Hans.’

‘Ach, Hans,’ mijmert oma. ‘Is het nog steeds aan tussen jullie juf en mijn ex? Wat leuk.’

Dan herpakt ze zich. ‘Maar daar gaat het nu niet over. Hup, Jake, mee in de auto. We gaan naar huis.’

‘Nee,’ zegt Jake beslist. Hij doet zijn armen over elkaar.

Fay, Dani, Teuntje en ik kijken allemaal naar oma. Ze is de liefste oma van de wereld, maar je wil niet dat ze boos op je wordt, geloof me.

Oma doet ook haar armen over elkaar. ‘Pardon? Néé?’

Haar ogen spugen vuur.

‘Inderdaad. Nee,’ zegt Jake hooghartig. ‘Ik ga niet mee. Ik blijf hier. In ieder geval tot na de bonte avond.’

‘Dat is bijna het hele kamp!’ fluisterschreeuw ik. ‘Oma, neem hem mee. No way dat ik op kamp ga met mijn kleine broertje.’

‘Dat hoeft ook niet, Keet,’ zegt oma. ‘Jake, voor de laatste keer: nu mee naar de auto. Of ik sleur je mee aan je oor.’

‘Als ik mee moet, ga ik heel hard mama roepen en dan vertel ik dat ik weg mocht van jou zodat je lekker kon gamen.’

Oma hapt naar lucht. ‘Wat gemeen!’ roept ze.

‘Kunnen jullie stil zijn!’ klinkt het boos uit de tent naast ons. ‘Koppen dicht of we verlinken jullie! Teuntje en Dani moeten allang in het hoofdegebouw zijn.’

Meteen is het muisstil in mijn tent. Niemand zegt iets, maar dan wordt de captain in me wakker.

‘En nu?’ vraag ik me hardop af. ‘Jullie kunnen hier niet allemaal blijven.’

‘Wij willen ons snoep,’ zegt Teuntje. ‘Er staat nu dertig kilo snoep te verpieteren in jouw garage, Keet. Ons hele kamp is verpest.’

‘Ja, dat snap ik,’ antwoord ik ernstig. Als snoepverslaafde begrijp ik het ook echt. ‘Laat me denken.’

‘Ho, wacht, wat zei je?’ mengt oma zich in het gesprek. ‘Staat er snoep in jullie garage, Pietje? Maar dat kan echt niet, hoor. Weet je nog die mierenplaag van vorig jaar? Ik weet zeker dat de overgebleven mieren uit die familie in hun mierenholletjes zitten te wachten tot er eindelijk weer iets te eten valt. Als we die koffer daar niet weghalen, is die hele garage over een paar dagen één grote, zwarte mierenhoop.’

‘Misschien kan jij hem anders nu voor ons halen?’ vraag ik op mijn allerliefst.

‘Hm, dat lijkt me inderdaad de enige oplossing,’ zegt oma. ‘Ga jij dan mee, Jake?’

‘Zodat je me dan kan opsluiten in de badkamer als jij snel weer teruggaat naar het kamp om de koffer te

brenge?’ antwoordt Jake. ‘Ha! Ik dacht het even niet. Ik ga nergens heen.’

Oma werpt hem een boze blik toe. ‘Oké,’ zegt ze dan. ‘Ik doe het. Maar niemand zegt iets tegen Gaby over Jake én ik krijg een percentage van het snoep.’

Inwendig grinnik ik. Mijn oma is na mij de grootste snoepkont van de wereld.

Dani en Teuntje kijken elkaar aan. Zonder woorden lijken ze te onderhandelen, met handgebaren en schouders ophalen. Ze willen natuurlijk niet te veel Skittles afstaan, maar ze weten ook dat ze helemaal niets hebben als mijn oma niet in haar oude blauwe autootje terugscheurt naar onze garage.

‘Oké,’ zegt Dani.

‘Vijf procent,’ zegt Teuntje.

Fay fluistert iets in oma’s oor.

‘Tien procent,’ zegt oma.

Fay is een keiharde zakenvrouw.

Dani en Teuntje knikken.

‘En jij...’ zegt oma met een dreigende vinger tegen Jake. ‘Jij gaat morgenochtend mee terug naar huis.’

Jake wil zijn mond opendoen, maar oma heft haar hand op.

‘Uh uh uh uh uh. Nee, nu geen grote mond meer. Je gaat met me mee, anders moet je tot de brugklas om acht uur naar bed als je bij mij logeert.’

Jake knijpt zijn ogen halfdicht en snuift woedend.

Hij gromt iets wat ik niet kan verstaan.

‘Nou, dan ga ik maar. Ik ben tegen het ochtendgloren terug,’ zegt oma monter. ‘Ik hoop dat niemand me ziet als het straks weer licht is en ik het terrein op kom. Toedelo.’

Als een dief in de nacht sluipt oma de tent uit.

‘Wij gaan naar de slaapzaal,’ zegt Dani. ‘We snoepen morgenochtend wel. Kom, Teun.’

Als Dani en Teuntje weg zijn, kruipen Fay en ik allebei in onze slaapzak. Mijn matje ligt verrassend lekker.

Jake staat nog steeds in het midden van de tent. ‘Waar moet ik slapen?’

Ik wijs naar de koffer. ‘Jij wilde per se op kamp. Welterusten.’

Ik draai me om.

Het kamp is pas net begonnen, maar aangezien nooit iets normaal kan gaan in mijn leven, geloof ik niet dat het na deze idiote dag soepeler zal verlopen.

Harige garnaal

De volgende ochtend fluister ik streng tegen mijn slaapzak: ‘Ik ga ontbijten. Wat er ook gebeurt: jij blijft in de tent.’

Een klein plukje haar en een ministukje voorhoofd piepen boven de slaapzak uit. ‘Neem je een broodje voor me mee?’ klinkt de gesmoorde stem van Jake vanuit het dons.

‘Ik zal het proberen,’ antwoord ik.

Ik stap op precies hetzelfde moment als Dex uit mijn tent. Hij heeft een rode tent, ik een blauwe. Dus is 7a door de kinderen omgedoopt tot team rood en 7b tot team blauw: twee teams die elkaar naar het leven staan. Niet dat de volwassenen dat doorhebben; die denken dat we lekker aan het verbroederen zijn.

‘Keet,’ zegt hij monotoon met een streepmond als hij me ziet.

‘Dex,’ zeg ik hooghartig.

‘Jij hebt wel al een lekker moe kamphoofd,’ zegt hij. ‘En dat na één nacht. Ik zeg het niet graag, maar: respect.’

Ik geef alleen een klein knikje. Ik heb nog niet in de spiegel gekeken vanochtend, maar ik voel aan mijn gezicht dat ik eruitzie als een spook.

Ze zeggen dat je op kamp echt geen oog dichtdoet, maar meestal bedoelen ze dan dat je tot een uur of twee ’s nachts ligt te kletsen en te lachen met je vrienden. Niet dat je in een tent ligt en je kleine broertje de kampverstekeling midden in de nacht bij je in je slaapzak kruipt omdat hij niet lekker ligt in zijn koffer. Of dat je beste vriendin wel drie keer naast je luchtbed staat en fluistert: ‘Sorry, maar nog heel even over die bosgeest...’

Bovendien slaap je ook niet heel lekker als je oma terug naar huis is om een miljoen kilo snoep op te halen en ongezien weer terug het terrein op – en de tent in – moet komen.

Ik doe net of mijn veter los is zodat ik niet met Dex naar het hoofdgebouw hoef te lopen. Fay is al weg, die mompelde dat ze een plekje naast Sami aan de ontbijttafel wilde bemachtigen.

Als ik uiteindelijk een pas naar voren zet, struikel ik bijna over iets wits wat met de snelheid van het geluid

voor mijn voeten langszoeft. Het beest lijkt een beetje op dat heel grote konijn van de kinderboerderij bij ons in de wijk, maar dan alsof-ie drie weken opgepropt in een vieze sporttas heeft gezeten.

‘Kom hier, harige garnaal!’ gilt een zware, boze stem. ‘Ik krijg je wel!’

Ik word bijna omvergelopen door een puffende man. Hij rent achter het beest aan en blijft dingen roepen als: ‘Stop, verpieterde stinkende kermis-knuffel!’

Uiteindelijk heeft het beestje zo’n grote voorsprong dat de man het niet meer in kan halen. Hij blijft staan met zijn handen op zijn knieën en piept als hij ademhaalt. ‘Altijd hetzelfde,’ gromt hij, voordat hij woedend wegstampt. ‘Ooit zal ik hem krijgen.’

Een paar minuten later sta ik met Juniper in de eetzaal. We staan voor het buffet, waar een mevrouw van De Dassenburght gekookte eieren voor ons pakt. Ik vertel Juni over het dier – ik weet nog steeds niet wat het nou precies was – en terwijl de mevrouw de eitjes aangeeft, zegt ze: ‘Ha, je hebt Knof ontmoet. En de buurman, boer Harm. Hij is de eigenaar van deze hoeve. Hij houdt varkens. Boer Harm is niet zo kwaad als hij eruitziet, hoor.’

‘Knof?’ vraag ik. ‘Technisch gezien heb ik trouwens helemaal niemand ontmoet. Er renden een man en een of ander dier voorbij.’

‘Ja, dat is Knof,’ zegt ze. ‘Althans, zo noem ik hem maar. Hij lijkt een beetje op een bolletje knoflook en hij ruikt ook niet zo lekker.’

‘Van wie is Knof?’ vraagt Juniper. ‘En wat voor dier is het eigenlijk?’

‘Een hondje,’ lacht de mevrouw. ‘En hij is van niemand. Een jaar geleden was hij hier ineens. Soms zie je hem een paar dagen niet en dan komt-ie weer. Hij pikt halve plakjes worst die kinderen die hier op kamp zijn, laten vallen en jat lunchpakketjes uit rugtassen. Daar leeft hij van. Waar hij slaapt, weet ik niet. Volgens mij overal en nergens. Hij is slim, dus hij zorgt wel dat hij een plekje heeft.’

‘Zielig,’ zegt Juniper dan. ‘Dat hij geen huis heeft. Dieren moeten geaaid en geknuffeld worden, anders gaan ze dood.’

Ik knik. Ik geloof dat wel. Volgens mij zouden mijn hamsters ook doodgaan als ik ze niet zou knuffelen. Anders ikzelf wel.

‘Knof zag er niet uit alsof hij geknuffeld wilde worden,’ zeg ik.

‘Zou jij geknuffeld willen worden door boer Harm?’ vraagt de mevrouw achter de eieren met een knip-oog.

‘Nee, dank je,’ lach ik.

‘Niemand aait Knof ooit,’ zegt de mevrouw. ‘Hij is sneller dan het geluid en rent voor alles en iedereen

weg. Ik denk ook niet dat boer Harm hem ooit te pakken krijgt.’ Ze grinnikt.

Dan komt mijn moeder naast ons staan. Ze heeft een notitieblok in haar hand en een pen achter haar oor. ‘Waar is mijn pen, toch?’ mompelt ze. Ze kijkt verwilderd in het rond.

Ik wijs naar haar oor.

‘O ja,’ zegt ze verstrooid.

‘Gaat het wel, mama?’ vraag ik. ‘Je ziet er zo gestrest uit.’

Ze knikt afwezig. ‘Ja hoor, maar het is wel pittig, zo’n kamp. Helemaal als de andere volwassenen het te druk hebben met andere dingen. De andere klassenmoeder is alleen maar content aan het maken.’ Ze wijst onopvallend naar de moeder van Apple-Rose, die net langs een van de lange eettafels loopt terwijl ze zichzelf filmt. ‘Dit is haar dagvlog,’ verzucht mama. ‘Daar is ze de halve dag mee bezig en ’s avonds moet ze hem editen. En jullie juf zit alleen maar te appen met meneer Hans. En dat terwijl we hadden afgesproken dat de begeleiders net als de kinderen hun telefoons weg zouden doen.’

We kijken alle drie naar juf Els, die met een dromerige blik en rode wangen naar haar telefoonscherm pje staart. ‘En meester Simon is het allerergste,’ zegt mama. Ze rolt met haar ogen. ‘Die is druk met overleven.’

‘Waar is meester Simon eigenlijk?’ vraagt Juniper terwijl ze om zich heen kijkt. ‘Ik zie hem nergens.’

‘Hij ontbijt buiten,’ antwoordt mama. ‘Hij heeft met heel veel moeite zelf vuur gemaakt met een vuursteen en wat takjes. Hij vindt dat je op kamp moet overleven en één moet worden met de natuur. Maar hij is zo druk met hout sprokkelen en sporen onderzoeken – hij is heel bang voor wilde dieren – dat hij geen tijd heeft voor iets anders.’

‘Wat eet hij dan?’ vraag ik. Ik kijk naar mijn bord, waar naast mijn ei een boterham met vruchtenhagel op ligt. Het water loopt me in de mond.

‘Hij is kastanjes aan het poffen,’ zegt mama. ‘Maar nu even belangrijke zaken. Jullie waren laat voor het ontbijt. Alle duo’s voor het kaarsen en zeep maken zijn al ingedeeld. Jullie mogen met elkaar. Het is eigenlijk niet de bedoeling, want ik wil liever wat minder voor de hand liggende duo’s en een beetje mixen met 7a en 7b, maar goed.’

Juniper en ik kijken elkaar aan en grijnzen. Jeeee!

‘Er is alleen geen plek meer bij de kaarsen,’ zegt mama. ‘Dus het wordt zeep voor jullie. Als jullie op tijd waren geweest, hadden jullie mogen kiezen. We gaan dus allemaal iets maken voor iemand uit de parallelklas. Maar omdat er twee kinderen meer in 7a zitten, mogen jullie iets voor elkaar maken.’

Ze schrijft iets op in haar aantekeningenboekje

en kijkt dan wantrouwend op. ‘Waarom waren jullie eigenlijk zo laat?’

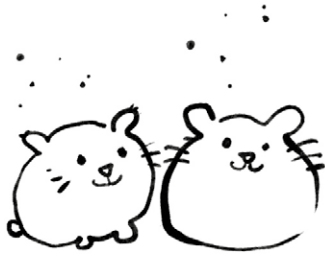
Juniper haalt haar schouders op. ‘Geen idee,’ zegt ze. ‘Ik ben eigenlijk bijna altijd te laat.’

Mama kent Juniper al sinds de dag dat ze geboren werd (Juni’s moeder Pop is mijn moeders bff), dus ze knikt alleen zo van: ja, dat is wel waar.

‘En jij, Keetiekeetbanaantje?’ (Vraag me niet naar die maffe bijnaam.) ‘Waarom was jij zo laat?’

Ik denk aan het lelijke hondje en de gemene boer, aan Jake die me de halve nacht wakker heeft gehouden omdat we samen in een eenpersoonsslaapzak lagen en aan mijn oma die allang terug had moeten zijn van haar ultrageheime snoepkoffermisatie.

‘Geen idee,’ lieg ik. ‘Zomaar.’

Simsalahamster

Keeet! Juni! Wacht!

Juniper en ik zijn bijna bij de tent (haar mond hangt nog open van het Jake-/omaverhaal dat ik haar net verteld heb) als we de stem van Fay horen.

Ze is achter ons aan gerend. ‘Het is gelukt!’ hijgt ze. ‘We stonden bij de boterhammen en toen heb ik het gevraagd. Ik heb verkering, woehoe! Eindelijk.’

‘Gefeliciteerd.’ Juniper glimlacht. ‘Maar waarom zat je net dan helemaal aan de andere kant van de eetzaal?’

‘Geen idee,’ zegt Fay. ‘Toen hij ja zei, zei ik “oké, doe!” en rende ik weg. En nu durf ik hem niet meer aan te kijken en al helemaal niet meer naast hem te zitten.’

‘Maar het is Sami,’ zeg ik. ‘Die ken je al sinds groep een.’

‘Ik weet het,’ zegt ze sip. ‘Ik snap het ook niet. Maar ik kijk gewoon heel anders naar hem ineens.’

‘Ik wil echt nooit verkering,’ zeg ik. ‘Als je daar zo raar van gaat doen...’

‘Pfff, ik ook niet,’ verzucht Juniper.

Fay kijkt schichtig om. ‘O nee, daar komt-ie aan, in de verte. Mag ik in jouw tent schuilen, Keet?’

Als ik de tent een stukje heb opengeritst, met achter mij Fay en Juniper, valt me meteen op dat het er stinkt. Als Jake scheten zit te laten, dan gooi ik hem echt meteen mijn tent uit. Het is niet eens mijn schuld dat hij hier is, dus hij krijgt op zijn kop als hij ontdekt wordt, niet ik.

Ik hap naar adem als ik mijn broertje (met zijn zwarte goochelaarshoed op zijn hoofd) op mijn matje zie zitten met... Knof?

‘Hè? Wat doe jij nou met Knof?’

‘Knof?’ vraagt Jake. ‘Heet dit hondje zo?’

‘Zo noemen de mensen die hier werken hem. Omdat hij eruitziet als een knoflookbol en ook zo ruikt. Hij is van niemand. Maar hoe komt hij nou weer hier? Die mevrouw van de eieren zei dat hij altijd rent en zich door niemand laat vangen.’

Het hondje zit tevreden op mijn broertjes schoot. Nu hij eindelijk even stilzit, kan je goed zien dat het hondje heel lelijk is, maar op een gekke manier tegelijkertijd ook heel cute.

LEESEXEMPLAAR

‘Zij,’ zegt Jake.

‘Huh?’

‘Het is een meisje. Kijk maar.’ Jake tilt het hondje met één hand op, draait het met z’n kontje naar me toe en doet de staart omhoog.

‘Ik zie niks,’ zeg ik.

‘Nee, dat bedoel ik,’ antwoordt Jake met een haaiengrijns. ‘Zullen we haar houden? Als ze van niemand is...’

‘Dat vinden papa en mama nooit goed,’ antwoord ik. ‘En je weet toch dat papa allergisch is?’

Jake trekt een gezicht. ‘Daar geloof ik niks van,’ zegt hij. ‘Hij wil gewoon ’s avonds niet van de bank om een hond uit te laten, daarom zegt hij dat.’

‘Sowieso willen ze geen vies, stinkend, lelijk hondje,’ zeg ik.

‘We kunnen haar wassen,’ zegt Juniper. ‘Wij gaan straks toch zeep maken? Dan maken we gewoon een hondenshampoo-soapbar.’

‘Goed plan,’ zegt Jake. ‘Ik wil haar namelijk echt houden. Ze past precies in mijn hoge hoed, dan hoef ik geen konijn te kopen voor mijn goocheltruc. Of jouw hamsters te gebruiken.’ Hij grinnikt schuldbe-wust.

‘Je blijft mooi van mijn hamsters af!’ roep ik boos. ‘Maar oké, we kunnen haar inderdaad wel wassen,’ grom ik erachteraan.

Net als ik wil zeggen dat ik me afvraag waar oma nou toch blijft, horen we aan de andere kant van het tentdoek een soort zompig gebonk. Iemand puft en steunt.

Ik leg mijn wijsvinger op mijn lippen en dirigeer Jake en de meisjeshond de slaapzak in. Voor de zekerheid gaan Fay en Juniper voor mijn ‘bed’ staan, wat slim bedacht is want de slaapzak beweegt aan alle kanten.

Dan gaat de rits open en een groene kaplaars met daarin een legerbroek gepropt stapt de tent binnen.

Oma Tonnie draagt opa Tons oude donkergroene vissersjas en heeft zijn vissershoedje op haar grijze krullen gezet. Ze puft en piept en kraakt als ze met rode wangen moeilijk kijkend de blauwe snoepkoffer én nog een andere grote grijze koffer de tent in trekt. Als daar nog iemand in zit, ga ik echt gillen.

Bijna ontdekt

‘Waar bleef je nou, oma?’ vraag ik.
 ‘We waren helemaal ongerust,’ vult Fay aan.
 ‘Wat zit er in die grijze koffer?’ vraagt Juniper. ‘Nog meer snoep?’ Ze likt aan haar lippen.
 ‘Waarom zie je er zo gek uit?’ vraagt Jake, terwijl hij met Knof uit mijn slaapzak kruipt.
 ‘Eén vraag tegelijk,’ zegt oma. ‘Maar wat is er met je knuffel gebeurd, Jake?’ Ze wijst naar Knof. ‘Hij ziet eruit alsof hij is overreden door een tractor.’
 ‘Dit is mijn knuffel niet,’ zegt Jake. ‘Het is mijn hond.’
 ‘Heb jij een hond?’ vraagt oma bedenkelijk aan Jake. ‘Poeh, ik word echt vergeetachtig. Maar goed. Ik ben zo laat omdat ik mijn autootje hier op het pad moest bedekken met bladeren. Zodat-ie niet opvalt, zeg maar. En daarom heb ik ook deze kleren aan. Dat is camouflage.’

LEESEXEMPLAAR

‘Waarom al die moeite?’ vraag ik. ‘Ik bedoel het niet vervelend, maar je gaat toch meteen weer weg? Met Jake?’

Terwijl ik het vraag, realiseer ik me dat die grote grijze koffer weinig goeds voorspelt.

Jake zet Knof neer (die meteen als een malloot rondjes gaat rennen in de tent) en doet zijn armen over elkaar. ‘Ik blijf,’ zegt hij. ‘Jullie weten wat ik doe als jullie me dwingen om met oma mee te gaan.’

‘Ja, nou, kijk, Keet. Eh... Ik blijf dus ook.’ Oma kucht.

‘Yes!’ roept Jake.

‘Wát?’ roep ik.

‘Ssst,’ zeggen Fay en Juniper.

‘Waaróm?’ vraag ik. Oma is mijn lievelingspersoon, maar ze hoeft nou niet per se mee op kamp. En mijn irritante broertje ook niet, dat hadden we al vastgesteld.

‘Er is een wificrisis bij mij in de straat,’ zegt oma. ‘Niemand heeft wifi. Ze weten niet wanneer het opgelost is, zeiden de burens. En ik heb dat junioren-toernooi donderdagavond, dat ga ik echt niet afzeggen.’

Fay en Juniper kijken mij vragend aan, maar ik maak een wegwerpgebaar. Dat vertel ik ze nog wel.

‘Jij hebt prima wifi hier,’ gaat oma verder, terwijl Knof manisch rondjes om haar legerbenen heen rent. ‘Dus dit wordt mijn gaminghoofdkwartier.’

‘Mijn tent?’ vraag ik. Ik kijk om me heen. Mijn tent is best groot, maar het wordt hier wel erg vol.

‘Nee nee,’ wuift oma. ‘Jullie kamp. Om preciezer te zijn: de wc hiernaast. In het sanitairgebouw van de captains is het wifesignaal echt loeisterk. Perfecte plek om een gamingtoernooi te winnen.’

‘En Biceps en Muffin dan?’ vraag ik ongerust. Mijn hamsters kunnen echt niet tot vrijdagmiddag alleen blijven.

‘Die heb ik naar de buurvrouw gebracht,’ antwoordt oma. ‘Met instructies en voer,’ zegt ze er snel achteraan als ze mijn bezorgde blik ziet. ‘Dat komt echt wel goed.’

‘Maar slaap je dan ook in de wc als je hier blijft?’ vraagt Juniper.

‘Tuurlijk niet,’ grinnikt oma. ‘Wie slaapt er nou in een wc? Ik slaap in mijn autootje. Die stoel kan helemaal plat, dat ligt hartstikke prima.’

Fay, Juniper en ik kijken elkaar aan. Dit kamp wordt met de minuut raarder.

‘Keet? Juniper?’ klinkt dan een stem van buiten. ‘Zijn jullie in de tent?’

Het is mama. O shit.

‘Keet? Ben je hier?’

De stem komt dichterbij.

‘Huuu huup, verdwijntruc,’ zegt Jake, die pijlsnel in de slaapzak verdwijnt. Knof gaat nu rondjes rennen

óp de slaapzak. Ik vind het een wonder dat ze nog niet duizelig is.

‘Blijf!’ zeg ik streng tegen oma. Ik doe de rits voor driekwart open en stap naar buiten. Fay en Juniper komen achter me aan. Juniper is zo slim om de rits achter haar meteen dicht te doen.

‘Ha, jullie zijn hier alle drie,’ zegt mama. ‘Gaan jullie naar het hoofdgebouw? Het kaarsen en zeep maken begint zo.’

We knikken allemaal braaf.

‘Zo leuk, die tenten. Mag ik jouwe even van binnen zien, Keet? Ik had het zo verschrikkelijk druk gisteren. Toen is het er helemaal niet van gekomen.’

‘Eh, nee, sorry,’ zeg ik. *Denk snel, Keet.* ‘Het is een ontzettende rommel daarbinnen. Overal kleren en vieze sokken.’

Fay schudt haar hoofd. ‘Echt beter van niet, Gaby. Ik heb het gezien. Daar word je niet blij van.’

‘O. Oké,’ zegt mama een beetje verbaasd. ‘Andere keer dan maar. Komen jullie?’

‘Ja,’ antwoord ik. ‘We komen eraan.’

Mama draait zich om en loopt met haar notitieblok weg. Onze schouders gaan op precies hetzelfde moment tien centimeter omlaag.

‘Dat scheelde weinig,’ zegt Juni als we de tent weer in stappen.

Jake kruipt de slaapzak uit. ‘Wat hebben jullie met

Knof gedaan?’ vraagt hij geschrokken als hij het hondje ziet.

Knof zit als een standbeeld naast mijn matje. Haar ogen zijn groot en ze knippert niet. Ze lijkt op de opgezette wasbeer uit het natuurmuseum in ons dorp.

Jake hurkt naast haar. ‘Leef je nog, Knofje? Gaat het wel? Dit is een RAMP!’

Bij het laatste woord begint Knof weer hyper rond te rennen in de tent. Over mijn slaapzak, rond oma’s koffer, om de snoepkoffer heen.

‘Huh?’ zegt Jake. ‘Zagen jullie dat? Hoe kan dat nou weer?’

‘Keet, wat zei je ook alweer tegen je oma voordat wij net naar je moeder gingen?’ vraagt Fay.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Blijf?’ zeg ik aarzelend. ‘Sorry, oma, dat was een beetje brutaal. Maar er stond veel op het spel.’

Oma haalt vergoelijkend haar schouders op.

‘Even testen,’ zegt Jake. ‘Blijf!’ roept hij tegen Knof, die acuut versteent.

‘Wat een RAMP!’ zegt Juniper, en Knof begint weer te racen.

‘Wat een raar hondje,’ zegt oma. ‘Maar wel pijlsnel.’

Zeepoorlog en een slappe kaars

Als wij aankomen in de grote zaal van het hoofdgebouw zitten alle kinderen al aan de lange houten tafels. De ene helft van de zaal is voor de kaarsen, de andere voor de zeep. Op alle tafels staan brandertjes en pannen. Op de kaarstafels staan schaaltes met was en bloemetjes en touwtjes; die zullen wel als lont dienen.

Juniper en ik gaan tegenover elkaar aan een zeep-tafel zitten. Ik pak het grote zeepachtige witte blok dat tussen ons in ligt en ruik eraan. Het ruikt nog niet echt naar zeep.

‘Wat gaat er eigenlijk in hondenshampoo?’ fluistert Juniper tegen mij.

‘Geen idee,’ antwoord ik. ‘In ieder geval geen glitters. Ik denk dat we een simpele zeep moeten maken zonder extra geurstoffen en kleuren en zo. En dan

zorgen we dat die niet in haar oogjes komt en dan spoelen we gewoon heel goed.’

Junipers veiligheidsbril wipt op en neer als ze knikt. Ze pakt het witte blok.

Vlak naast ons zit Jaimy. Hoewel ze begeleider is en klassenmoeder, is ze gewoon tussen de kinderen gaan zitten met haar eigen witte zeepblok. Natuurlijk is ze zichzelf weer aan het filmen. Ze tikt met haar lange nagels tegen een schaalte. ‘Deze bloemetjes ga ik in mijn zeep doen, supercute toch?’ kirt ze tegen het scherm.

Juniper en ik kijken elkaar aan en schieten in de lach.

We zijn lekker aan het rommelen met onze zeep als ineens keihard ‘Gadver!’ klinkt vanaf de andere kant van de ruimte. ‘Deze zeep stinkt mega!’ roept iemand erachteraan.

Alle kinderen kijken als Davy uit 7a opstaat en achteruitdeinst als hij aan de mal ruikt. Hij doet net alsof hij bijna moet kotsen. ‘Dit gééf je toch niet aan iemand?’ zegt hij teatraal tegen Jip, die schuin tegenover hem zit en begint te blozen.

‘Ik... Ik had lelietjes-van-dalen voor je gekozen,’ stamelt Jip. ‘Die vindt iedereen lekker, dacht ik.’

‘Lelietjes-van-gadver bedoel je zeker,’ zegt Davy boos. ‘Ruik dan!’

LEESEXEMPLAAR

Hij duwt de mal onder Jips neus. Ze kokhalst.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’ zegt meester Simon. Zijn afritsbroek rammelt van de kilo’s overlevingspullen die in de zakken zitten als hij met grote passen naar Davy en Jip toe stapt. ‘Geen ruziemaken a.u.b.’

‘Ze probeert me te vergifigen,’ briest Davy.

‘Helemaal niet!’ roept Jip, die nu bijna paars is.

‘Mijn neusgaten zijn bijna uitgebrand door die geur,’ zegt Davy.

‘Nou, dat zal wel meevallen, Davy. Stel je niet zo aan,’ zegt meester Simon, die de mal uit Davy’s handen trekt en zijn neus erin steekt.

‘Jakkes,’ zegt hij. ‘Wat is dit?’

Jip wijst naar een klein glazen schaalpje. ‘Lelietjes-van-dalen,’ zegt ze.

Meester pakt het schaalpje op. Hij buigt zijn hoofd iets waardoor de zaklamp op zijn voorhoofd in het witte poeder schijnt. Hij ruikt eraan. ‘Haha, heel grappig,’ zegt hij met een streepmond. ‘Wie heeft er knoflookpoeder in dit bakje gedaan?’

Niemand zegt iets, maar het is vast een flauwe grap van 7a om Jip – en dus 7b – voor aap te zetten.

‘Wat is dit nou weer voor kaars?’ klinkt er dan geschokt vanuit de andere kant van de zaal.

Iedereen is meteen de knoflook vergeten als Saar

geschrokken opspringt met in haar hand een gele kaars die... beweegt?

Een paar kinderen beginnen te lachen, want de kaars lijkt op een lang, dun mannetje dat steeds verdrietiger zijn hoofd laat hangen.

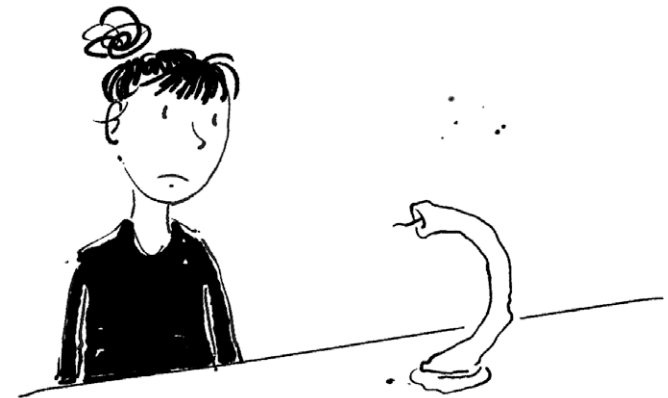
‘Jij zei dat ik de kaars uit de mal moest halen,’ bitst Saar tegen Daan uit 7a.

Hij haalt ongeïnteresseerd zijn schouders op. ‘Ik dacht dat het tijd was.’

Wijdbeens en rinkelend komt meester Simon aangesneld. ‘Wat is hier nou weer aan de hand?’ vraagt hij geïrriteerd.

‘Ik had een kaars voor Daan gemaakt die ik nú van hem uit de mal moest halen omdat ik hem er anders nooit meer uit zou krijgen,’ zegt Saar. ‘Maar hij was nog helemaal niet klaar.’

Saar houdt de kaars omhoog, Hij lijkt inmiddels meer lijkt op een geknakte magere banaan.

‘Deze kaars hoeft ik niet,’ zegt Daan. ‘Echt niet te doen zo lelijk. Typisch 7b om expres stomme kaarsen voor ons te maken.’

Meester Simon schudt zijn hoofd. ‘Niet handig van je, Saar.’

‘Van mij?’ roept Saar woedend uit.

‘Gaby had uitgelegd dat je de eierwekker moest zetten,’ zegt meester streng.

Saar sputtert tegen. ‘Ja, maar Daan zei –’

‘Nee nee,’ onderbreekt meester haar. Hij heft zijn hand op. ‘Je luistert naar de begeleiders, niet naar andere kinderen.’

Saar kwakt de slappe kaars op tafel en doet haar armen over elkaar. Ze werpt Daan een gemene blik toe.

Dan klinkt een hysterische gil vanuit het midden van de zaal; zo dicht bij Juniper en mij dat mijn oren ervan fluiten.

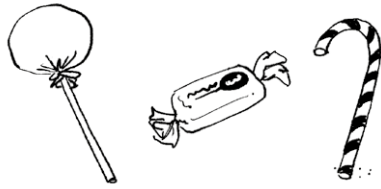
‘Wat nou weer?’ vraagt meester Simon, die al begonnen is aan een rammelende sprint.

Jaimy staat op en houdt een stuk roze glitterzeep met bloemetjes naast haar gezicht. Ze filmt zichzelf als ze met een hoge stem roept: ‘Kijk nou wat prachtig! Like en subscribe voor meer DIY-content. Kusje!’

Ik geef Juni een klein knikje. We kennen elkaar zo lang en zo goed, dat we geen woorden nodig hebben. Ze knikt terug en pakt de hondenzeep die we hebben gemaakt.

Precies op hetzelfde moment staan we op en snelwandelen het gebouw uit.

Het is zo’n chaos dat niemand het merkt.

Dropveterdiarree

‘Mag ik mee naar het douchegebouwtje om Knof te wassen?’ vraagt Jake. ‘Please?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Als iemand je ziet, hebben we echt een gigaprobleem,’ zeg ik. ‘Dan moeten we waarschijnlijk allemaal weg.’

‘Maar jullie douche is toch alleen voor de captains?’ zegt Jake. ‘Niemand ziet ons. Oma zit daar ook met haar laptop.’

‘Je vergeet geloof ik dat Dex óók gebruikmaakt van de wc’s en de douches in dat gebouw,’ antwoord ik. ‘Als hij je ontdekt, zijn we pas echt de sigaar. Ik weet zeker dat hij meteen naar de meester gaat.’

‘Pssst, Keet. Juni,’ klinkt het van buiten de tent.

‘Blijf,’ fluistert Jake tegen Knof, die voor de verandering al best rustig was. Ze verandert meteen in de opgezette wasbeer.

‘Wachtwoord,’ zeg ik streng tegen het tentdoek.

‘We hebben helemaal geen wachtwoord,’ zegt Fay geërgerd als de ze rits omhoog heeft gedaan en de tent binnen is gestapt.

‘Ramp,’ zegt Jake tegen Knof die meteen weer haar gewone zelf wordt en kwispelend naar Fay toe waggelt.

‘Dat zouden we wel moeten hebben,’ zeg ik. ‘Dat is normaal in dit soort situaties.’

“Snoep”,’ zegt Jake, die ineens een salmiaklolly in zijn mond heeft. ‘Dat is wel een goed wachtwoord.’

‘Ja, oké, dan is “snoep” ons wachtwoord,’ zeg ik. ‘Waar heb je die lolly vandaan?’

‘Uit de snoepkoffer natuurlijk,’ zegt Jake met volle mond.

‘Dat is niet jouw snoep,’ zeg ik streng. ‘Dat mag je niet pakken. En al helemaal niet zonder te vragen.’

Jake haalt zijn schouders op. ‘Ik moet toch eten? Dan had je maar een boterham voor me moeten meenemen.’

‘Over snoep gesproken: Teuntje en Dani komen zo weer even een portie halen,’ zegt Fay. ‘Dan weten jullie dat.’

‘Waar was dat ettertje van een Dex eigenlijk tijdens het kaarsen en zeep maken?’ zegt Juniper. ‘Ik heb hem niet gezien.’

‘Die schijnt ziek te zijn,’ antwoordt Fay. ‘Dat hoorde

ik Daan zeggen, die zat vlak naast me bij de kaarsen. Iets verkeerd gegeten of zo. Waarschijnlijk te veel snoep. Hij bleef in ieder geval de hele ochtend in zijn tent.'

'Lekker voor hem,' zeg ik, ietsje zachter dan eerst. 'Maar dan moeten we nog voorzichtiger zijn als we Knof gaan wassen. Als Dex naast ons boven de plee hangt te kotsen en ontdekt dat we een hondje in de tent hebben, verradt hij ons sowieso.'

'Je moet ook echt tegen je oma zeggen dat ze muisstil moet zijn als er iemand het gebouwtje in komt,' zegt Juniper bezorgd.

Jake en ik kijken elkaar aan.

'Oma en muisstil...' verzucht ik. 'Dat wordt nog een uitdaging.'

Als ik een paar minuten later met Fay en Juni achter me aan en Knof op mijn arm het sanitairgebouw binnenstap, rinkelt er een belletje. Het lijkt wel of we in een winkel zijn.

'Huh, dat was vanochtend nog niet zo,' zeg ik.

Ik klop op de wc-deur.

'Bezet,' piept een hoge stem vanachter de wc-deur.

'Wij zijn het, oma,' zeg ik. 'Doe eens open.'

Het slot wordt opengedraaid. Oma zit met haar legerbroek en vissersjas en -hoedje (met een koptelefoon eroverheen) óp het deksel van de wc. Ze heeft haar gaminglaptop – een loodzwaar ding met allemaal

LEESEXEMPLAAR

coole lampjes – op haar schoot en tikt manisch op het toetsenbord. Ze kijkt niet eens op.

'Schiet!' gilt ze in het microfoontje van haar koptelefoon. 'Nu! Dek me nou, Dex! Ik ben low.'

'Wat is er, Keet?' vraagt ze dan kortaf, met haar blik strak op het scherm. 'Ik ben even bezig. Ik heb een belletje van mijn vissershoed opgehangen aan de deur zodat ik het hoor als er iemand aan komt. Slim, hè?'

'Heel slim,' zeg ik. 'Maar je moet alsnog zachter doen.'

'Ja ja,' zegt ze en ze wuift. Ze kijkt snel op en ziet

Knof. 'Ah, gaan jullie de knuffel van Jake wassen? Goed idee. Hij ruikt niet zo fris. Doe de deur nu maar weer dicht, oké? Rennen, Dex!'

Fay, Juniper en ik kijken elkaar hoofdschuddend aan en lopen naar de douche.

'Zei ze nou Dex?' vraagt Juniper.

'Ja.' Ik knik. 'Ik wist wel dat hij in hetzelfde Fortnite-team zit als mijn oma, maar ik ging ervan uit dat hij niet meedeed aan het juniorentoernooi. Hij is ten slotte op kamp, daar kan je niet gamen.'

'Behalve als je Dex heet en in een captainstent met loeisterke wifi zit,' zegt Fay.

'En zogenaamd ziek bent door een overdosis snoep,' vult Juniper aan.

'Hij zit gewoon te gamen,' zeg ik met een gemene grijns. 'Ik ben heel benieuwd wat de begeleiders daarvan zullen vinden.'

'Gaje hem verlinken?' vraagt Juniper met grote ogen.

'Nee, natuurlijk niet,' zeg ik snel. 'Maar ik maak me ineens een stuk minder zorgen over alles wat wij te verbergen hebben.'

Even zegt niemand iets.

'Keet?' verbreekt Fay dan de stilte. 'Waarom doet jouw oma mee aan een juniorentoernooi van Fortnite? Dat is toch voor kinderen?'

'Lang verhaal.' Ik grinnik.

Knof vindt het maar niks om gewassen te worden. Fay houdt haar vast, en ik zeep haar voorzichtig in. Juniper is naar het hoofdgebouw om de föhn van Saar te halen. Knof probeert zich de hele tijd uit Fays armen te wurmen. We zijn allebei kletsnat.

Dan horen we het belletje. Gelukkig, daar is Juniper alweer.

'Ja, gast, ik ben er nog. Ben alleen even plassen,' klinkt het dan.

Help, het is Juniper niet, het is Dex!

'Wie is daar?' zegt hij tegen de douchedeur. 'Ben jij dat, Keet?'

'Ja,' zeg ik met samengeknepen stem. 'Ik had geen tijd om te douchen vanmorgen. Ik had me verslapen. Beetje lang liggen kletsen gisteravond.'

'Wie zit er op de wc?' vraagt hij achterdochtig. 'Dit gebouw is alleen voor captains.' Hij bonst op de wc-deur naast ons.

'En voor de logés van de captains,' zegt een hoge stem vanuit de wc. 'Ik ben het: Fay. Ga weg, ik heb diarree. Te veel dropveters gegeten.'

Even is het stil.

'Hm, je klinkt niet als Fay,' zegt Dex achterdochtig.

'Jij zou ook niet als jezelf klinken als je diarree hebt,' piept nep-Fay.

Precies op dat moment blaft Knof.

'Wat was dat?' zegt Dex snel.

‘Ik heb zeep in mijn oog,’ zeg ik. ‘Waf! Dat prikt.’
‘Jullie zijn echt knettergek,’ zegt Dex. ‘Ik plas wel tegen een boom.’

Het belletje klinkt weer en het is wel een minuut muisstil; zo geschrokken zijn we allemaal.

LEESEXEMPLAAR

Lizzy

Vlak nadat we terug zijn in de tent met een natte Knof, stapt Juniper binnen.

‘Wat is dit nou voor gek ding?’ vraag ik als Juniper terugkomt.

‘De föhn van Saar,’ antwoordt ze. ‘Kostte 500 euro volgens haar.’

Juniper geeft me het zwart met gouden ding, dat er eerder uitziet als een grote, heel dure hamer met een snoer dan als een föhn.

‘Wie betaalt er nou 500 euro voor een föhn?’ vraag ik.

‘Saar,’ zeggen Fay, Juniper en ik tegelijk. We moeten alle drie lachen.

Ik doe de stekker in het stopcontact en zet het ding aan. Knof begint tegen de föhn te blaffen. Ik zet hem snel weer uit.

Nu we weten dat Dex in zijn tent aan het gamen is, kunnen we geen enkel risico nemen.

‘Ik denk dat ze bang is,’ zegt Jake vanaf een zitzak die hij van kleren en mijn kussen heeft gemaakt.

‘Maar we moeten haar wel drogen,’ zeg ik. ‘Anders vat ze misschien kou.’

‘Ik geloof niet dat honden kou kunnen vatten,’ zegt Juniper. ‘Maar toch.’

Ik zet de föhn opnieuw aan. Meteen begint Knof weer te blaffen.

‘Blijf!’ roept Jake, en Knof versteent meteen weer.

Ze blijft heel rustig zitten als ik haar föhn. Ze kijkt me alleen af en toe heel verwijtend aan.

‘Klaar,’ zeg ik na een paar minuten. ‘Ramp.’

Knof geeft me een lik over mijn neus en begint als een bezetene rondjes te rennen door de tent.

Dan kruipt ze bij Jake op schoot. Ze valt meteen in slaap. Ze zal wel moe zijn van het douchen en die enge hamerföhn.

Jake aait haar. ‘Ze voelt heel anders,’ fluistert hij. ‘Veel zachter. En ze stinkt ook helemaal niet meer.’

Juniper en ik kijken elkaar trots aan. ‘Dat komt door onze hondenshampoozeep,’ zeg ik.

‘Ze lijkt helemaal niet meer op een Knof,’ zegt Jake. ‘Eerder op een witte suikerspin.’

‘Ooo, dáár heb ik zin in.’ Ik kwijl terwijl ik me dramatisch achterover laat vallen op mijn mat.

‘Ik bedoel dat ik vind dat we haar een andere naam moeten geven,’ gaat mijn broertje verder. ‘Wolkje, of Witje of zo.’

‘Witje?’ snuif ik terwijl ik weer rechtop ga zitten. ‘Lekker creatief. Iedereen noemt zijn dier Witje of Zwartje of Vlekje.’

Jake steekt zijn tong uit.

Juniper is opgestaan en zit op haar hurken naast Knof, eh... niet-Knof. Ze kroelt het diertje achter haar zachte oortjes.

‘Ze is ook helemaal niet meer lelijk,’ zegt Juni teder. ‘Wat vinden jullie van Lizzy?’

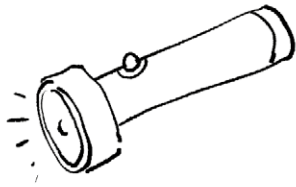
Ik kijk naar Jake. Hij knikt enthousiast.

‘Lizzy!’ roep ik heel zachtjes tegen het hondje. Eén wit, pluizig oortje gaat omhoog en een groen oogje halfopen. Dan slaapt ze weer verder.

‘Ik geloof dat ze het zelf ook een mooie naam vindt,’ zeg ik lachend.

‘Maar Keet,’ jammert Jake. Ik zie dat zijn ogen een beetje nat worden. ‘Ik kan haar echt niet hier achterlaten als het kamp straks voorbij is.’

Ik schud mijn hoofd en laat mijn schouders hangen. ‘Ik weet het,’ verzucht ik.

Dit komt nooit meer goed

‘M ag ik even jullie aandacht?’

De volgende ochtend komt de stem van meester Simon nauwelijks boven het lawaai van ontbijtende kinderen uit.

De moeder van Apple-Rose is hem aan het filmen en loopt naar hem toe. ‘Je helm zit scheef,’ zegt ze, terwijl ze de blauwe helm met daarop een zaklamp een beetje rechttrekt. ‘Dat asymmetrische vind ik niet zo mooi in mijn video’s. Maar ga door.’

‘Hallooooo!’ roept hij. Meester kijkt wanhopig naar juf Els voor versterking, maar die leunt tegen de buffetcounter terwijl ze met een brede glimlach en blosjes op haar wangen iets intypt op het schermje van haar telefoon.

Mijn moeder klapt in haar handen. Dan gaat ze naast meester Simon staan, wijdbeens en met haar vuisten

op haar heupen. Die houding heeft ze geleerd tijdens haar kom-in-je-kracht cursus. ‘Stilte!’ roept ze streng.

Iedereen schrikt zich rot en is stil.

‘Gaan we in een mijn werken vandaag, meester?’ vraagt Yannick uit 7a.

‘Wat?’ Meester Simon kijkt verward.

Yannick wijst naar meesters helm.

Meester Simon kreunt. ‘Nee, Yannick. We gaan niet in de mijnen werken. Dit is een heel nuttige survival-helm. En die heb ik op omdat ik heb gezien dat het dak hier een beetje instabiel lijkt. De Dassenburght blijft natuurlijk een oude hoeve. En áls het dak instort, heb ik meteen licht bij de hand.’ Hij tikt tegen het lampje. ‘Maar dat is niet waarom ik jullie aandacht wilde. Er heeft zich een incident voorgedaan.’

Meerdere kinderen kijken elkaar vragend aan, sommige halen hun schouders op.

‘Een snoepincident.’

Meester Simon vist een appel uit een van zijn vele, vele broekzakken. Terwijl 7a en 7b gespannen wachten op wat er gaat komen, snijdt de meester een partje van de appel af met een zakmes dat uit 142 onderdelen lijkt te bestaan.

Ik kijk naar Teuntje en Dani, die allebei bijna onzichtbaar maar geruststellend hun hoofd schudden om me duidelijk te maken dat zij niet betrokken waren bij een incident.

‘Gisteravond heb ik een steekproef gedaan met mijn hangweegschaal en bij een niet nader te noemen leerling heb ik precies 498 gram snoep gevonden.’

‘Nou en?’ roept Tess. ‘Het was toch geen 500 gram?’

‘Nee, Tess, het was geen 500 gram. Nét niet. Maar het was de tweede avond en ik kan me niet voorstellen dat jij... eh... de niet nader te noemen leerling op dat moment nog niks had gesnoept. Dus oorspronkelijk was het wel degelijk meer dan de maximale toegestane hoeveelheid.’

‘Je hebt geen bewijs,’ briest Tess en met een plof gaat ze weer zitten.

‘Geen bewijs, nee,’ zegt meester Simon. Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht. ‘Wel vermoedens. En die zijn donkerbruin, kan ik jullie allemaal vertellen.’

‘Zeg nou maar gewoon wat het plan is,’ zegt mijn moeder tegen de meester. ‘Het hele schema loopt al genoeg uit door je nieuwe controle.’

Veel kinderen gaan wat rechterop zitten bij de woorden ‘nieuwe controle’. Er ontstaat geroezemoes.

‘Ik roep de noodsituatie uit!’ brult meester. ‘En nood breekt wet. Dus niet alleen komt er 900 seconden nadat ik straks heb gefloten een controle aan, we gaan ook de captainstenten inspecteren.’

‘Hé! Daar geldt volledige privacy!’ roept Dex verontwaardigd. ‘Daar mogen jullie niet naar binnen.’

Ik zie de paniek in zijn ogen, hij moet binnen

900 seconden waarschijnlijk een PlayStation en een breedbeeldmonitor en misschien zelfs een tweede scherm weg zien te toveren. Die spullen passen dus niet onder je matje.

‘Ik zei net al: nood breekt wet,’ antwoordt meester Simon. ‘Er bereiken mij berichten dat het daar erg lawaaiig is. En dat komt mogelijk doordat de tenten als snoepdepots en snoepverzamelpunten worden gebruikt. We verbreken onze belofte op grond van voortschrijdend inzicht.’

‘O nee, ze trekken de “voortschrijdend inzicht”-kaart,’ kermt Fay, die ongemakkelijk van de ene bil op de andere wiebelt. ‘Dat is een soort illegale joker die volwassenen inzetten als ze de regels ineens willen veranderen.’

‘Ik was nog niet klaar,’ gaat meester verder. Met zijn helm-met-lamp, afritsbroek, een legergroene rugzak op zijn rug en een touw om zijn schouders (geen idee waarvoor hij dat wil gebruiken. Misschien wil hij al inspecterend met zijn hangweegschaal van stapelbed naar stapelbed slingeren?) staat hij als een soort levende camouflagekerstboom voor ons.

‘Als er ergens, waar dan ook, meer dan 500 gram snoep wordt gevonden, wordt het hele kamp ingekort. Dan gaan we vanavond naar huis.’

‘Maar dan missen we de bonte avond!’ roept Jimmy.

‘Nou, dat is dan mooi jullie eigen schuld, hè?’ zegt

meester. ‘Hadden jullie maar moeten luisteren. Als jullie de gevaren van suiker niet serieus nemen, dan zijn er blijkbaar andere maatregelen nodig. Maar ontbijt nu maar even lekker verder. Ik zie jullie over 900 seconden. Dat is een kwartier.’ Hij blaast keihard op zijn fluit.

Slechts twee kinderen blijven zitten: Jans uit 7a pelt rustig haar eitje en Tom uit mijn klas neemt onverstoorde een hap van zijn boterham.

Alle andere kinderen maken dat ze wegkomen. Sommigen sprinten, anderen lopen met een engelengezicht overdreven rustig de eetzaal uit.

‘Waarom eten jullie je ontbijt niet eerst even op?’ vraagt meester Simon aan niemand in het bijzonder.

‘We gaan tandenpoetsen,’ zegt Dani.

‘Ik wil even extra lang flossen vandaag,’ zegt Teuntje. ‘Dat doe ik altijd op woensdag.’

‘Dan is het goed,’ zegt meester tevreden. ‘Heel goed.’

Als Fay, Juniper en ik voet buiten de eetzaal zetten, zien we dat de kinderen die rustig weglieden, buiten het zicht van de meester alsnog een sprintje trekken naar de slaapzalen.

Dex, Dani en Teuntje rennen over het grasveld naar buiten, naar de captainstenten.

‘Waar moeten we alles verstoppen?’ zegt Juniper paniekerig tegen mij als ook wij buiten zijn. ‘En je

oma en Jake? En Lizzy? OMG OMG OMG. Ik krijg een hyperventilatieaanval, geloof ik.’

‘Laat me even nadenken,’ zeg ik. Ik stop mijn wijsvinger in mijn mond en begin op mijn nagel te knabbelen. Dat heb ik denk ik een jaar niet gedaan.

‘Keet!’ klinkt het dan vanuit de deur van het hoofdgebouw. Het is mama. ‘Wacht even, schat. Papa wil met je facetimen. Vanuit Korea! Leuk, hè?’

Ze zwaait met haar telefoon en rent naar me toe.

Ik mis papa ontzettend en wil hem heel graag spreken en zien, maar van alle momenten in mijn bijna elfjarige bestaan heeft hij echt het allerallerslechtste moment uitgekozen om met me te facetimen.

Nerveus kijk ik van mama naar mijn vrienden.

‘Het is oké,’ zegt Fay zacht. ‘Neem maar op. Wij regelen het wel.’

‘Hoe dan?’ piep ik.

‘Ik heb werkelijk geen flauw idee,’ zegt Fay.

Dan zegt ze ‘Go!’ tegen Juni en rennen ze allebei met een noodgang in de richting van de tenten en het sanitairgebouw.

내 사탕을 숨겨줘

‘Hi oi papa!’ zeg ik tegen het scherm. ‘Hoe is het in Zuid-Korea?’

‘Hi lieve Keet. Wat fijn om je te zien,’ zegt mijn vader blij. Hij zwaait, waardoor de franjes aan de mouwen van zijn witte glitterjasje als piepkleine lianen heen en weer zwiepen. ‘Het gaat goed, hoor. We hebben al twee keer opgetreden.

Het publiek wordt helemaal gek als ik De Wesp doe.’ Papa slaat met zijn sliertenarm een onzichtbare wesp weg en zingt: ‘You, you, you. Woehoe.’

‘Wat hoor ik voor gek geluid?’ vraag ik dan.

‘O, dat is oom Peter die ligt te snurken.’

Papa draait zijn scherm om en richt zijn telefoon op mijn slapende oom-Peter-die-niet-echt-een-oom-is.

‘Waarom ligt-ie in de badkuip?’ vraag ik.

‘Er was een probleem met de boeking van de hotelkamers,’ antwoordt papa. ‘Die Koreanen spreken niet al te best Engels.’ Hij trekt een gek gezicht. ‘We wilden vijf eenpersoonskamers, maar zij dachten vijf nachten voor één persoon. Nu liggen we dus met z’n vijven op een kamer met één bed. En dat mag helemaal niet met het oog op brandgevaar of zo. Dus als er iemand langsloopt op de gang, moeten we muisstil zijn.’

‘Dan boek je er toch gewoon nog vier kamers bij?’ vraag ik.

‘Alles is vol,’ zegt papa sip. ‘Er is een soort festival in de stad. Maar goed, je moet roeien met de riemen die je hebt.’

‘Wat betekent dat nou weer?’ vraag ik.

‘Dat we het moeten doen met wat er wél is,’ zegt papa vrolijk. ‘Met een badkuip bijvoorbeeld. Maar hoe gaat het daar? Is je kamp leuk?’

Ik werp een snelle blik in de verte, waar ik mijn oma in camouflage-outfit met haar laptop onder haar arm over het terrein zie rennen.

‘Het is apart,’ zeg ik. ‘En vermoeiend.’

‘Heel goed,’ lacht papa. ‘Een kamp hoort vermoedelijk te zijn.’

Ik glimlach flauwtjes. ‘Ik moet gaan, pap. Eén vraag: ben jij echt allergisch voor honden?’

‘Allergisch? Nee, joh.’ Papa giechelt. ‘Dat zeg ik alleen maar om te voorkomen dat jullie er eentje willen. Ik weet namelijk precies wie dat beest uiteindelijk vier keer per dag uit moet laten in de regen.’ Hij knipoogt naar de camera. ‘Maar vertel het niet aan mama, hoor. Straks wil zij een hond. Dit blijft ons kleine geheim. Spreken is zilver, zwijgen is goud. Dag schat!’

We zwaaien allebei.

Net op dat moment komt mama aangelopen. Ze heeft een verhit hoofd.

Ze pakt haar telefoon van me aan en stopt hem in haar zak. ‘Was het leuk om met papa te praten?’

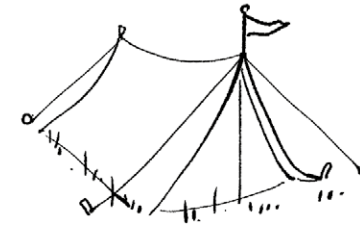
Ik knik.

‘Gek dat hij oma niet te pakken krijgt,’ zegt ze. ‘Hij wilde Jake ook even spreken. Hm, ik probeer haar zo ook nog wel even te bellen.’ Ze kijkt op haar horloge.

‘Kan ik gaan?’ vraag ik.

‘Tuurlijk, tuurlijk,’ zegt mama afwezig.

Ik ren zo snel als ik kan naar mijn tent.

Houten Klaas

In de buurt van de captainstenten heerst totale paniek. Voor mijn tent staan Fay en Juniper in het gras over de koffer gebogen. Waarom is dat ding nog niet weg? Zo veel seconden zijn er volgens mij niet meer over.

‘Waar zijn Dani en Teuntje?’ vraag ik hijgend. Ik blijf staan met mijn handen op mijn knieën. Ik moet echt iets aan mijn conditie gaan doen.

‘Die zijn alweer weg,’ zegt Fay terwijl ze de koffer dichttrist.

‘Ze hebben zo veel snoep meegenomen als ze konden dragen, maar het grootste deel zit hier nog in,’ vult Juniper aan. ‘Ze zouden het verstoppen in het bos of in die oude caravan.’

‘En waar is oma?’ vraag ik.

‘In haar autootje, met haar tien procent van het snoep.’

‘Mooi,’ zeg ik opgelucht.

‘En Jake en Lizzy?’ vraag ik.

Voordat iemand antwoord kan geven, klinkt in de verte een fluit.

‘O shit!’ zegt Juniper. ‘De tijd is om.’

‘De fluit kwam uit het hoofdgebouw, dus meester Simon zal eerst de slaapzalen checken,’ zeg ik. ‘Dat geeft ons nog heel even de tijd. Die koffer moet weg. Ik weet een plek. Ik doe de koffer, jullie werken Jake weg.’ Ik schuif het handvat uit en sleep de koffer achter me aan naar het sanitairgebouw.

Naast de douches is een soort bezemhok met schoonmaakspullen, daar gaat hij echt niet kijken.

De wieltes van de koffer maken een irritant ratelend geluid op de tegels.

‘Wie is daar?’ snauwt een stem vanuit het bezemhok. ‘Verboden toegang!’

Met een ruk trek ik de deur van het hok open en kijk in de ogen van Dex.

‘Wegwezen!’ schreeuwt hij. Het klinkt woedend en paniekerig tegelijkertijd.

‘Ik ga nergens heen,’ zeg ik. ‘Ik moet hier iets neerzetten. Wat doe jij eigenlijk hier?’

‘Dat gaat je niks aan,’ antwoordt hij. Hij doet zijn armen over elkaar en gaat voor de kast met schoonmaakspullen staan.

‘Uit de weg,’ zeg ik en ik geef hem een duw. (Daar

ben ik niet trots op, maar ook ik ben lichtelijk in paniek en heb geen tijd voor discussies.)

Ik trek de deur van de kast open en zie op de bovenste plank tussen de flessen schoonmaakmiddel een gaminglaptop, een controller, een toetsenbord, een monitor en een koptelefoon liggen. Dex heeft er een paar theedoeken en een stoffer en blik op gelegd, maar als de meester hier binnenkomt, gaat hij die spullen zeker ontdekken.

Dex ziet mijn blik op zijn laptop en de rest en wijst naar mijn koffer, die ik met een moeizame zwaai – dat ding is nog steeds loeizwaar – in de kast leg.

‘Wat zit daarin?’ vraagt hij met een brutaal hoofdknikje omhoog.

‘Dat gaat je niks aan,’ praat ik hem met een kinderachtig stemmetje na.

Buiten klinkt opnieuw een fluit. Meester Simon is nu heel dichtbij. Ik maak aanstalten om weg te lopen, maar Dex houdt me tegen.

‘Luister,’ zegt hij. ‘We hebben allebei een geheim. En we willen geen van beiden dat het kamp eerder stopt. Toch?’

Weer klinkt de fluit, nu héél dichtbij.

Ik schud mijn hoofd.

Dex kijkt me indringend aan. ‘Jij verraadt mij niet, ik jou niet. Deal?’ Hij steekt zijn hand uit.

Ik aarzel.

‘Wees maar niet bang, ik heb geen kapotte poepzakjes vastgehouden vanochtend,’ zegt hij.

Ik schud zijn hand. ‘Maar dit betekent niet dat ik je ineens vertrouw, schermzombie,’ bijt ik hem toe.

‘Ik jou ook niet,’ snauwt hij met een gezicht vol afkeer.

Dan rennen we allebei als de wiedeweerga naar onze tent.

De rits van mijn tent is open en ik maak een snoekduik naar binnen. Ik land perfect op mijn mat. En op Jake.

‘Au,’ zegt hij.

‘Wat doe jij nog hier?’ zeg ik geschrokken. ‘Waarom zit je niet in oma’s autootje?’

‘Omdat...’ begint Fay, die samen met Juniper in kleermakerszit aan de andere kant van mijn tent zit, ‘... jouw onhandige broertje met zijn jas in de rits van de tent vastzat.’ Ze werpt Jake een boze blik toe.

‘Het duurde wel vijf minuten voordat we hem los hadden,’ zegt Juniper moeilijk kijkend.

‘En toen was het te laat,’ piept Jake. ‘Ik wilde wegrennen met Lizzy, maar toen kwam de meester er al aan.’

Ik trek mijn schouders op en houd in een hulpeloos gebaar m’n handen open. ‘Nou, dat was het dan,’ zeg ik. ‘Als meester Simon je hier vindt, is het klaar. Je

bent dan wel geen snoep, maar ik denk dat hij broertjes die als verstekeling mee zijn op kamp een nóg grotere overtreding vindt.’

Jake schudt zijn hoofd. ‘Het hoeft niet klaar te zijn. Ik heb een idee. Herinner je je Houten Klaas nog?’

Buiten klinkt de fluit. Meester Simon is nu bijna bij de tent. ‘Captains, maak je klaar voor inspectie,’ roept hij.

‘Kijk nou niet of ik gek ben,’ fluistert Jake tegen mij. ‘Houten Kláás. Dat speelden we vroeger altijd. Lizzy, blijf!’

‘Zo,’ zegt meester Simon als hij met zijn wandelschoenen mijn tent binnenstapt. ‘Ik heb nog nergens te veel snoep gevonden. Laten we hopen dat de captains het goede voorbeeld geven en ook niet te veel bij zich hebben. Jij slaapt hier vannacht, Fay? Is dat jouw tas?’

Fay knikt.

‘Mijn tas ligt in het hoofdgebouw,’ zegt Juniper. ‘Daar zit alleen een zak spekkies in.’

‘Ja, die heb ik gezien,’ zegt meester afwezig. ‘Woog bijna niks.’

Hij zet een paar passen in de richting van mijn weekendtas, maar staat dan stil. Hij kijkt me aan en knijpt zijn ogen tot spleetjes.

‘Dat is een flinke pop op je schoot,’ zegt meester achterdochtig.

Ik knik. ‘Ja, dat is Klaas. Mijn lievelingspop. Ik heb hem al vanaf mijn geboorte. Zonder hem krijg ik heimwee, dan doe ik geen oog dicht.’

‘Vanaf je geboorte?’ vraagt meester. Hij klinkt nog steeds argwanend. ‘Paste die in je wieg dan?’

‘Nee, hij zat naast mijn wieg in een schommelstoel.’

Meester doet zijn armen over elkaar. ‘Hij lijkt een beetje op je broertje. Die zit in groep vijf, toch?’

‘Klopt,’ antwoord ik. ‘Maar dat is toeval, hoor. Ik hoef écht geen pop die op mijn broertje lijkt. Tsss.’

Met één hand trek ik mijn muts wat dieper over Jakes voorhoofd, terwijl ik met m’n voet heel voorzichtig zijn bril onder mijn rugtas probeer te duwen.

Meester Simon bekijkt mijn ‘pop’ aandachtig. Hij bukt een beetje, waardoor het lampje van zijn helm precies in Jakes gezicht schijnt.

‘Wacht eens even,’ zegt meester. ‘Knipperde jouw pop nou?’

Ik knik vrolijk. ‘Jazeker. Maar dat doe ik. Klaas is een buikspreekpop.’ Ik geef Jake een por in zijn rug.

‘Au,’ zegt Jake. Op precies hetzelfde moment beweeg ik mijn lippen een piepklein beetje.

‘Ik ben Houten Klaas de buikspreekpop,’ zegt Jake dan met een houten stem. Ik probeer overdreven onzichtbaar een beetje mee te mimen, maar dat is best lastig. We hebben dit al jaren niet meer gedaan.

‘Hm,’ humt de meester. ‘Ik vind het een beetje

creepy. Over naar echt belangrijke zaken. Mag ik je tassen doorzoeken?’

‘Absoluut,’ zeg ik.

‘Ha!’ zegt hij triomfantelijk als hij een zak met schepsnoep uit mijn rugtas vist.

Hij grist zijn hangweegschaal uit zijn afritsbroek en hangt het zakje eraan.

‘Je hebt geluk,’ zegt hij. ‘416 gram. Op het randje.’

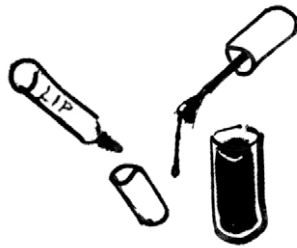
‘Ruim onder de 500 gram,’ zeg ik schouderophalend.

Meester grabbelt nog wat in mijn weekendtas, maar daar vindt hij niets.

We zuchten alle vier in koor als hij de tent uit is.

‘Ramp,’ zegt Jake tegen Lizzy, die zich uitrekt en haar pootjes gaat likken.

‘Nou, de ramp is afgewend,’ zeg ik. ‘Voor nu in ieder geval.’

Of je worst lust

Na de rampzalige controle hebben we nog een half uur de tijd om te chillen (of extra lang en goed je tanden te poetsen, als we naar meester Simon zouden luisteren) voordat we een wandeling gaan maken om diersporen te zoeken.

Alhoewel, dit kamp is zo'n chaos, natuúrlijk kunnen we niet chillen.

Buiten komt het geluid van een motor steeds dichterbij. Het geluid stopt vlak bij de tent.

'Waar is-ie?' horen we een woedende stem roepen. Ik herken de stem nog van de 'harige garnaal'-tirade.

'Dat is de boer,' fluister ik.

Lizzy, die lekker lag te slapen op Jakes schoot, springt mijn tas in. Je ziet alleen nog maar een klein stukje van haar staart.

'Kom tevoorschijn, mislukte dweil op pootjes!'

LEESEXEMPLAAR

'Blijf,' fluister ik voor de zekerheid tegen mijn tas, maar ik geloof niet dat Lizzy vrijwillig in beweging zal komen.

Ik rits de tent open en stap naar buiten.

Fay en Juniper komen achter me aan.

Boer Harm stapt puffend en steunend van zijn zitmaaier af. Dat gaat nogal moeilijk, want hij heeft een heel dikke buik. Hij kijkt woest. 'Hebben jullie een lelijk hondje gezien?' vraagt hij.

We schudden alle drie ons hoofd.

'Nee,' zeg ik. Technisch gezien geen leugen, want Lizzy is niet lelijk. Ze is superknap en cute.

'Hij moet in de buurt zijn,' gromt de boer. Met grote stappen zet hij een paar passen in alle windrichtingen en weer terug. 'Ik zal je krijgen, stinkende stofzuigerzak!' roept hij in het luchtledige. Hij zwaait met een gebalde vuist in de lucht. 'Deze keer ben je te ver gegaan!'

'Heeft dat hondje soms iets verkeerd gedaan?' vraag ik poeslief. Ik probeer er zo onschuldig mogelijk bij te kijken.

'Iets verkeerd gedaan? Iets verkéerd gedaan?' briest de boer. 'Die uitgebraakte haarbal is me al een jaar een doorn in het oog. Gewoon omdat-ie hartstikke irritant is. Maar nu is hij te ver gegaan. Hij heeft mijn leverworst gepikt. Een heel speciale jubileumleverworst van de slagerij die zestig jaar bestaat. Ik verheug me

al dagen op die worst en die wilde ik net gaan oppeuzelen met een vers wit bolletje. Maar wat denk je? Weg. Gestolen natuurlijk. En het is wel duidelijk wie dát heeft gedaan! Die mislukte ontplofte wuppie jat al een jaar boterhammen van de kinderen die hier op kamp komen en dat zal me op zich worst wezen, die kinderen vreten maar een broodje minder, maar van mijn worst blijft-ie af. Geef mijn worst terug, walgelijke worstenwegpikker!

‘Joehoe!’ De moeder van Apple-Rose komt aangevend uit de richting van het hoofdgebouw. Met haar telefoon in haar hand natuurlijk.

Nou ja, echt rennen is het niet. Ze heeft strakke hoge laarzen aan met koeienvlekken erop en heel hoge hakken. Daar ga je niet zo hard mee.

‘Joehoe!’ roept ze nog een keer.

Ze zwaait zo hard dat ik bang ben dat haar schouder uit de kom schiet.

‘Hallo, meneer de boer,’ zegt ze als ze eenmaal bij ons staat. ‘Ik ben Jaimy, maar dat wist je waarschijnlijk al. Ik ben influencer.’

‘Je bent wát?’ vraagt boer Harm verstoord.

‘Influencer,’ herhaalt Jaimy, die het heel gek lijkt te vinden dat iemand niet weet wat dat is.

‘Mogen jullie al zo veel make-up in groep acht?’ vraagt hij aan Jaimy, die koket begint te giechelen.

Ze legt een hand op de arm van boer Harm. ‘Vleier,’

grinnikt ze. ‘Ik zit toch helemaal niet in groep acht?’

Boer Harm haalt zijn schouders op. ‘Dan niet,’ mompelt hij stuurs.

Jaimy haalt een hand door haar haar. ‘Maar ik hoorde je zo heerlijk naturel agressief schelden net. Zou je dat nog een keertje kunnen doen?’ zegt ze met haar hoofd schuin. ‘Dan film ik het even. Het mag zelfs nog heftiger, hoor. Hou je vooral niet in.’

‘Wát?’ vraagt de boer. Hij kijkt alsof Jaimy van een andere planeet komt.

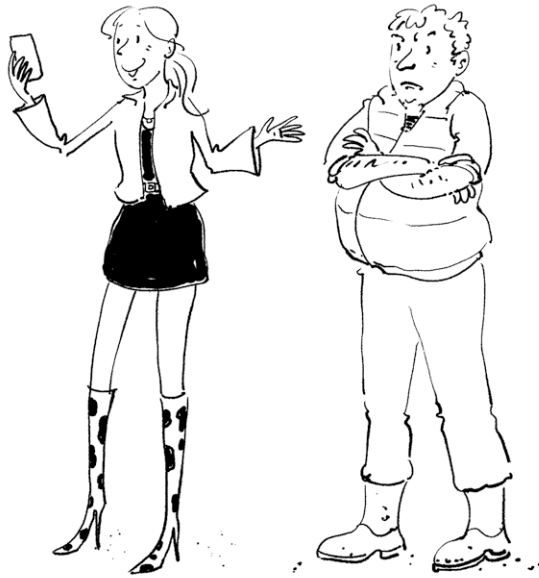
‘Ja, gewoon lekker alle woede eruit knallen. “Geef terug, wandelende worstenpikker!” Zoiets.’ Jaimy balt haar vuist en zwaait hem overdreven in de lucht. ‘Woedende content doet het hartstikke goed online, meneer de boer. Geloof me. Als jij nog even roept van “Grommende hondendrol, ik krijg je wel!” dan post ik het en dan gaan we sowieso viral. “Woeste Boer Gaat Uit Z’n Plaat.” En als je nóg meer views wil hebben, zou je nog boos weg kunnen rennen en dan uitglijden in de modder. Liefst met je gezicht in de drek. Dat doet het ook altijd goed.’

‘Ik vind jou maar een rare meid,’ zegt de boer na een paar seconden.

‘Dus je wil niet nog een keer schelden voor mijn video?’ vraagt Jaimy.

‘Nee,’ moppert boer Harm.

‘Jammer,’ zegt Jaimy. ‘Dan word je ook niet

beroemd. Moet je lekker zelf weten. Dan ga ik wel even mijn OOTD bespreken bij die struik daar.' Ze wijst naar een enorme rododendron.

Ik kan zien dat de error in het hoofd van de boer alleen maar groter wordt, dus ik besluit hem te helpen.

'Outfit Of The Day,' zeg ik.

'Ik ga naar mijn varkens,' gromt de boer.

Als ik voor de boswandeling nog even wil plassen, zie ik dat een van de twee captains-wc's bezet is. 'Dex? Ben jij dat?' zeg ik aarzelend.

'Keet?' klinkt de stem aan de andere kant van de deur.

'Ja, ik ben het,' antwoord ik. 'Doe eens open, oma.'

De deur gaat van het slot. Oma zit weer in haar oude vertrouwde positie op het deksel van de wc-pot, in haar lange vissersjas en haar vissershoedje met veren en pluimen op haar hoofd.

'Hoe ben jij hier na die controle nou weer teruggekomen zonder dat iemand je zag?' vraag ik.

'Camouflage, dat zeg ik toch al de hele tijd?' zegt oma. Ze tikt driftig op haar toetsenbord en kijkt niet op van haar scherm. 'Box up, Dex! Anders grijpen ze ons!' Met één hand doet oma iets met haar controller, met de andere hand pakt ze een halve leverworst van haar schoot. Zonder te kijken brengt ze de worst naar haar mond en ze neemt er een megagrote hap van.

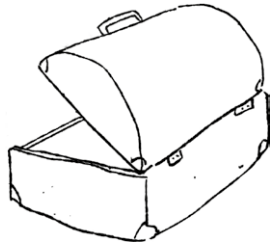
'Oma!' roep ik vol ontzetting. 'Heb jij de worst van de boer gepikt?'

'Nou, gepikt, gepikt,' zegt oma met volle mond. 'Hij lag op tafel. En ik had honger. Je kan voor mij ook wel eens een boterham meenemen, Pietje. Mijn snoep is al bijna op en sowieso kan ik niet leven op noga en schuimblokken.'

'Keet? Keetiekeetbanaantje? Ben je hier?' Ik hoor mijn moeders stem en kwak de wc-deur dicht.

Ik loop snel weer het gebouwtje uit en blijf voor de deur staan zodat mama niet naar binnen kan.

'Kom je, Keet? We gaan sporen zoeken. Iedereen is al klaar. Zo jammer dat Dex wéér ziek is.'

Jakes grote verdwijntruc

Voor het eerst in mijn leven zou ik ook ‘druk druk druk’ moeten zeggen als mensen me vragen hoe het met me gaat. Van tevoren dacht ik dat ik op kamp lekker kon relaxen en kletsen met mijn vrienden, maar de leiding houdt je bijna elke minuut bezig met activiteiten. En als er heel even geen activiteit is, is er wel weer een of andere crisis die ik moet oplossen of een geheim dat bijna ontdekt wordt.

‘Heb je zo’n honger gekregen van de wandeling?’ vraagt mama die tijdens de lunch tussen de tafels door loopt en bij onze tafel blijft staan. Ze knikt naar de zes bolletjes op mijn bord en de appel en de banaan die ernaast liggen.

‘Nou!’ zeg ik. ‘Ik heb beretrek.’

Sami en Juniper, die naast en tegenover mij zitten, beginnen te lachen.

‘Niet grappig,’ zegt Teuntje boos.

Tijdens het sporenonderzoek had Jimmy haar wijs-gemaakt dat hij een spoor van een bruine beer had gevonden. Teuntje was zo bang dat ze door een beer zou worden verslonden dat ze de laatste helft van de wandeling op meesters rug heeft gezeten.

‘Weet jij wat er met Fay is?’ vraagt Sami aan mij zonder dat iemand het hoort. Hij kijkt naar de andere kant van de zaal, waar Fay aan de allerverste tafel zit.

Ze draait meteen haar hoofd weg.

‘Je weet dat we verkering hebben, toch?’ vervolgt hij.

Ik neem een hap van een bolletje en knik. ‘Ik denk dat ze daar nog even aan moet wennen,’ zeg ik met volle mond.

‘Ze doet wel heel raar,’ zegt Sami. ‘Ik weet niet of ik op deze manier wel verkering wil.’ Hij zucht.

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.

Als ik na de lunch in mijn tent kom om Jake twee broodjes te geven, schrik ik me een ongeluk. Mijn broertje is weg. Ook van Lizzy is geen spoor te bekennen.

Als hij echt nodig naar de wc moet, mag hij van mij naar het sanitairgebouw – als we zeker weten dat de kust veilig is – maar daar kom ik net vandaan (ik moest oma haar broodjes brengen) en Jake en Lizzy waren daar niet.

Mijn hart klopt in mijn keel.

Jake zit al bijna twee dagen in mijn tent en is voor zijn doen al heel lang veel te braaf. Dat moest een keer (waarschijnlijk nu) fout gaan.

Ik stap mijn tent weer uit. Met mijn handen in mijn zij sta ik na te denken. Waar kan dat joch zijn? In oma's auto? Het bos? En wat als de boer hem vindt? Dan brengt-ie Lizzy naar het asiel. En als de begeleiders Jake ontdekken, wordt het kamp waarschijnlijk ingekort. Misschien moeten we allemaal wel meteen naar huis. Of alleen ik.

Ik slaak een kreet als ik ineens een hand op mijn schouder voel.

'Slecht geweten, Keet?' vraagt meester Simon als ik me omdraai. 'Of was je soms bang dat ik een beer was?' Hij lacht hard om zijn eigen grap.

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik zijn rammelende afritsbroek niet gehoord had.

En een slecht geweten? Ik? Ik heb een illegale hond in mijn tent, een verboden koffer in een schoonmaak-kast, een gamende oma op de plee en een ontsnapte verstekeling van acht die kwijt is. Ik heb geen slecht geweten, ik heb een compleet strafblad.

'Kom je naar het hoofdgebouw?' gaat hij door. 'We gaan repeteren voor de bonte avond. En je moeder heeft een heel leuk idee voor jou.'

Ik trek een wenkbrauw op. Ik ken mama's leuke

ideeën. 'Eh... Ik kom er zo aan,' stamel ik. 'Ik ben iets kwijt, dat moet ik eerst nog even zoeken.'

'Wat ben je dan kwijt?' vraagt de meester.

'Mijn kompas,' zeg ik. Het is het eerste wat in me opkomt.

Meester Simon lijkt onder de indruk. 'Hoewel een kompas heel belangrijk is, heb je het nu niet nodig. Je kan het straks zoeken.'

'Maar...'

'Nee, Keet. Naar het hoofdgebouw. Nu. Hup.'

Ik laat mijn schouders hangen en loop achter de meester aan. Halverwege draai ik me nog even om. Stiekem hoop ik dat ik een stukje Jake achter een boom zie, maar ik zie helemaal niks.

Worstjes op mijn borstjes

‘#a! Daar is onze captain!’ roept mama als ik vlak na meester Simon de zaal binnenkom. Ze staat op het podium en zwaait. ‘Leuk zaaltje, hè?’ zegt ze als ik bij haar sta.

Het ziet er inderdaad gezellig uit met al die stoelen in de zaal.

Vluchtig kijk ik uit het raam of ik Jake en Lizzy zie, maar er vliegen alleen wat vogels.

‘En weet je wat zo fijn is?’ vervolgt mama blij. ‘Dex is weer helemaal beter.’

‘Nou, helemáál beter...’ zegt Dex, terwijl hij over zijn buik wrijft. ‘Misschien word ik nog wel een of twee keer ziek. Het is heel onvoorspelbaar.’

Dex vermijdt mijn blik. Hij weet niet dat ik weet wat ik weet, maar hij weet wel dat ik íéts weet. ‘Hoe laat is die bonte avond morgen eigenlijk?’ vraagt hij.

‘Half acht,’ zeggen mama en meester tegelijk.

Ik sta een paar meter van Dex af, maar zie hem slikken. Oma heeft me verteld dat de finale van het toernooi precies dan begint.

‘Goed,’ zegt mama. ‘We gaan nu repeteren voor de bonte avond. Iedereen mag morgen doen wat hij of zij leuk vindt.’

Verlegen Vincent steekt voorzichtig zijn hand op.

‘Ja, Vincent?’ zegt mama.

Verlegen Vincent mompelt iets.

‘Kan je iets harder praten, Vincent? Ik kan je niet verstaan.’

‘Móét je iets doen?’ vraagt hij nu veel te hard. ‘Of mag je ook niks doen?’

‘Je mag zeker ook niks doen,’ antwoordt mama. ‘Als je dan maar niks doet om de goede reden. Bijvoorbeeld omdat je zingen of toneelspelen niet leuk vindt. Maar als je iets wel leuk vindt, maar het niet doet omdat het te spannend is, zou ik het juist wél doen. Ik heb op het feest van Saar gezien dat jij heel goed kan dansen.’

Een paar kinderen knikken.

Verlegen Vincent wordt rood.

Ik ben normaal niet zo’n fan van die kom-in-je-krachtnonsens, maar dit is wel waar. En Vincent heeft inderdaad knettergoeie moves.

Door alle kampchaos heb ik helemaal niet meer nagedacht over wat ik zelf wil doen. Niks, eigenlijk.

Niet omdat ik het eng vind (nou ja, een klein beetje dan), maar omdat ik nergens echt goed in ben. Ja, in drummen, maar mijn drumstel staat thuis.

‘Wie heeft er allemaal een act?’ vraagt mama. Ze pakt haar notitieblokje en een pen.

Er gaan een heleboel vingers omhoog.

‘Jij niet, Jaimy,’ zegt mama geïrriteerd. ‘De bonte avond is voor de kinderen.’

Jaimy doet verontwaardigd haar arm naar beneden en gaat zitten.

‘Wil jij niets doen, Keet?’ Mama kijkt me afwach- tend aan.

Ik schud mijn hoofd.

‘Eigenlijk komt dat wel goed uit,’ zegt mama. ‘Want ik had wat leuks voor jou in gedachten, iets anders. Voor jou en Dex.’

‘Wát?’ zeggen Dex en ik tegelijk. We kijken elkaar aan en denken volgens mij precies hetzelfde. No way dat ik een dansje of iets dergelijks ga doen met die klojo.

‘Als jullie het nou samen presenteren,’ zegt mama. ‘Als captains. Is dat verbroedering of niet?’ Mijn moeder kijkt trots naar meester Simon, die glundert en zo hard ja knikt dat zijn mijnwerkershelm ervan op en neer gaat. Ze kijkt naar juf Els en die glundert ook, maar dan naar haar schermpje. Ik hoop dat mijn juf een onbeperkt beltegoed heeft, anders heeft ze door

haar verkering met meneer Hans een telefoonreke- ning van vijf miljoen euro.

‘Doe nou maar, Keet,’ zegt Juniper. ‘Je kan dat hart- stikke goed. Die familiepresentatie op school deed je ook super.’

Goed dan, denk ik. Zolang ik maar niet hoef te zin- gen of te dansen.

‘Ik wil eigenlijk wat anders voorstellen,’ zegt Dex.

Alle ogen zijn op hem gericht.

‘Ik vind het prima als Keet presenteert, maar zal ik dan de techniek doen? Ik voel me heel erg in mijn kracht staan als ik techniek doe.’ Hij kijkt naar mijn moeder om haar reactie op die laatste opmerking te peilen. Dex heeft een zeldzaam talent om precies de dingen te zeggen die volwassenen willen horen.

Mama klappt blij in haar handen. ‘Dat is heel belang- rijk, Dex, dat je in je kracht staat. Ik vind het goed. Meester Simon?’

‘Zolang jullie maar verbroederen, vind ik het best,’ zegt meester.

‘Ik had hier van tevoren al een beetje op gehoopt,’ zegt Dex. ‘Daarom heb ik mijn laptop meegenomen. Voor de zekerheid.’

De ogen van de begeleiders worden zo groot als schoteltjes. Zelfs juf Els kijkt op van haar telefoon.

Meester Simon doet zijn mond open om (denk ik) te gaan roepen dat computers en laptops en iPads

op de verboden lijst stonden en dat dit absoluut niet de bedoeling is, maar voordat er geluid uit zijn mond komt, zegt Dex: ‘Ik heb hem natuurlijk op een veilige plek opgeborgen, niet in mijn tent. Ik heb hem niet gebruikt.’

‘Goed zo.’ Meester Simon knikt.

‘Top, ik ga hem even halen,’ zegt Dex triomfantelijk en hij rent weg.

Echt, waar die gast allemaal mee wegkomt...

Hij is wel slim, dat moet ik toegeven. Want hij kan nu vanachter zijn techniektafel gewoon zijn toernooi spelen.

Mama klapt weer in haar handen. ‘Oké, jongens, laten we meteen beginnen. Schat, eh... pardon, Keet, hier is de microfoon. Test hem maar even.’

‘Hallo,’ roep ik. Een keiharde piep volgt. Wel dertig kinderen houden hun handen op hun oren.

‘Jemig, Keet, doe even niet,’ roept Gijs.

‘Sorry,’ zeg ik in de microfoon. Mijn eigen stem klinkt raar en keihard.

Mama drukt me een papiertje in de handen.

‘De eerste act is een zwaardvechtscène uit het superbekende boek *Brief voor de koning*,’ lees ik voor. ‘Hier zijn James en Max uit 7a!’ Met een theateraal gebaar wijs ik naar de zijkant van het toneel en stap opzij. James en Max stappen in ridderkleden en -helmen het podium op.

‘Halt, schobbejak!’ roept James met een zware stem. ‘Wij zijn de ridders van het Westen. Bereid je voor, Rode Ridder, want de brief zal de koning bereiken, al kost het me mijn leven!’

‘Je brief bereikt helemaal niemand!’ zegt Max. Hij trekt zijn zwaard.

Alle kinderen in het publiek houden hun adem in. We verwachten het typische geluid van een zwaard dat uit een ridderriemhouder wordt getrokken, maar in plaats daarvan klinkt een soort ‘flub’.

Max kijkt stomverbaasd.

‘Ik daag je uit, onverlaat!’ roept James, die ook zijn zwaard trekt.

Flub.

James kijkt naar zijn zwaard. Max naar het zijne. Die zwaarden zijn nog slapper dan de kaars van Saar.

Ze gaan een beetje halfslachtig vechten, maar het ziet er niet uit. Sommige kinderen beginnen te lachen.

Dan stopt Max. Zijn slappe zwaard bungelt langs zijn dij. ‘Wat is dit voor speelgoedzwaard?’ zegt hij boos.

‘Ja, hier kunnen we toch niet mee vechten?’ zegt James.

Mama stapt het toneel op. ‘Nou ja,’ zegt ze vertwijfeld, ‘het kan natuurlijk niet met echte zwaarden.’

‘Nee, dat snap ik ook wel,’ snuift Max theateraal. ‘Maar de zwaarden die we een half uur geleden

hadden, waren tenminste gewoon hard. Deze lijken op de rubberen kip van mijn hond.’

‘O jeetje,’ zegt mijn moeder. ‘Gijs, jij bent verantwoordelijk voor de rekwisieten. Weet jij hier meer van?’

Achter in de zaal ligt Gijs helemaal in een deuk. Hij geeft Dani een high five. In de rest van de zaal wordt ook behoorlijk gegniffeld, het zag er echt niet uit.

‘Morgen gaat het goed,’ zegt mama tegen Max en James. ‘Toch, Gijs?’ Dat laatste komt er niet bepaald zen uit.

‘Dan gaan we nu door met het volgende optreden,’ zeg ik in de microfoon. ‘Hier is Saar, met het supergevoelige “Let It Go” uit *Frozen*.’

Saar komt in een ijsblauwe cape en een diamanten tiara (het zou me niets verbazen als-ie echt is) het podium op. Ze kijkt ernstig.

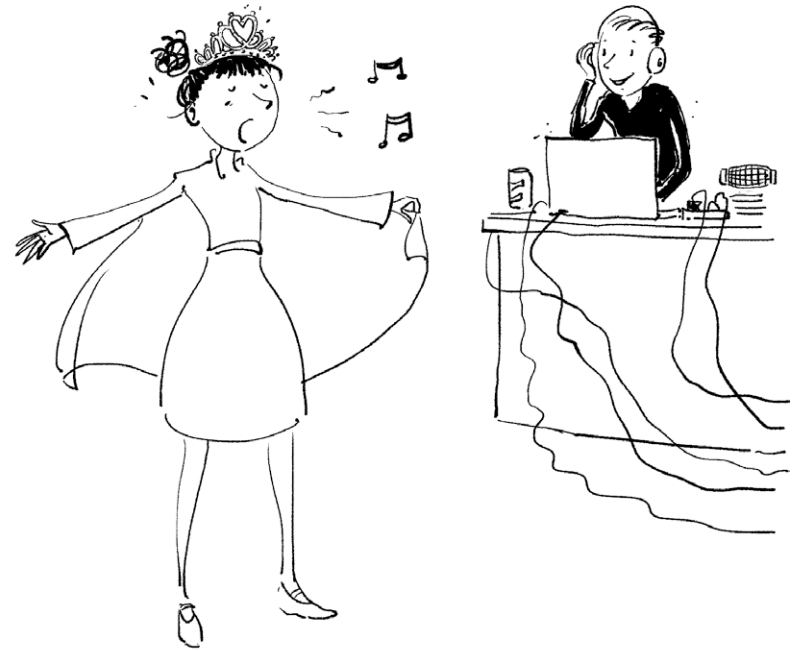
We wachten op de eerste noten van ‘Let It Go’, maar in plaats van dat liedje schalt een onbekende vrouwenstem uit de boxen.

‘Dus heb ik worstjes op mijn borstjes. Preitjes op mijn dijtjes. Karbonades en salades op mijn bil.’

Saar kijkt vol afschuw naar Dex. ‘Hallo, doe even de goede muziek aan, wil je?’ snauwt ze. ‘Wat is dit voor hoempapa?’

‘Sorry,’ zegt Dex. ‘Foutje. Komt eraan.’ Hij probeert serieus te kijken, maar een van zijn mondhoeken

LEESEXEMPLAAR

staat omhoog. Een paar kinderen uit 7a beginnen te lachen.

‘Saar heeft preitjes op haar dijtjes!’ roept Daan.

Saar kijkt opgelaten naar haar dijen.

Dex tikt iets in op zijn laptop.

Weer klinkt de stem. ‘Ja, worstjes op mijn borstjes. Bietjes op mijn knietjes. En op mijn hoofd een haantje uit de grill.’

Sommige kinderen beginnen mee te zingen. ‘Worstjes op mijn borstjes, lalala.’

‘Wat een afgang,’ briest Saar. ‘Zo kan ik echt niet werken.’ Woest stapt ze het podium af.

Ongemakkelijk kijk ik haar na. Ik schraap mijn keel.

‘Goed. Dan is het nu tijd voor Fay, die een super-interessante presentatie heeft voorbereid over hoe De Dassenburght winstgevend de tweeëntwintigste eeuw in kan.’

Zelfverzekerd stapt Fay het podium op. Ze heeft kaartjes in haar hand en begint te praten. ‘Vandaag ga ik het hebben over de uitdagingen én de kansen voor een oude hoeve zoals De Dassenburght,’ begint ze. ‘Om overeind te blij–’ Ze stopt ineens met praten als ze naar Sami op de vierde rij kijkt. Ze schudt haar armen even los en blaast een puf lucht uit. ‘Om overeind te blijven, moet...’ Ze stopt weer met praten.

Een paar kinderen uit 7a stoten elkaar aan en grinniken.

Sami kijkt alsof hij een hap uit een citroen heeft genomen.

‘Om overeind te blijven, moet De Dassenburght met zijn tijd meegaan,’ probeert ze nog een keer. ‘De boer zou de hoeve bijvoorbeeld kunnen verhuren voor bruiloften.’

‘Dan kan jij er lekker trouwen met Sami!’ zegt Davy uit 7a op een plagerige toon. Hij zegt de naam Sami extra hard en Fay verstijft totaal.

De kinderen om Davy heen gieren van de lach.

‘Fay?’ fluister ik vanaf de zijkant van het podium. ‘Gaat het?’

Maar Fay lijkt me niet te horen. Ze is nog stijver dan

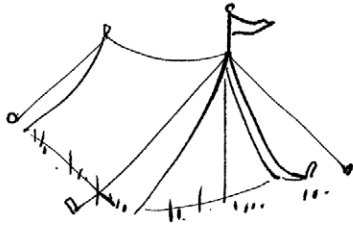
de opgezette wasbeer die Lizzy wordt na het commando ‘blijf’.

Ik probeer ervoor te zorgen dat ze naar me kijkt, zodat ik haar een bemoedigend knikje kan geven. Niemand kan namelijk zulke goede presentaties geven als Fay, maar haar blik is bevroren en ze staart in het niets.

Dan laat ze haar kaartjes vallen en loopt als een zombie het podium af.

De rest van de repetitie verloopt al net zo rommelig. 7a en 7b zitten elkaar vreselijk dwars. Mijn moeder en meester Simon denken dat we onhandige foutjes maken, maar lekker aan het verbroederen zijn.

En ik? Ik zie de wijzers van de grote klok boven de deur bewegen zonder dat ik enig idee heb waar mijn broertje is en wat de gevolgen zijn als hij en Lizzy ontdekt worden.

Geef mij maar Mario Kart

Als ik eindelijk weg kan bij de repetities om Jake en Lizzy te zoeken, besluit ik eerst even naar de tent te gaan.

Sinds het begin van het kamp ben ik nog geen seconde alleen geweest en ik moet nadenken.

Stel, ik ben Jake, peins ik terwijl ik de rits van mijn tent opendoe. Waar zou ik dan zijn? In het bos? In de schuur van boer Harm? In oma's autootje? In de...
TENT?

'Jake! Je bent hier!' roep ik veel te hard als ik mijn tent binnenstap.

'Hoi,' zegt mijn vervelende broertje alsof er niks gebeurd is. Hij zit met Lizzy op schoot op de geïmproviseerde zitzak een *Donald Duck* te lezen en kijkt me niet eens aan.

'Waar wás je?' vraag ik.

'Weg,' antwoordt hij.

'Ja, mafklapper, dát weet ik. Maar waar was je?'

'Dat kan ik helaas niet onthullen,' zegt Jake, terwijl hij een bladzijde omslaat.

'Huh? Doe niet zo raar.' Ik geef een schop tegen de zitzak. 'Zeg gewoon waar je was. Weet je wel hoeveel zorgen ik me heb gemaakt? Ik zat mega in de stress.'

'Jij was getuige van de Grote Verdwintruc, waarde zus,' zegt Jake plechtig. 'Maar ik kan niet zeggen hoe die werkt, dat is de illusionistencode. Daar moet de grote Jakini zich aan houden.'

Ik moet heel erg mijn best doen om het kussen niet onder zijn illusionistenkont vandaan te trekken en hem er een mep mee in zijn gezicht te geven.

Gelukkig voor de stomme Jakini worden we afgeleid.

'Pssst, Pietje,' klinkt het van buiten. 'SOS. Ben je daar, Pietje? Is de kust veilig?'

Ik doe snel de rits van mijn tent open.

'Wat is er, oma?' vraag ik. Ik trek haar aan haar legergroene arm naar binnen.

'Het toernooi,' zegt ze terwijl ze zenuwachtig op haar nagels bijt. 'De mensen van de organisatie willen dat we ons voor de camera voorstellen. Ze willen checken of –'

'Je wel elf bent?' maak ik haar zin af.

Daar konden we op wachten.

Oma knikt nerveus. 'En dat ben ik natuurlijk niet.'

‘Nee, dat ben je niet. Maar wat wil je dat ik daaraan doe?’

Oma kijkt me aan. Ze lijkt op die emoji met die twee rijen tanden op elkaar.

‘Oma, nee,’ jammer ik. Ik laat mijn schouders hangen. ‘Ik kan niet nog meer complotten en leugens aan. Volgens mij heb ik op dit kamp mijn eerste grijze haren gekregen.’

‘Toe, Pietje, jij bent bijna elf. Je bent de perfecte mij. Je hoeft maar een paar minuten Tonnie11 te zijn. Even lief glimlachen in de camera en klaar.’

‘Nee, ik doe het echt niet,’ zeg ik beslist en ik doe mijn armen over elkaar.

Een paar minuten later zit ik op het deksel van de wc-pot met een koptelefoon op mijn hoofd en een controller in mijn handen.

Oma staat nagelbijtend met haar rug tegen de wc-deur gedrukt.

Een voor een verschijnen kleine schermpjes in mijn scherm. De mensen op die schermpjes kijken bloedserius.

‘Welkom, Tonnie11,’ zegt een meneer. ‘Wat is je leeftijd?’

‘Elf,’ piep ik.

De meneer typt iets in. ‘Goed zo, dan val je keurig

LEESEXEMPLAAR

in de categorie negen tot twaalf,’ zegt hij. ‘We hebben wel eens iemand van acht gehad die illegaal probeerde mee te doen. Die hebben we meteen gediskwalificeerd. Oké, en dan nu een paar random vragen om te weten met wie we hier te maken hebben. Land je graag bij *Tilted Towers* voor de actie of kies je liever voor een *Quiet Drop* aan de rand van de kaart?’

‘Eh...’ Ik heb geen idee wat ik moet zeggen. Ik speel heel soms Fortnite, maar ben er niet goed in. Geef mij maar Mario Kart.

‘Tilted,’ fluistert oma met haar tanden op elkaar, terwijl ze van het ene been op het andere springt. ‘Tilted.’

‘We willen graag dat jij zelf antwoordt, Tonnie,’ zegt de meneer.

‘Sorry,’ stamel ik. ‘Tilted Towers.’

Ineens zie ik op een van de minischermpjes een gezicht dat ik uit duizenden herken. Oei, hier hadden we even niet over nagedacht.

Het gezicht knijpt zijn ogen halfdicht en komt heel dicht bij de camera. Ik kan zijn neusgaten bijna van binnen bekijken.

‘Tonnie?’ mompelt hij. ‘Ik kén jou.’

‘Dex_Destroyer, jou hadden we al gehad,’ zegt de meneer terwijl hij iets typt. ‘Graag even stil zijn nu. Volgende vraag, Tonnie: ben je een *agressive pusher* of ben je *passive*?’

‘Eh...’ Ik kijk naar mijn oma, die wilde gebaren maakt met haar vuisten.

‘Agressief?’ zeg ik aarzelend.

De meneer typt weer wat.

‘Oké, Tonnie, we willen nog één ding aan je vragen. We willen zeker weten dat je geen bot bent of geholpen wordt door andere mensen. De zilveren beker die je kan winnen is zeer gewild, ook door professionele Fortnite-spelers. Dus als er iemand naast je staat die jou dingen influistert om er zelf met de beker vandoor te gaan, hebben we – nou, liever gezegd jullie – een groot probleem. Dan worden jij en je team ogenblikkelijk gediskwalificeerd.’

Ik slik.

‘We willen dus graag dat je even je laptop optilt en kort met de camera op je computer je kamer laat zien.’

‘Mijn... kamer?’ hikkel ik. Ik kijk om me heen en zie grijsbruine tegels op de muur die waarschijnlijk ooit wit zijn geweest.

Schuin achter me bungelt een touw met een soort porseleinen kegel eraan. Dat is om door te trekken, opa Fred en oma Erna hebben dat ook. De helft van de wc-pot (de stortbak heet dat volgens opa, daar zit het water in) zit daar net als hier vlak onder het plafond tegen de muur.

Oma’s ogen worden groot. Ze drukt zichzelf nog meer tegen de wc-deur.

Ik pak oma’s laptop op en beweeg hem van links naar rechts.

‘Zit jij soms op de wc?’ vraagt de meneer.

Dex komt op zijn kleine schermpje nu zo dicht bij zijn eigen camera dat z’n rechteroog zijn hele schermpje vult.

Ik ga weer op de wc-pot zitten en kijk snel naar oma. Ze haalt paniekerig haar schouders op.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Hier is de beste wifi.’

Ik kan niks anders bedenken.

‘Juist,’ zegt de meneer. ‘Dat zien we vaak. Goed, Tonnie. Veel succes met het toernooi morgen.’

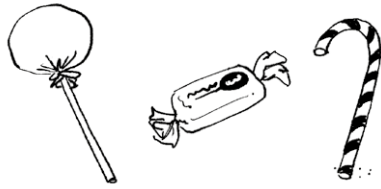
‘Bedankt,’ stamel ik, terwijl een voor een de gezichtjes van het scherm wegfloepen.

De deur van de wc zwaait open. Oma wordt bijna geplet.

‘Ik wist het!’ schreeuwt Dex. ‘Deze plee herken ik uit duizenden. Hoe... Wat... Ben jij Tonnie?’

Ik schud mijn hoofd en wijs naar mijn bijna-geplette oma achter de deur.

‘Dit is Tonnie,’ verzucht ik.

Deal? Deal.

Dex neemt oma van top tot teen op. Zijn mond hangt open. ‘Ben jij... Bent u... Tonnie11?’

Oma zwaait kort zonder haar arm omhoog te doen. Ze kijkt ongemakkelijk. ‘Hoi,’ zegt ze.

‘Maar... u bent niet elf,’ hakkelt hij.

We staan zo dicht bij elkaar dat ik zijn hersenen bijna kan horen kraken.

‘Nee, dat ben ik zeker niet,’ zegt oma.

‘Waarom doet u dan mee aan een juniorentoernooi?’ vraagt Dex.

‘Foutje,’ zeg ik, voordat oma kan vertellen dat ze op nummer 11 woont en het wel een leuke username vond.

Dan verandert Dex’ gezichtsuitdrukking. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. Er verschijnt een gemene glimlach om zijn lippen.

‘Nou heb ik je, Keet,’ zegt hij. ‘Ik kon je niet verraden met die koffer van je, omdat je anders zou zeggen dat ik mijn laptop bij me had. Maar dat weten de begeleiders nu en ze denken dat ik hem mee heb voor de techniek van de bonte avond. Je hebt niks meer waar je mij mee kan verraden.’

Hij lacht duivelachtig en loopt weg.

‘Wat ga je doen?’ vraag ik zenuwachtig aan zijn rug als hij het sanitairgebouw uit stapt.

Hij staat stil en draait zich weer om. ‘Wat denk je?’ zegt hij terwijl hij me strak aankijkt. ‘Ik ga tegen de meester zeggen dat je jouw oma hebt meegenomen op kamp. Daar ga je zó veel straf voor krijgen. Misschien neem ik meteen die koffer even voor hem mee. Wat zit er eigenlijk in? Snoep, zeker? Ik ben echt gek dat ik er nog niet in gekeken heb.’ Dex loopt terug het gebouw in en trekt de schoonmaakkast open. Hij reikt omhoog om de koffer te pakken.

‘Wacht,’ zeg ik. Het laatste kwartier zat mijn hart in m’n keel, maar ineens ben ik ijsig kalm.

Dex laat zijn armen zakken. Hij doet ze over elkaar en kijkt me aan met een arrogante blik.

‘Als jij naar de meester gaat, doe ik dat ook en dan vertel ik dat je je laptop helemaal niet bij je hebt voor de techniek van de bonte avond,’ zeg ik beheerst. ‘Bovendien zeg ik tegen iedereen die het maar horen

wil dat je in Fortnite volledig afhankelijk bent van een oma.’

‘Ja, dat ben je eerlijk gezegd wel,’ zegt oma. Ze trekt een moeilijk gezicht. ‘Je bent niet slecht, maar ik heb je echt al duizend keer moeten oplappen. Zonder mij zou je na een minuut al zo dood zijn als een pier en nooit in de finale hebben gestaan.’

Dex schraapt ongemakkelijk zijn keel.

‘Bovendien word jij zelf ook gediskwalificeerd als je mijn oma snitcht,’ ga ik verder.

Oma Tonnie knikt driftig. ‘Ja, want ik ga natuurlijk die finale niet spelen met een klikspaan,’ zegt ze. ‘Dat kán ik niet eens, want als je me verraadt, moet ik naar huis en daar heb ik momenteel geen wifi.’

‘Dus, Dexje de Destroyer, wat wordt het?’ vraag ik. Ik moet heel hard mijn best doen om niet in lachen uit te barsten als ik zijn verbijsterde gezicht zie.

Dex balt zijn vuisten. ‘Hrrrrng,’ brengt hij uit en hij beent woedend weg.

‘Die Dex,’ zegt oma glimlachend als hij uit het zicht verdwenen is. ‘Het is wel een opgewonden standje.’ Ze slaat haar arm om me heen.

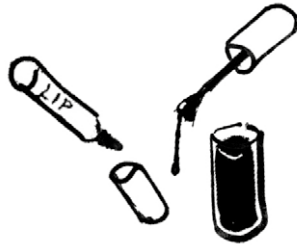
Ik grinnik.

‘Ik ga even de benen strekken, Pietje. Ik loop even naar de snackbar in het dorp voor een patatje en een kroket. Ik heb wel zin in een wandeling.’ Oma zet haar vissershoedje recht en trekt de kraag van haar

jas omhoog. Ze steekt haar hoofd om de hoek van het sanitairgebouw en sluipt weg zodra ze ziet dat de kust veilig is.

Weer een crisis overleefd, denk ik.

Maar er kan nog steeds heel, heel veel misgaan.

Ossenhaas met truffel en een leuk kapsel

‘Stilte!’ roept mama een paar uur later.

We zitten in de grote zaal en hebben net allemaal een bord macaroni gehaald bij het buffet. Iedereen praat door elkaar.

Het is de derde dag van het kamp en de scheiding tussen 7a en 7b is inmiddels ook in de eetzaal te zien. Eerst zat iedereen nog een beetje door elkaar – wel iedereen met kinderen uit z’n eigen klas aan tafel, maar de 7a- en 7b-tafels wisselden elkaar af in de zaal. Nu zitten de kinderen van 7a aan de linkerkant van de ruimte en de kinderen van 7b aan de rechterkant.

‘Stilte!’ herhaalt mama, nu iets harder. Ze klapt in haar handen.

Het gekwek verstomt.

‘Goed, jullie hebben allemaal eten opgescheept,’ begint ze. Dan kijkt ze verward naar Saar. ‘Behalve jij, Saar. Waar is jouw eten?’

‘Daar,’ antwoordt Saar en ze wijst naar een jongen met een motorhelm die net de eetzaal binnenstapt.

‘Bestelling van restaurant Chez Jean-Pierre voor mejuffrouw Saar?’ leest hij van het bonnetje dat vastgeniet zit aan een witte papieren zak.

‘Joe!’ zegt Saar vrolijk en ze steekt haar hand op. ‘Dat ben ik.’

De jongen zet de zak voor haar neer en loopt weg.

Alle kinderen staren met open mond naar Saar. Net als mijn moeder trouwens.

‘Eh... Wat gebeurde hier nou precies?’ vraagt mama.

‘Nou,’ zegt Saar terwijl ze de zak openscheurt en een Frans frietje in haar mond stopt, ‘voordat we op kamp gingen, kregen we een formulier waarop je “dieetwensen” moest invullen. Daar had ik sushi ingevuld en Wagyu-burgers, maar dat is niet helemaal doorgekomen, geloof ik. Dus nu heb ik zelf even iets besteld. Ossenhaas met truffel en Franse frietjes, jammie.’ Ze doopt een frietje in de mayo.

Mama schudt haar hoofd in ongeloof. ‘Goed, wat ik wilde zeggen is dit,’ begint ze. ‘Er is iets gebeurd.’

Een paar kinderen kijken elkaar aan en halen hun schouders op.

‘In een van de wc’s heeft iemand iets geschreven. Op de spiegel, met lippenstift. Er stond: “7b, spoel ze door de plee.”’

Een paar kinderen beginnen te lachen, maar vallen stil als ze de priemende ogen van mijn moeder zien.

‘De dader was niet moeilijk te achterhalen,’ vervolgt mama met haar handen in haar zij. ‘Apple-Rose, misschien moet je niet de lippenstift waarmee je iets gemeens op de spiegel schrijft, een uur later op je lippen smeren.’

Iedereen kijkt naar Apple-Rose, die zonder geluid ‘Oeps’ zegt. Ze veegt met haar servet haar lippen schoon.

‘We kunnen jullie straf geven, of alléén jou, Apple-Rose, maar daar lossen we niets mee op. Er is nog steeds strijd tussen 7a en 7b. Dat is toch niet leuk? Het moet echt stoppen.’

James steekt zijn vinger op.

‘Ja, James?’ zegt mama.

‘Waar is meester Simon?’

‘Die moest iets doen op het terrein. Ik weet niet wat. Maar daar gaat het nu niet over.’ Mama klinkt geïrriteerd en steeds minder in-je-kracht-komerig.

Nu steekt Apple-Rose haar vinger op.

‘Ja, Apple-Rose?’ zegt mama. Haar tanden komen niet meer van elkaar als ze praat. Bij ons thuis is dit

voor Jake en mij een teken dat we heel erg moeten gaan oppassen.

‘We kunnen er eigenlijk niets aan doen,’ zegt Apple-Rose. ‘Op 7b rijmt gewoon van alles. “7b weg ermee, 7b heeft diarree”. Op 7a rijmt alleen “hoera”.’

Gijs doet zijn mond open om iets te zeggen, maar hij realiseert zich volgens mij dat dat wel een klein beetje waar is, dus zegt hij niks.

‘Ik heb dus een leuke, opbouwende activiteit voor tijdens het eten bedacht,’ zegt mijn moeder, die de opmerking van Apple-Rose negeert en weer helemaal zen lijkt. ‘Door het lippenstiftincident heb ik het idee dat 7a net iets feller is in de strijd dan 7b, dus ik heb alle namen van de kinderen van 7b op briefjes geschreven en in deze schaal gedaan.’ Mama pakt de ronde aluminium schaal waar tijdens de lunch sla in zat. Ze begint te lopen en laat de kinderen van 7a een briefje pakken.

‘Moeten we surprises maken?’ briest Yannick. ‘Dat ga ik dus echt niet doen.’

‘Nee, Yannick, geen surprises,’ verzucht mama. ‘Je zegt iets aardigs tegen de persoon wiens naam op jouw briefje staat. Iets wat je meent. En die persoon zegt vervolgens iets oprecht aardigs tegen jou. En je kijkt elkaar in de ogen als je dat doet.’

‘Ah nee, hè,’ roept Dex als hij zijn briefje openvouwt. Hij laat zich theatraal tegen de leuning van zijn stoel vallen.

‘Is er iets, Dex?’ vraagt mama.

Dex herpakt zich en schudt snel zijn hoofd. ‘Nee hoor. Ik wilde zeggen: “Leuk, ik heb Keet.”’

‘Nou, beginnen jij en Keet maar dan,’ zegt mama. ‘Dat komt fantastisch uit, aangezien jullie de captains zijn. Jullie moeten het goede voorbeeld geven.’

Dex staat op. Hij lacht lief naar mijn moeder en draait zich vervolgens om naar mij. ‘Keet, ik vind het leuk dat je zo’n familiemens bent,’ zegt hij met zijn valse glimlach tegen mij.

Mama legt vertederd haar hand op haar hart en blaast een kus naar me.

Ik werp hem een supergemene blik toe. Die klojo gaat toch niks over oma zeggen?

‘Je bent een koffer vol verrassingen,’ besluit Dex.

‘Heel aardig, Dex,’ zegt mama blij. ‘Nu jij, Keet.’

Ik sta op en kuch. Het is alsof de 52 kinderen uit 7a en 7b er niet zijn. Het is alleen Dex en ik, tegenover elkaar (met twee tafels ertussen). In mijn hoofd hoor ik het muziekje van de lievelingscowboyfilm van papa.

‘Dex,’ zeg ik langzaam, met een lage stem. ‘Ik vind het geweldig dat je zo goed bent in Fortnite. Zo goed, dat je in de finale staat van een heus toernooi.’

De rechterkant van Dex’ bovenlip gaat een beetje omhoog, waardoor hij lijkt op de chihuahua van de buurvrouw als die een kluifje heeft.

‘En ik vind het heel lief dat je zo veel geeft om de bejaarde medemens.’ Ik grijns.

Dex’ ogen spugen vuur. Hij knijpt zijn ogen halfdicht en mompelt geluidloos iets.

‘Ja, heel vriendelijk en opbouwend,’ zegt mama. ‘Wie wil nu? Max?’

Max staat op. Hij kijkt vluchtig op zijn briefje. ‘Isa. Ik vind je nieuwe kapsel heel leuk. Door die pony zie je een veel kleiner stuk van je gezicht.’

Isa werpt Max een vuile blik toe en staat ook op.

Mama kijkt alsof ze niet helemaal zeker weet of dit wel de goeie kant op gaat. Natuurlijk niet, dat had ik haar ook wel kunnen vertellen.

‘Max,’ zegt Isa. ‘Je bent... Je hebt... Eh... Je hebt mooie schoenen.’

Mama kijkt bedenkelijk. Ze lijkt een beetje in de war als ze met haar wijsvinger de zaal rondgaat, op zoek naar een nieuw slachtoffer.

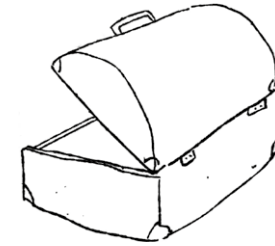
Net op het moment dat ze iemand wil aanwijzen, zwaait de tuindeur open.

Meester Simon stapt met grote passen de eetzaal binnen. Hij heeft iets aan wat lijkt op een zwart diepzeeduikerspak (inclusief zwarte badmutschapuchon).

Mijn hart slaat twintig slagen over. Ik kijk naar Fay en Juniper, die al net zo bang kijken als ik. O nee...

Meester Simon kwakt met een heel boos gezicht de blauwe snoepkoffer naast zich neer op de grond.

Ik ben de snoepsmokkelaar

et duurt even voordat meester Simon de volledige aandacht heeft. We zijn er inmiddels aan gewend dat hij er vreemd uitziet, dus zijn rare duikerspak maakt niet zo veel indruk. En van die koffer krijgen maar een paar kinderen de zenuwen.

Een paar tafels verderop kijken Dani en Teuntje al net zo benauwd als Fay, Juniper en ik. We proberen zo onopvallend mogelijk naar ze te seinen dat wij ook geen idee hebben wat er aan de hand is.

Melle steekt zijn vinger op.

‘Wat is er, Melle?’ vraagt meester geërgerd.

‘Waarom zie je eruit als een ninja?’

‘Omdat het buiten donker is,’ antwoordt meester.

‘Dit is mijn survivaloutfit voor de avond.’

Hm, blijkbaar maakte zijn rare pak dus wel een klein beetje indruk.

LEESEXEMPLAAR

‘Ahum!’ zegt meester Simon keihard.

Het geroezemoes houdt op.

‘Ik heb een schokkende mededeling,’ zegt hij. ‘Ik moest zojuist een nieuwe dweil halen voor de mevrouw die jullie eten bereidt en toen vond ik dit.’

Hij pakt de koffer en tilt hem op de tafel naast zich.

Met moeite, want hoewel er al heel veel snoep uit is, zitten er nog steeds kilo’s in, weet ik.

Zonder mijn gezicht te verroeren kijk ik pijlsnel naar Fay en Juniper, maar vervolgens weer reuzeneutraal naar de meester. Ik houd mijn adem in.

Het is nu doodstil in de eetzaal. Mijn hart gaat in volle galop, ik hoop dat niemand het hoort.

‘In deze koffer zit...’ zegt hij terwijl hij de koffer tergend langzaam openritst en met een zwaai de klep openklapt ‘... snoep!’ Hij spreekt het woord uit alsof hij een nest giftige slangen gevonden heeft. ‘Kijk nou hoeveel!’ roept hij met overslaande stem. Hij wijst met een trillende vinger. ‘Zure matten, banaantjes, tumtummetjes, Engelse drop, dynamietstaafjes... Er zit geen snoepsoort níét in die koffer.’ Hij rilt. ‘Ik ben vooral heel erg getriggerd door dit,’ zegt de meester terwijl hij met een angstig gezicht een roze met wit snoepgebitje uit de koffer vist.

OMG, die zijn zo lekker.

‘Mijn moeder moest een kunstgebit omdat ze snoepverslaafd was,’ zegt hij terwijl hij het gebitje tussen zijn

duim en wijsvinger houdt. Hij kijkt ernaar alsof het een rotte tomaat is. ‘Dat ik dan juist dit snoep vind, is echt afschuwelijk. Daar krijg ik zeker nachtmerries van.’ Meester Simon ademt heel diep in en recht zijn rug. ‘Maar daar gaat het nu niet over,’ zegt hij. ‘Het gaat om jullie bedrog en gebrek aan respect voor mijn trauma’s en regels. En daar zitten consequenties aan.’

Gelukkig kijkt meester mij niet aan als hij dit zegt, want dan had hij vast mijn vuurrode wangen gezien.

‘Omdat ik zo aardig ben, gaan we het kamp niet inkorten,’ zegt hij, terwijl hij vies kijkend het gebitje teruggooit in de koffer.

Sommige kinderen zuchten opgelucht, andere fluisteren iets in elkaars oor.

‘Op één voorwaarde,’ gaat hij verder terwijl zijn boze blik over alle kinderen glijdt.

Iedereen is doodstil.

‘De eigenaar van de koffer maakt zichzelf bekend. Dan gaat alleen hij of zij naar huis.’

Het is zo stil in de eetzaal dat je de snelweg kan horen. En die is héél ver weg.

Dan staat Juniper op. Ze steekt haar vinger op.

Hè? Wat doe je nou, Juni?

Ik trek haar nog net niet terug op haar stoel aan de arm die ze omlaag heeft.

Meester kijkt verbaasd.

Op de achtergrond kijkt mijn moeder, die tot nu

alleen maar met een bezorgd gezicht heeft staan luisteren, nóg verbaasder.

‘Jij, Juniper?’ vraagt meester Simon met grote ogen. ‘Ben jij de snoepsmokkelaar?’

‘Huh?’ zegt Juniper verstrooid. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik wilde alleen vragen wat er gebeurt als niemand iets zegt.’

‘Dan kort ik alsnog het kamp in.’

Een geschokt gefluister zwelt aan.

Ik ben captain, ik moet iets doen. Maar ja, ik ben wel een captain van niks. Ik wilde een leuk kamp en tijd doorbrengen met mijn besties. Gewoon een beetje kletsen tijdens het sporen zoeken en ’s avonds stiekem heel veel snoepen.

Maar ik ben zo druk met het voorkomen van rampen dat ik nergens tijd voor heb. En 7a en 7b haten elkaar alleen maar meer. Een goeie captain had daar vast iets aan kunnen doen.

Ik haal heel diep adem en sta op. ‘Ik ben de snoepsmokkelaar,’ zeg ik. Mijn stem trilt een beetje.

Een massa kinderen snakt tegelijk naar adem.

Mijn moeder slaat haar hand voor haar mond.

Meester Simon geeft een klein knikje. ‘Ik vind het dapper dat je je verantwoordelijkheid neemt, Keet. Dat is wat een goede captain doet. Maar de consequentie blijft hetzelfde, meisje. Heel vervelend, maar je kende de regels.’

Ik knik en probeer heel hard niet te huilen. Net als ik van tafel wil weglopen – laat ik dan maar meteen mijn spullen pakken – zie ik dat aan de andere kant van de eetzaal Dex opstaat.

‘Nee, ik ben de snoepsmokkelaar,’ zegt hij.

Weer een hoop gehap naar adem.

Iedereen kijkt naar Dex.

Ik sta als aan de grond genageld.

Dan staat Sami op.

‘Nee, ik ben de snoepsmokkelaar,’ zegt hij.

Dan James. ‘Ik ben de snoepsmokkelaar.’

Vervolgens Verlegen Vincent (wauw!). ‘Ik ben de snoepsmokkelaar!’

Een voor een staan alle kinderen op (behalve Jans uit 7a, die al tien minuten onverstoord macaroni zit te eten).

Meester Simon weet niet waar hij moet kijken, zó veel snoepsmokkelaars zijn er.

Mama knipoogt naar me. ‘Hoe gaan we dit oplossen, Simon?’ vraagt ze met haar armen over elkaar. ‘Het klinkt wel logisch dat ze allemaal snoepsmokkelaar zijn. Ik bedoel: zo veel kan nooit van iemand alleen zijn. En mijn Keet is sowieso niet zo’n snoeperd, dus ik vond het al raar.’

‘Prima,’ zegt meester Simon geïrriteerd, terwijl hij driftig de koffer dichttrist. ‘Dan gaat Keet niet naar huis. Maar deze koffer neem ik mee naar mijn

kamer. Ik ga nu slapen, want ik moet dit verwerken. Morgenochtend gooi ik dat snoep weg. Meteen.' Hij pakt de koffer op, trekt het handvat uit en loopt met grote passen de eetzaal uit.

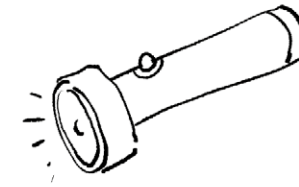
52 paar schouders gaan naar beneden.

Als iets later de eetzaal langzaam leegstroomt, houdt Dex me tegen.

'Je begrijpt dat we dat snoep terug moeten krijgen,' zegt hij terwijl hij samenzweerderig naar me toe buigt. 'En dat het grootste gedeelte voor 7a is.'

Ik knik. Eigenlijk heeft Dex ervoor gezorgd dat ik mag blijven, dus wat mij betreft heeft hij heel wat roze biggetjes en apenkoppen verdiend.

Maar als ik eerlijk ben, is een snoeproof wel het laatste waar ik nu zin in heb.

Schaak(zure)mat

In de grote huiskamer van De Dassenburght zitten en liggen kinderen met kussens op de grond. Ze kijken naar *Babe*, een film over een superschattig biggetje.

Ik heb hem al een keer gezien.

Het is donker, dus het valt niet op dat Sami, Dex, Fay, Juniper en ik wegsluipen.

Zelfs mama ziet ons niet, die zit aan een tafel met haar laptop. Ik denk dat ze weer een 'zelfreflectieverslag' moet maken voor haar kom-in-je-krachtcurcus.

'De meester slaapt op de eerste verdieping. De enige manier waarop dit gaat lukken, is als we het aanpakken als een schaakspel,' fluistert Sami als we alle vijf op de gang staan.

'Dex, jij bent de looper,' zegt hij. 'Jij staat bovenaan de trap en houdt in de gaten of de trap veilig is en we

met de koffer naar beneden kunnen.’

‘Waarom ben ik de looper en niet de koning?’ vraagt Dex hooghartig. ‘Dit was mijn idee.’

‘Wil je het snoep terug of niet?’ vraagt Sami.

Dex knikt.

‘Dan doen we het op mijn manier,’ zegt Sami. ‘Fay en Juniper, jullie zijn de pionnen. Als er een begeleider aan komt, leiden jullie die af door heel hard “Au!” te roepen. Dan doe jij net alsof je keihard je teen hebt gestoten, Fay. Oké?’

Sami kijkt Fay aan. Haar ogen worden zo groot als ontbijtborden en ze versteent.

‘Oké, Fay?’ vraagt hij nog een keer.

Fay doet haar mond open, maar er komt geen geluid uit.

‘Ben je je stem kwijt?’ vraagt Sami. Hij legt bezorgd zijn hand op haar arm, waardoor ze nog meer verstijft.

Ze lijkt wel een plank.

‘Respect,’ zegt Dex. ‘Volgens mijn broers houdt je stem er op kamp meestal pas op donderdag mee op.’

Fay kijkt hulpeloos naar mij.

‘Wat zal ik doen?’ vraag ik aan Sami om hem en Dex af te leiden van Fay.

‘Jij bent de dame,’ antwoordt hij zacht. ‘Jij moet de langste afstand afleggen. Jij haalt de koffer uit de kamer van de meester.’

Ik slik zo hard dat volgens mij iedereen in ons

roefgroepje het kan horen. ‘Ik?’ piep ik. ‘Als hij wakker wordt en me ziet, moet ik zéker naar huis.’

Sami schudt zijn hoofd. ‘Nee,’ fluistert hij. ‘Niet als je doet wat ik zeg. Dat is de strategie.’

Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘Wat moet ik dan doen?’

‘Als de meester wakker wordt, zeg je dat jij eigenlijk net zo’n hekel hebt aan suiker als hij. En dan gewoon zeggen dat je je daar dood voor schaamt, omdat er geen enkel kind van bijna elf is dat niet van winegums en Skittles houdt. Want daar gaan de kinderen uit je klas je ontzettend mee pesten. En dat jij dat gore snoep alvast gaat weggoeien, omdat je het geen minuut langer meer in De Dassenburght wil hebben.’ Sami grinnikt. ‘Strak plan, toch?’

‘Ja, dat zou wel kunnen werken,’ zeg ik. Ik moet lachen om het idee dat ik, de grootste snoepverslaafde ter wereld, niet van colaflesjes en Sour Patch Kids zou houden.

‘Wat is jouw rol eigenlijk?’ vraagt Dex zacht aan Sami. ‘Behalve ons vertellen wat we moeten doen?’

‘Ik ben de koning,’ antwoordt Sami. ‘Ik ben de spil. Ik sta voor de deur en pak de koffer aan van Keet. Die geef ik aan jou en jij gaat ermee de trap af.’

Dex rolt met zijn ogen. ‘Vooruit dan maar,’ mompelt hij.

‘Klaar?’ zegt Sami.

Iedereen knikt.

De oude trap kraakt zo hard, dat alleen daarvan de meester al wakker zou kunnen worden.

‘Deze kamer is het,’ fluistert Juniper terwijl ze naar een houten deur wijst.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Sami. ‘Dat we niet straks in het donker een koffer met de onderbroeken van juf Els pikken?’

We lachen allemaal zo stil mogelijk.

Iedereen gaat in positie staan.

Sami knikt naar mij.

Ik sluip het laatste stukje naar meesters kamer en doe zo langzaam als ik kan de deurklink naar beneden.

De deur piept een beetje als ik hem opendoe.

De kamer is donker, maar op een stoel ligt een zaklamp die brandt. Een stevige straal licht deelt de kamer in twee.

Meester Simon ligt in een eenpersoonsbed met een klamboe eroverheen.

Door het schijnsel van de zaklamp kan ik precies genoeg zien. Op de klamboe heeft hij met plakband een tekening van een rond verbodsbord geplakt. Hij heeft een mug getekend met een dikke rode diagonale streep erdoorheen. VERBODEN VOOR MALARIAMUGGEN, staat eronder geschreven.

Voor me op een tafel zie ik de koffer liggen. Ik zet

voorzichtig een paar stappen en stap dan op een plastic verpakking.

Het harde plastic kraakt.

Ik bevries en houd mijn adem in.

Meester Simon draait zich om en mompelt iets (volgens mij ‘gevaar’ of ‘blaar’).

Ik heb een hartslag van 200. Het zweet staat op mijn rug.

Ik haal mijn voet van het plastic. ‘Multifunctionele spork’ lees ik in het halfdonker. Ik loop naar de koffer, pak hem met twee handen aan het handvat van tafel (zo te voelen weegt-ie nu nog steeds 10 kilo) en loop op mijn tenen naar de deur om hem aan Sami te geven.

Als Sami hem van me overneemt, voel ik de adrenaline uit mijn benen wegstromen.

Tien minuten nadat we het snoep hebben teruggepikt, sta ik met Sami voor het sanitairgebouwtje van de captains. De koffer ligt in de tent van Dex, dat leek ons het veiligste. Hij heeft beloofd om er niks uit te halen zonder te overleggen. We gaan zien of hij zich daaraan houdt.

‘Ik vond het leuk om weer eens iets met jou te doen,’ zeg ik tegen Sami. Hij is na Juniper mijn oudste vriend.

Sami slaat zijn arm om mijn schouder. ‘Ik ook,’ zegt

hij. ‘Ik ben wel heel veel aan het schaken de laatste tijd, hè?’

‘Best wel,’ antwoord ik.

‘Laten we na kamp weer wat vaker afspreken,’ oppert hij.

‘Goed idee,’ zeg ik glimlachend.

‘Ik ga naar het hoofdgebouw,’ zegt Sami dan. ‘Ik moet naar bed. Het slaapgebrek van kamp begint me op te breken. Ik begin dingen te zien die er niet zijn. Ik dacht net dat ik je oma zag lopen. Met een hoedje op en een laptop onder haar arm!’

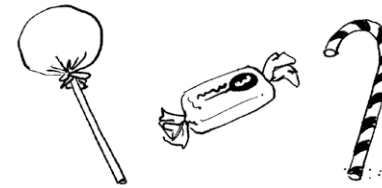
Hij giert het uit.

Als ik even later mijn tent binnenstap, wil ik Jake vertellen wat er allemaal is gebeurd. Maar Jake is weg.

Tuurlijk.

Ik ga op mijn matje zitten. Fay is nog in het hoofdgebouw, die komt zo. Morgen slaapt Juniper weer bij mij. Als ik er dan nog ben natuurlijk, want er kan nog van alles gebeuren.

Jake kan bijvoorbeeld ontdekt worden. Ik ga hem straks wel zoeken, nu wil ik eerst heel even bijkomen van deze avond. Mijn hoofd is net zo vol als die snoepkoffer.

Micro-Dex

‘Steek je tong eens uit,’ zeg ik een kwartier later tegen Dex. We staan onze tanden te poetsen in het captainsanitairegebouw. We hadden eergisteren afgesproken dat we hier nooit tegelijk zouden zijn, maar na ons avontuur van vanavond maakt het even wat minder uit.

‘Graag,’ zegt Dex en hij steekt met een lelijk gezicht zijn tong naar me uit. ‘Waarom eigenlijk?’

‘Even checken of je niet zonder te vragen een paar Smurfen uit de koffer hebt gevist en hebt opgesmikkeld,’ antwoord ik. ‘Maar je tong is niet blauw.’

‘Als ik iets beloof, dan hou ik me daaraan,’ zegt Dex. Het is heel gek, maar ik geloof hem.

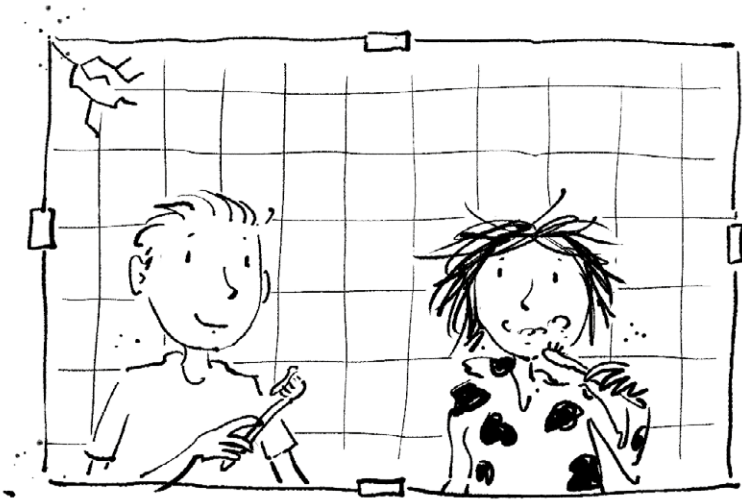
‘Weet je, Dex, je bent niet altijd een kwal.’

‘Dát had je tegen me moeten zeggen tijdens de “verbindende activiteit” van je moeder vanavond,’ zegt hij.

We moeten allebei keihard lachen.

‘Waarom doe je soms zo stom?’ vraag ik als we zijn uitgelachen.

Dex haalt zijn schouders op en staart naar zijn eigen spiegelbeeld. Er zitten krassen en zwarte vlekken op.

‘Ik heb drie oudere broers, Keet. Ze noemen me micro-Dex. Alles wat ik doe, hebben zij allang gedaan, maar dan beter. Mijn oudste broer heeft twee klassen overgeslagen en studeert al aan de universiteit, de tweede is kampioen judo en de derde is een soort wiskundig genie én talenwonder.’ Hij spuugt een flinke klodder wit tandpastaschuim in de wasbak. ‘Thuis ben ik de kleinste en de domste. Op z’n best middelmatig. School en kamp zijn de enige plekken waar ik iets

voorstel. Hier kan ik tenminste de captain zijn. Of de beste gamer van de klas. Nou ja, dat dénken de andere kinderen tenminste, want je oma is stukken beter dan ik.’ Hij kijkt me even kort aan via de spiegel. Zijn blik is ineens niet meer zo arrogant. ‘Als ik op school niet de coolste ben, ben ik zeg maar... onzichtbaar,’ gaat hij verder. ‘Dat is de reden dat ik morgen dat toernooi moet winnen. En daarom mag niemand weten dat ik met je oma in een team zit. Dat zouden mijn broers me nooit laten vergeten.’

Eventjes zeggen we niks.

‘Weet je, Keet? Jij snapt dit waarschijnlijk niet, want iedereen mag jou. Maar niet voor iedereen gaat het zo vanzelf. Voor sommige kinderen is aardig gevonden worden hard werken.’

‘Ik denk eigenlijk dat het precies andersom is,’ zeg ik aarzelend. ‘Ik denk dat mensen je juist aardig vinden als je er niet zo je best voor doet.’

‘Heeft je moeder dat tegen je gezegd?’ vraagt Dex met een grijns.

Ik geef hem een duw. ‘Kwal.’

‘Keet!’

Als ik na het tandenpoetsen terugloop naar mijn tent, stapt Fay vanuit het donker met grote passen naar me toe.

Ik blijf staan.

‘Het is uit met Sami,’ zegt ze.

‘O nee, echt?’ Ik leg een hand op haar arm. ‘Gaat het wel?’

‘Ja!’ zegt ze blij. ‘Het gaat super. Ik heb het uitgemakt. Ik vind verkering echt zo stom. Ik wist gewoon niet hoe ik tegen hem moest doen.’

‘Waarschijnlijk gewoon normaal.’ Ik grinnik.

‘Ja, dat snap ik ook wel,’ zegt Fay terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Maar dat ging dus gewoon niet. Ik werd een soort verlamde circusclown.’

‘Je deed inderdaad wel een beetje raar,’ zeg ik voorzichtig. ‘En Sami? Is hij niet verdrietig?’

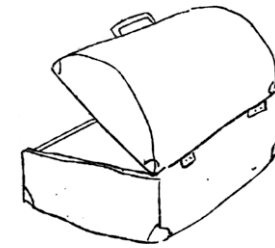
‘Dat het uit is? Nee, joh. Die is allang blij. Hij zei dat hij de oude Fay veel leuker vond.’

‘Gelukkig maar,’ zeg ik.

We zeggen even niets.

Ik ril. ‘Ik pak even mijn jas uit de tent,’ zeg ik dan. ‘En dan ga ik Jake zoeken. Die is weer eens verdwenen.’

Fay ritst de tent open en stapt half naar binnen. Dan stapt ze weer terug en draait zich om naar mij. ‘Jake is gewoon hier, hoor.’

Welke blauwe koffer?

Tijdens het ontbijt zitten de kinderen van 7a en 7b voor het eerst door elkaar. Het is niet afgesproken, maar de actie van alle snoepsmokkelaars heeft de sfeer een beetje veranderd.

Dex zit tegenover mij aan tafel.

Mama knipoogt naar me als ze het ziet.

Ons hele snoepgroepje zit bij elkaar, want we moeten nog even iets afhandelen.

Meester Simon stapt met grote, woedende passen de eetzaal in.

Dát moesten we nog even afhandelen.

Hassna steekt haar vinger op.

‘Wát?’ snauwt meester.

Mijn moeder werpt hem een boze blik toe.

‘Sorry. Wat is er, Hassna?’

‘Waarom heb je een tropenhelm op?’

Meester Simon zucht diep, alsof Hassna een heel domme vraag stelt. ‘Omdat het warm wordt vandaag natuurlijk,’ kreunt hij. Hij rolt met zijn ogen.

‘Maar het is oktober,’ zegt Jip vanaf een andere tafel. Ze begint te blozen. ‘En het is hartstikke bewolkt.’ Ze wijst naar buiten.

Meester haalt zijn schouders op. ‘Ik heb het aantal tijrpjes van de krekels geteld gisteravond en het wordt meer dan twintig graden. De wet van Dolbear liegt niet.’

‘Hij heeft wel gelijk over die wet,’ zegt Sami zacht tegen ons. (Fay versteent niet eens.) ‘Hoe sneller en vaker krekels tijrpen, hoe warmer het wordt.’

Natuurlijk weet Sami dit weer.

‘MAAR HET GAAT NU NIET OVER KREKELS!’ buldert de meester dan.

Davy neemt net een slok melk en schrikt zo dat er een witte golf uit zijn mond plenst.

‘De snoepkoffer is ontvreemd!’ schreeuwt meester. ‘En wat is er nou weer?’ gilt hij tegen Max, die zijn vinger opsteekt.

‘Wat is “ontvreemd”?’ vraagt Max aarzelend.

‘Gestolen. Gejat. Gepikt. Gekaapt. Hij is weg.’

Dex en ik kijken elkaar kort aan. Ik geef een klein knikje. Dit hebben we afgesproken.

‘Een snóépkoffer?’ vraagt Dex peinzend, met een onschuldig gezicht.

Meester knikt boos. ‘Die blauwe koffer die ik gisteren heb ingenomen.’

‘Blauwe koffer?’ zegt Sami verbaasd.

‘Met snoep erin?’ vraagt Fay met grote ogen.

Meester Simon kijkt een beetje verward. ‘Ja. Die koffer van gisteren. Waar ik Keet bijna voor heb weggestuurd.’

Ik probeer zo dom mogelijk te kijken en haal mijn schouders op, alsof ik geen idee heb waar hij het over heeft.

‘Ben jij bijna weggestuurd, Keet?’ zegt Juniper geschokt.

‘Nou, dat zou ik me wel herinneren,’ antwoord ik lachend.

Hulpeloos kijkt meester mijn moeder aan, maar mama kijkt snel weg.

‘Wat doen jullie nou raar?’ piept meester. ‘Die koffer. En iedereen die zei: “Ik ben de snoepsmokkelaar, nee, ik ben de snoepsmokkelaar.”’

Wij van het snoepgroepje schudden allemaal ons hoofd.

Hij kijkt de eetzaal rond voor versterking, maar niemand zegt iets.

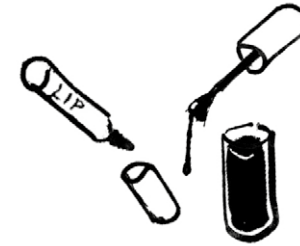
‘Gaaf het wel goed, meester?’ vraagt Dex bezorgd.

‘Poeh, nou... eh... Ik weet het eigenlijk niet,’ zegt meester. ‘Ik slaap wel erg weinig hier. Je bent toch continu alert op gevaar.’

‘Ben je misschien gestoken door een malariamug?’ vraagt Sami. ‘Een steek kan leiden tot milde verwardheid en zelfs psychoses. Dan zie je dingen die er niet zijn. Koffers en zo.’

‘O jee,’ zegt meester Simon. ‘Ik moet even zitten.’

LEESEXEMPLAAR

GRWM (Get Ready With Me)

Na het ontbijt gaan alle kinderen terug naar de slaapzaal en de douches om tanden te poetsen en hun wandelschoenen aan te trekken (en Saar om haar hele outfit te wisselen) voor de allerlaatste boswandeling van dit kamp.

Als ik bijna bij het captainsanitairgebouwtje ben, krijg ik een hartverzakking.

Ik zie Jaimy met een tripod sjouwen, die ze in het gras voor de ingang van het gebouwtje zet. Ze klikt haar telefoon erin en zet hem aan.

O nee. Oma zat voor het ontbijt al op de wc-pot te gamen. Vanavond is de finale en ze wilde nog even oefenen. En bovendien is ze zo fanatiek dat ze af en toe vergeet dat ze illegaal mee is op groepzevenkamp. Ik heb haar vanuit mijn tent wel eens keihard horen schreeuwen dat ze nú dekking nodig had, met een

slecht woord erachteraan. Het is een wonder dat ze nog niet gepakt is.

Ik versnel mijn pas. Als oma haar koptelefoon opheeft, hoort ze niet altijd dat er iemand aan komt.

Jaimy loopt naar de wasbakken. Ze draait zich om naar de camera.

Ze pakt haar elektrische tandenborstel en tikt er met haar lange roze nagels tegenaan. Ze doet hetzelfde met haar tandpasta voordat ze de tube opent en een klodder op haar tandenborstel smeert.

Met haar rug naar de spiegels – en vlak daarnaast de wc's – begint ze haar tanden te poetsen. Ze heeft een lichtroze make-uphaarband om haar hoofd. Ze lijkt een beetje op een roze wolk.

Als ze mij ziet, stopt ze met poetsen en spuugt wat tandpasta in de wasbak.

'Ik doe het wel weer opnieuw,' moppert ze tegen niemand.

'Hi Kees, ik neem mijn Get Ready With Me even hier op,' zegt ze dan veel te opgewekt tegen mij. 'Hier is het licht beter. En die oude gebarsten tegels en die spiegelrot geven heel erg goed die vintagevibe van zo'n outdoorkamp weer. Dus als je even in het hoofdgebouw naar de wc kan, gráág. Volgens mij is een van de wc's hier trouwens ook kapot. Die deur is op slot, kijk maar naar dat rode streepje. Of er zit iemand al héél lang op, hahaha.'

'Hahaha,' lach ik als een boer met kiespijn.

Jaimy blijft staan met haar hand in haar zij. 'Nou? Ga dan,' zegt ze. Ze wappert met haar andere hand alsof ik een vlieg ben die rondom haar hoofd zoemt.

'Nou, mijn toiletspullen liggen hier,' antwoord ik. 'Ik wacht wel even tot je klaar bent EN IK HIER WEER ALLEEN BEN.' Dat laatste zeg ik heel hard. Ik hoop maar dat oma me hoort.

Jaimy kijkt me aan alsof ik gek ben. 'Prima,' zegt ze hooghartig. 'Als je je mond maar houdt.' Ze pakt een potje crème, duwt het voor de lens van de camera en tikt er zwijgend met haar nagels tegenaan.

Het lijkt wel een eeuwigheid te duren voordat we haar hele GRWM hebben gehad. Als dit echt haar ochtendroutine is, moet deze vrouw in het dagelijks leven wel om vier uur 's ochtends opstaan.

Ik sta met mijn armen over elkaar naast de tripod en word met de minuut zenuwachtiger. Volgens mij denkt Jaimy dat ik naar haar kijk. Natuurlijk, want zij is zo iemand die denkt dat iederéén altijd naar haar kijkt. Maar eigenlijk kijk ik langs haar heen om de wc-deur in de gaten te houden.

Als Jaimy klaar is met het borstelen van haar lange haren, maakt ze een duckface waarbij ze haar hand met de palm schuin onder haar kin omhooghoudt. Ze knipoogt.

Op dat moment verdwijnt ineens het rode bezet-

streepje. De wc-deur zwaait open en mijn oma, met haar koptelefoon op, zet een stap naar buiten.

Oma's camouflagebeen bevriest terwijl het naar voren steekt zodra ze Jaimy ziet. Oma slaat haar hand voor haar mond. Met grote ogen kijkt ze naar mij.

Ik kijk snel opzij naar het scherm van Jaimy's telefoon. Daarop zie ik heel klein mijn oma met haar hand voor haar mond. Bovenaan het scherm tellen witte cijfers hoelang de telefoon al aan het opnemen is.

Ik kan natuurlijk niet 'Ga terug!' roepen, en dat hoeft ook niet, want oma stapt razendsnel weer naar binnen en doet de deur op slot.

Jaimy zet een paar grote passen mijn kant op en pakt haar telefoon uit de tripod. Ze drukt op het opnameknopje.

'Zo,' zegt ze. 'Deze Get Ready With Me was leuk, zeg. Misschien gaat hij wel viral. Ik ga hem straks even editen en dan kan-ie online. Doeit, Kees. Jij kan je tanden poetsen, hoor.'

Ze grist de tripod van zijn plek en loopt over het gras weg in de richting van het hoofdgebouw.

Oké. Mijn oma-met-koptelefoon-en-open-mond staat pontificaal in beeld op Jaimy's video. Dat kan niet goed aflopen.

Onverwacht bezoek

Als ik mijn tanden heb gepoetst, loop ik naar de tent om andere schoenen aan te trekken. Mijn benen voelen een beetje wiebelig.

Ik moet ervoor zorgen dat Jaimy die opnames niet ziet, maar hoe? Ik ben best creatief, maar ik heb geen idee. Ze staan op háár telefoon.

Misschien moet ik Jake vragen hoe de Grote Verdwintruc werkt, dan kan ik Jaimy's telefoon op mysterieuze wijze laten verdwijnen.

Net als ik de rits van mijn tent wil openmaken, hoor ik uit de verte een vrolijk: 'Joehoe! Keet! Keetiekeetbanaantje!'

Met grote passen stapt mama op haar wandelschoenen naar me toe. Ze zwaait. 'Hoi, lieverd,' zegt ze als ze bij me is. 'Ik zie je zo weinig. Dat is natuurlijk logisch op kamp, je bent met je vrienden. Maar ik

mis je wel een beetje.’ Mama steekt haar armen uit en geeft me een knuffel. Ik leg mijn wang tegen haar borst en voel haar hartslag.

‘Ik jou ook,’ zeg ik tegen haar trui.

Heel even wil ik alles aan mama opbiechten. Als ik haar vertel over oma en Jake hoef ik tenminste niet meer bang te zijn dat het uitkomt. En misschien vindt ze Lizzy wel zo lief dat we haar mogen houden.

Nee, ik kan het niet vertellen.

Mama heeft al genoeg stress van dit kamp. En als ik het vertel, wordt ze superboos op oma en Jake. Dan moeten oma en Jake natuurlijk ook meteen naar huis en misschien is de wifistoring in oma’s straat nog niet opgelost en kan ze niet meedoen aan het toernooi. Dan verliest Dex en gaan zijn broers hem weer jennen.

En Lizzy houden? Misschien zou mama het nog wel willen, maar dan moet ik haar vertellen dat papa helemaal niet allergisch is en ik wil hem ook niet verraden.

Er zit niets anders op dan mijn mond houden tot morgen.

‘Ik wil nu echt je tent van binnen zien, Keet,’ zegt mama zodra ze me heeft losgelaten. ‘Dit is de vierde dag van het kamp en ik heb nog steeds niet gezien waar je slaapt. Ik ben je moeder, dat is gewoon raar.’

‘Maar...’ begin ik.

Mama heft haar hand op. ‘Nee, Keet, je gaat nu

niet weer zeggen dat het een rommel is. En ook geen andere smoesjes. Ik ben wel wat gewend. Kom op, maak open die tent.’

Mijn hart gaat tekeer als ik de rits omhoogdoe.

Eén voordeel: ik hoef niet meer na te denken over of ik alles vertel aan mama. Want over een paar seconden ziet ze Jake en dan moeten we alsnog het hele verhaal vertellen.

Ik haal diep adem als ik de rechtertentflap opzijdde.

Ik stap naar binnen en zie... niemand.

Voor één keer ben ik blij met Jakes gekke verdwijntruc.

Mama komt achter me aan. ‘Oooo, wat gezellig hier,’ zegt ze. ‘En zo’n rommel is het toch helemaal niet?’

Mijn oog valt op Hedwig, Jakes uilenknuffel. Ik ga snel voor de knuffel staan en wil hem onopvallend met mijn voet onder een tas te schuiven, maar ik ben te laat.

Mama bukt en pakt de knuffel op.

‘Wat doet Hedwig hier nou?’ zegt ze terwijl ze de uil dicht tegen zich aan drukt. ‘En Jakes... sok?’ Ze wijst op een rondslingerende sok met raceauto’s erop.

‘Eh... Die heeft Jake in mijn tas gestopt zodat ik hem niet zou missen,’ zeg ik. Ik haat het om te liegen tegen mama.

‘Echt? Wat lief van hem. Hij kan normaal echt niet slapen zonder Hedwig.’

Even zijn we stil.

Mama ruikt aan de knuffel. 'Ik mis Jake wel, hoor,' zegt ze. 'Ik heb hem de afgelopen dagen maar twee keer gesproken, als oma belde. Als ik haar bel, neemt ze steeds niet op. Maar haar Facetime doet het niet of zo, dus ik kon Jake niet zien. Nou ja, morgen zie ik hem weer als we thuis zijn.'

'Ja, morgen,' zeg ik.

Dan klinkt buiten een schelle fluit.

'Allemaal verzamelen voor de boswandeling!' roept meester Simon. 'En vergeet niet om je in te smeren met insectenspray en zonnebrandcrème! En draag laagjes tegen de hitte!'

Mama en ik kijken elkaar aan en moeten lachen. Heel eventjes ben ik Jaimy, oma, Jake en Lizzy vergeten. Maar iets zegt me dat de kans dat alles geheim blijft tot we thuis zijn, piepklein is.

LESEXEMPLAAR

De bosgeest is terug

De boswandeling was iets korter dan de bedoeling was. De krekels hadden gelijk over de temperatuur (hoewel die net onder de twintig graden bleef), maar ze waren even vergeten te tjirpen dat er heel grote donkergrijze regenwolken onze kant op kwamen.

Sami zei zelfs dat hij aan de wolken kon zien dat het zou gaan onweren.

Jaimy heeft haar video nog niet geëdit. Dat wilde ze doen terwijl de rest ging wandelen, maar mijn moeder zei dat het niet oké was als ze als klassenmoeder niet meeging.

Ik heb tijdens de wandeling aan ons snoepclubje verteld dat Jaimy zonder dat ze het weet oma heeft opgenomen. Sami wist nog helemaal niet dat mijn oma illegaal mee op kamp was; zijn mond viel open en daarna moest hij keihard lachen. Hij moest nog harder lachen toen ik hem vertelde dat Jake al vier dagen in mijn tent zit (als hij niet verdwenen is tenminste).

Sami gaat een plan bedenken om de video te wissen, maar dit is ingewikkelder dan een koffer terugjatten van een slapende meester, zei hij. Hij heeft dus even tijd nodig om na te denken.

We moeten in ieder geval tijd winnen, hebben we besloten. Dus Juniper gaat Jaimy afleiden zodat ze haar GRWM niet online kan zetten.

Trouwens: Jake was natuúrlíjk weer terug in de tent toen we terugkwamen van de wandeling. Hij blijft zeggen dat hij zijn Grote Verdwintruc aan het oefenen is. Voor de zekerheid heb ik nog wel gezegd dat hij vanavond absoluut in de tent moet blijven. Ik zie Jake er namelijk voor aan om straks ineens naast me op het podium te staan. Daar is tenslotte dit hele circus om begonnen.

Eindelijk is het zover. Het is avond en we zijn in het zaaltje waar de optredens van de bonte avond zullen zijn. Er heerst een zenuwachtig sfeertje. Buiten is het donker, maar het onweert inmiddels. Af en toe zie je dus het felle licht van een bliksemflits. De regen loopt in straaltjes langs de ramen.

Langzaam gaan alle kinderen op hun plek zitten. In De Dassenburght zitten de artiesten gewoon in de zaal. Je staat op als je aan de beurt bent.

In de zaal ruikt het naar deo en haarlak en snackbar. We hebben net alleen een kop soep gekregen en krijgen straks patat en bitterballen. De mevrouw van de eieren is al druk patat aan het bakken. Naast de frituurpan staat een groot bord met blokjes kaas en plakjes worst.

Ik loop naar het podium en blijf even stilstaan naast de vierde rij, waar Jaimy zit. Ze is iets aan het doen op haar telefoon, waarschijnlijk is ze begonnen met het editen.

Juniper wurmt zich langs een paar kinderen en gaat naast haar zitten.

‘Ik wil dus ook influencer worden,’ hoor ik Juni zeggen. ‘Maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik ben vreselijk benieuwd hoe jij dat doet, als supersuccesvolle contentcreator. Hoe ben jij eigenlijk zo goed geworden?’

‘Heb je even?’ Jaimy lacht haar tanden bloot.

‘Ja!’ antwoordt Juniper blij. ‘Ik heb álle tijd.’

Als ik op het podium sta, steek ik mijn duim op naar Dex. Hij zit helemaal achterin aan een tafel. Hij heeft zijn koptelefoon op en zijn laptop voor zich. Hij zei vanmiddag dat hij twee dingen tegelijk kan (een gamingtoernooi winnen en het licht en geluid voor de bonte avond verzorgen). Ik ben benieuwd. Ik hoop dat oma en hij het toernooi winnen.

Dex steekt als antwoord twee duimen op. Hij drukt op wat knoppen, waardoor er een lamp boven mijn hoofd precies op mij begint te schijnen. Op het grote scherm achter me verschijnt in grote letters: BONTE AVOND 7A EN 7B.

Dan klinkt er een muziekje en iedereen begint te klappen.

‘Welkom!’ zeg ik. ‘Welkom op de bonte avond van groep zeven!’

De eerste vier acts zijn heel leuk. James en Max hadden besloten om hun zwaardvechtscène net als tijdens de repetitie met plastic zwaarden te doen. Het is nu een soort comedy en iedereen giert het uit.

Dani en Teuntje doen een supervette breakdance. Saar zingt ‘Let It Go’ (met de juiste muziek). Dex bedient het grote scherm achter het podium en drukt tijdens Fays presentatie over De Dassenburght precies

LEESEXEMPLAAR

op het goede moment op de knoppen. Het is leuk om oude zwart-witfoto’s van de hoeve te zien.

Net als ik de vijfde act wil aankondigen, klinkt er uit het publiek een gillette.

Alle kinderen kijken naar Jaimy.

‘OMG!’ roept ze. ‘Wat is dit?’ Ze wijst naar het scherm van haar telefoon.

Juniper kijkt me ongelukkig aan en haalt bijna onzichtbaar verontschuldigend haar schouders op. Het was een goed plan om Jaimy af te leiden, maar natuúrlijk kan Juni niet verder praten tijdens de optredens. En Jaimy is wel gewoon doorgegaan met editen.

‘Er staat op mijn video gewoon een oude vrouw in het wc-hokje,’ roept ze vol afschuw. ‘Met een hoedje. OMG! Vet creepy.’

Juniper rekt haar nek uit en kijkt op het schermpje.

Fay zit aan de andere kant van Jaimy en doet hetzelfde. ‘O jee,’ zegt ze dan. ‘Dat is geen echte mevrouw. Dat is de bosgeest van De Dassenburght.’

Kinderen beginnen angstig tegen elkaar te fluisteren.

Juniper knikt. ‘Ja, die legende ken ik. Ze verschijnt wel vaker op foto’s en video’s. Heel eng.’

Ik zie dat Isa op de eerste rij op haar nagels begint te bijten. Ze kermt zachtjes.

‘Je moet het gewoon meteen wissen,’ zegt Sami vanaf rij twee. ‘Ik heb gehoord dat ze je dan met rust laat.’

Een paar kinderen staan op om naar Jaimy toe te lopen. Je ziet niet elke dag een bosgeest.

‘Nee!’ roept Sami. ‘Ze wil niet gezien worden. Als je haar gezicht hebt gezien, komt ze bij je spoken.’

De kinderen die wilden gaan kijken, druipen af en gaan weer op hun plek zitten.

Jaimy’s uitdrukking verandert. Ze kijkt niet meer geschrokken of bang. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Wissen?’ zegt ze dan. ‘Ben je gek geworden? Dit is goud. Dit gaat online.’

Wij leden van het snoeproefclubje kijken elkaar angstig aan. Zelfs Juniper en Sami lijken in paniek en dat gebeurt niet vaak.

Mama, die tot nu toe vlak naast mij stond, springt het podium af. ‘Wat een onzin,’ zegt ze terwijl ze naar Jaimy toe loopt. ‘Jullie maken andere kinderen bang met dit soort indianenverhalen, zie je dat niet?’ In het voorbijgaan legt ze een geruststellende hand op Isa’s schouder.

‘Laat eens kijken, Jaimy.’

Sami, Dex, Fay, Juniper en ik wisselen een paar laatste blikken. Ik zucht diep. Dit was het. We hebben oma in ieder geval tot halverwege (oké, bijna) de bonte avond verborgen kunnen houden.

Vlak voordat mama bij Jaimy is, klinkt een keiharde knal.

Tegelijkertijd ontploft er een soort mistbom op het

podium, op nog geen meter bij me vandaan. Ik begin te hoesten.

Precies dan worden de ramen verlicht door een megafelle bliksemflits, ogenblikkelijk gevolgd door een donder die zo hard is dat ik – net als bijna alle andere kinderen in de zaal – mijn handen op mijn oren leg.

‘De bosgeest!’ krijst Isa. Ze duikt met haar hoofd weg in de schoot van Hassna, die naast haar zit.

‘Jake?’ stamelt mama als de mist wegtrekt. Haar onderkaak hangt bijna op de grond.

Telefoontje Speciaal

‘G een paniek!’ brult meester Simon paniekerig. ‘Ik weet wat we moeten doen,’ roept hij. ‘We gaan allemaal op onze tenen op onze hurken zitten. Dan hou je je handen op je oren. Kijk, zo.’ Meester Simon zakt door zijn knieën en maakt een bolletje van zichzelf, maar geen enkel kind let langer dan anderhalve seconde op hem. En niemand doet wat hij zegt, iedereen kijkt weer naar het podium.

‘Ik ben de grote Jakini!’ roept mijn broertje. Hij heeft Lizzy op zijn arm. ‘En dit is mijn magische prairiehond Sarabi. Ze is sneller dan het licht én het geluid.’

‘Jake?’ zegt mijn moeder opnieuw. Ze wrijft in haar ogen. ‘Wat doe jij hier? Hoe ben je hier gekomen? Waar is oma?’

Jake blijft strak voor zich uit kijken en maakt een grote beweging met zijn arm, waardoor zijn zwarte

cape wappert. ‘Ik ben Jake niet, ik ben de grote Jakini! En jullie zijn vandaag getuige van de Grote Verdwintruc.’ Hij wappert weer met zijn cape.

Een bliksemflits zet de zaal kort in een helder blauwachtig licht. Op hetzelfde moment klinkt een donderslag die zo hard is dat het lijkt alsof De Dassenburght in tweeën breekt. Een nanoseconde later valt de stroom uit en is alles donker.

‘Neeeeeeee!’ gilt Dex van achter in de zaal. ‘Niet nu!’

In het donker hoor ik hem keihard op de toetsen van zijn laptop rammen.

‘Allemaal kalm blijven!’ schreeuwt meester Simon hysterisch, terwijl hij overeind komt. Hij zet zijn hoofd lamp recht en beweegt zo snel en ongecontroleerd dat hij met zijn lichtstraal wel een op hol geslagen vuurtoren lijkt.

Maar ineens staat hij stokstijf stil.

Met zijn hoofd schijnt hij op een grote, druipende figuur in de deuropening. Met een hoedje.

Kinderen beginnen te gillen.

‘De bosgeest!’ schreeuwt iemand.

‘Niet naar haar kijken!’ brult een ander.

Dan schiet de stroom aan en is de zaal weer verlicht.

‘Jake?’ zegt mama voor de derde keer in een paar minuten. ‘Jake, waar ben je?’

Maar waar Jake en Lizzy net stonden, rest alleen nog een laatste sliertje rook.

‘Boer Harm?’ zeg ik verbaasd in mijn microfoon.

De druipende figuur stapt met enorme passen naar het podium. Hij kijkt woest.

‘Waar is dat mormel? Ik kwam checken of de bliksemafleider nog goed vastzat op het dak, maar toen zag ik door het raam ineens die HOND. Waar ben je, afgekloven stofwolk? Nou zal ik je krijgen!’

O nee, Lizzy...

Ik hoop maar dat Jake naar een plek heel ver weg verdwenen is.

Inmiddels is Jaimy opgestaan van haar stoel. Ze heeft zich naar de zijkant van de zaal gewurmd en duwt haar telefoon in het gezicht van de boer, die bijna over haar struikelt.

‘Dit is briljante content!’ kirt ze. ‘Met die stroom die uitvalt en dat goochelaartje. En weer die woeste boer. *Love. It.*’

‘Uit de weg!’ zegt de boer boos. ‘Ik moet die worstenpikker vangen. Die gaat vanavond nog naar het asiel.’ Hij maait boos met zijn armen.

Zijn grote roze hand petst per ongeluk tegen Jaimy’s telefoon. Die vliegt met een grote boog door de zaal en landt precies in de frituurpan. Het vet begint keihard te sissen en daarna knetterend te pruttelen.

‘Neeeeeeee!’ gilt Jaimy en ze rent ernaartoe.

‘O jee,’ zegt de mevrouw van de eieren terwijl ze in de frituurpan kijkt.

‘Haal eruit dan!’ blèrt Jaimy tegen haar.

‘Oké,’ zegt de mevrouw schouderophalend. Met een soort ijzeren vergietlepel vist ze Jaimy’s telefoon uit het borrelende vet.

De telefoon, die eruitziet als een keiharde misvormde homp plastic, maakt een vreemde *kloink* als de vrouw hem in een aluminium schaal kiepert.

‘Wel even laten afkoelen,’ zegt de mevrouw.

‘Ketchup of curry?’ zegt Gijs, die vlakbij zit. Hij grinnikt. Een paar andere kinderen ook.

Jaimy hangt over haar telefoon en blaast op het ding. ‘Wat erg,’ jammert ze. ‘En ik had de bosgeest nog niet eens geüpload.’

De snoepravers (behalve Dex, die is héél druk met zijn laptop) steken duimen naar elkaar op.

Apple-Rose staat op van haar stoel. ‘Misschien is het maar beter zo, mama,’ zegt ze. ‘Je zit altijd op je telefoon. Nu kan je mijn optreden zien. Anders was je weer bezig geweest met je vlog of zo.’

Jaimy lijkt even van haar stuk gebracht. ‘Maar jij vindt het toch leuk dat ik influencer ben?’ vraagt ze.

‘Mwah,’ antwoordt Apple-Rose. ‘Ik vind het eigenlijk leuker als je gewoon moeder bent en niet alles opneemt en online zet.’

‘Nou hoor je het eens van een ander, rare meid,’ moppert de boer tegen Jaimy. ‘Maar kunnen we nu weer over naar belangrijkere zaken? Waar ben je,

bedorven vleermuis? Je ontsnapt me niet nog eens.’

‘Hier is ze,’ klinkt het vanuit de deuropening. Jake heeft zichzelf blijkbaar weer terug gegoocheld. Hij houdt Lizzy stevig tegen zich aan. ‘Maar je krijgt haar niet. Ze is nu van mij.’

Aan de zijkant van het podium leunt mama tegen een muur waar een zwaar, donkerblauw gordijn voor hangt. ‘Ik begrijp hier echt helemaal niks meer van,’ mompelt ze. ‘Jake is hier en hij was weg en nu is hij weer terug en hij heeft een... hond? Oké, Gaby, je staat in je kracht. Tijd voor zelfzorg. Rustig ademen.’

‘Geef die haarbal aan mij, mini-Batman. Hij moet naar het asiel. Of naar de worstenfabriek.’

‘Het is geen “hij”. Lizzy is een meisje,’ zegt Jake. ‘En ze is van mij. Ga terug naar je eigen boerderij, want anders doe ik mijn verdwijntruc weer.’

‘Nee!’ roept mama geschokt. ‘Jij blijft hier, denk erom.’

Voorzichtig leg ik mijn microfoon naast me neer en ik spring van het podium. ‘Kunnen we niet wat regelen?’ zeg ik tegen de boer. Ik loop naar hem toe. Ik graai in mijn zak en haal er een paar roze biggetjes uit. ‘U mag deze en wij houden het hondje.’ Ik steek mijn hand naar voren. ‘Het zijn mijn laatste.’

De boer kijkt naar mijn snoep alsof ik diamanten uit mijn broekzak heb gevist.

‘Varkens,’ zegt hij vertederd. ‘Mijn lievelingsdieren.

Wist je dat varkens niet kunnen zweten? En dat ze slimmer zijn dan honden?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Maar ik geloof het meteen. Hebben we een deal?’

De boer stopt het snoep in zijn jaszak en doet zijn armen over elkaar. Zijn mondhoeken gaan weer naar beneden. ‘En mijn worst dan?’

Mijn blik valt op het bord met kaas en worst. Ik pak snel het bord van de tafel en duw het tegen de dikke buik van de boer. ‘Hier,’ zeg ik. ‘Zo goed?’

De boer grist het bord uit mijn handen. Hij gromt iets, draait zich om en loopt weg.

Ik loop terug naar het podium en pak de microfoon. ‘Zullen we verdergaan met de bonte avond?’ zeg ik tegen het publiek. ‘We hebben nog best wat optredens.’

Jake gaat met Lizzy naast mama staan.

‘We hebben het er straks over,’ hoor ik haar met haar strenge stem zeggen. Maar ze slaat wel een arm om hem heen.

‘Kan het scherm weer aan, Dex?’ roep ik. Sinds de stroom uitviel, is het scherm helemaal zwart.

‘Gast, geef me mini’s!’ schreeuwt Dex vanachter zijn tafel.

‘Eh, Dex?’ zeg ik in de microfoon. ‘Hallo?’

‘Huh, wat?’ zegt Dex, die nauwelijks opkijkt van zijn scherm. ‘Kom op, Ton. Ik word gesnipet vanaf de berg.’

‘Joehoe, Dex,’ herhaal ik. ‘Het scherm.’

‘Jahaaa, Keet, hier is je scherm.’ Dex klinkt gehaast en geërgerd. Hij ramt op wat knoppen en het scherm schiet aan.

Het scherm met daarop levensgroot mijn oma. Met haar vissershoedje en haar koptelefoon.

‘Ik heb geen *mats* meer, Dex. Ik kan niet meer bouwen!’ roept ze. Haar bril balanceert op het puntje van haar neus.

‘Mam?’ stamelt mijn moeder vol ongeloof tegen het scherm. ‘Adem in, adem uit,’ zegt ze vervolgens tegen zichzelf, terwijl ze met twee handen het gordijn vastpakt.

Naar huis

De volgende ochtend staan we met z’n allen bij de bussen. De meeste kinderen zien een beetje grauw. Er wordt niet echt veel gepraat, maar de stemmen die je hoort, zijn schor. Teuntje staat tegen een boom te slapen.

De rest van de bonte avond was na de idiote eerste helft superleuk. Mijn hoogtepunt: Verlegen Vincent die ging rappen over het kamp. Vooral het stukje over de kaars van Saar was om te gieren.

Ik heb vannacht op de slaapzaal geslapen, eigenlijk veel gezelliger. Er was nog een bed over, en dat heb ik tussen Fay en Juniper in gesleept.

Oma sliep in mama’s bed in het hoofdgebouw, mama met Jake in mijn captainstent.

‘Heb je je tas al in de bus gedaan?’ vraagt mama. Ze lijkt wel iets relaxter dan op de heenreis, hoewel ze

gisteravond wel echt heel boos op oma was.

Ik knik.

Mama doet haar mond open om iets te zeggen, maar doet hem weer dicht als ze oma en Jake aan ziet komen lopen.

‘Zo, daar hebben we de gamingkampioen,’ zegt mama sarcastisch.

‘Bijna-kampioen,’ verbetert oma haar bloedserieus.

Het is een beetje ingewikkeld, maar oma en Dex hebben technisch gezien wel gewonnen, maar ze hebben geen beker en zijn geen kampioen. Officieel zijn ze niks, want ze zijn gediskwalificeerd.

Dex deelde per ongeluk het scherm met iedereen, dus ook met de organisatoren van het toernooi. Die zagen natuurlijk meteen dat oma niet elf was.

Dex vond het niet eens erg. Hij zei dat het moddervet was om in de finale te staan en dat ze eigenlijk wel gewonnen hadden.

‘Ik ben nog steeds boos,’ zegt mama tegen oma. ‘Als je mijn kind zou zijn, zou ik je PlayStation afpakken.’

‘Dat mag je best doen, hoor,’ antwoordt oma. ‘Ik heb voorlopig even genoeg gegamed. Ik wil weer bridgen met mijn vrienden en kletsen met Keet en voetballen in de tuin met Jake. Als dat nog mag. Ik mag toch nog wel oppassen?’ Oma kijkt bezorgd.

‘Ja, natuurlijk,’ zegt mama. ‘Maar dan moet je ook echt op ze passen. En niet half. En je moet je

al helemaal niet laten chanteren. Ik zou toch nooit geloofd hebben dat Jake van jou in zijn eentje in een koffer mee op kamp mocht?’

‘Sorry, mama,’ zegt Jake schuldbewust.

‘Zullen wij gaan, grote Jakini?’ zegt oma. ‘Dan zien we jullie thuis.’

Jake knikt.

‘Mam?’ vraagt hij.

‘Ja, Jake?’

‘Moeten honden een gordel om in de auto?’ Hij bukt en tilt Lizzy op. Ze geeft hem een lik over zijn wang.

‘Hou haar maar op schoot,’ lacht mama.

‘Hoe ga je dit aan Dennis verkopen?’ vraagt oma aan mama. ‘Die is toch hartstikke allergisch voor honden?’

Mama trekt een gezicht. ‘Dat vraag ik me af,’ zegt ze samenzweerderig. ‘Ik heb hem wel eens stiekem zien knuffelen met de labrador van de overburen. Maar goed, ik moet een goed moment vinden om het te bespreken.’

Een paar minuten later sta ik met Fay, Juniper en Sami te kletsen. Ik heb net verteld hoeveel zin ik heb om mijn hamsters weer te zien en ze heel lang te knuffelen.

De laatste kinderen stoppen hun tassen en koffers in de bagageruimte van de bus.

Ik zie Dani met een zwaai de lege snoepkoffer onder in de bus gooien. Het laatste snoep dat erin zat, hebben we gisteren onder alle kinderen van 7a en 7b verdeeld.

‘Zullen wij in de bus naast elkaar zitten?’ vraagt Fay aan Sami. ‘Gewoon als vrienden,’ zegt ze er snel achteraan.

‘Is goed, gezellig,’ zegt Sami lachend.

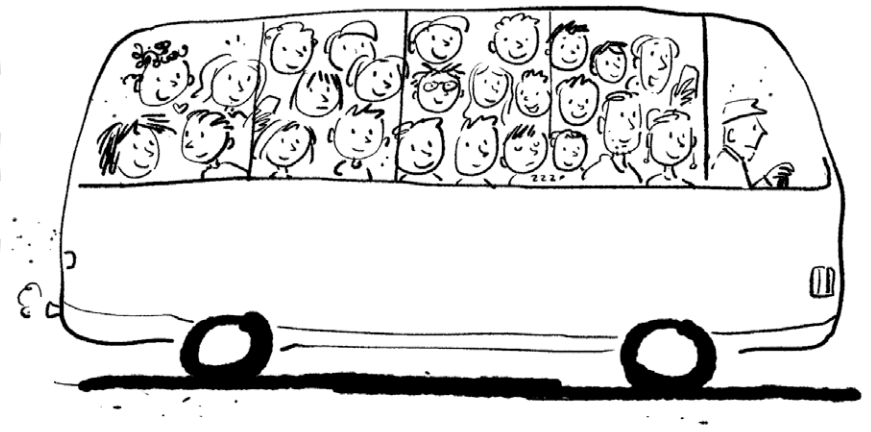
Dan komt Saar aanlopen. Ze kijkt moeilijk. ‘Dat is wel weer het nadeel van heel veel spullen meenemen,’ puft ze tegen ons. ‘Je moet het ook allemaal weer inpakken.’ Ze wijst naar de stapel koffers en tassen vlak naast de voordeur van De Dassenburght.

‘Sami, ik durf het bijna niet te vragen, maar zou jij misschien...’

‘Nee, sorry,’ antwoordt Sami. ‘Ik blijf even hier.’

‘O,’ zegt Saar teleurgesteld. ‘Oké.’ Ze kijkt rond. ‘Joehoe, meester Simon!’ roept ze en ze loopt weg. ‘Mag ik wat vragen?’

Als wij even later voor het trapje staan te wachten om de bus in te gaan, is meester Simon nog met Saars spullen aan het sjouwen. Zijn haar plakt aan z’n voorhoofd en zijn gezicht is rood. ‘Weet je wat pas overleven is?’ mompelt hij terwijl hij een zware koffer in de bagageruimte gooit. ‘Een kamp met groep zeven.’

LEESEXEMPLAAR

Epiloog

‘En je hebt de hele week in Keets tent gezeten?’ Papa schatert het uit. Hij is gisteravond teruggekomen uit Korea.

Het is supergezellig om weer met z’n vieren aan tafel te zitten. Het is vooral heel chill dat er niemand verdwenen is of ergens verstopt zit.

‘Ja!’ zegt Jake. Hij moet ook keihard lachen.

Mama schudt haar hoofd en zucht overdreven.

‘Behalve als-ie weer eens verdwenen was,’ zeg ik terwijl ik met mijn ogen rol. ‘En ik zat elke keer weer helemaal in de stress.’

‘Waar was je nou eigenlijk?’ vraagt mama aan Jake.

Jake trekt zijn voetbalshirt van Heung-min Son recht (een superbekende voetballer; dat T-shirt heeft Jake van papa gekregen). ‘Illusionisten verklappen nooit iets,’ zegt hij ernstig. ‘De Grote Verdwintruc is heilig.’

‘Maar je moest toch gewoon naar school?’ vraagt papa aan Jake.

‘Oma heeft me ziek gemeld,’ antwoordt Jake. ‘Ik loop hartstikke voor met alles, dus het kon wel, zei ze.’

Mijn broertje ontwijkt de blik van mama, die ineens heel boos kijkt. Ze heeft oma hier flink voor op haar kop gegeven, maar ja, hij loopt inderdaad voor.

Jake en ik kijken precies tegelijk en allebei zo onopvallend mogelijk naar Lizzy. Ze zit op de grond naast de prullenbak. Ze heeft trouwens voor het eten m’n hamsters ontmoet, ze vond ze reuze-interessant. Biceps was op haar beurt ook wel nieuwsgierig naar Lizzy, Muffin vond een wortel leuker.

We zitten al twintig minuten aan de keukentafel voor het avondeten, maar papa heeft Lizzy nog niet gezien. Papa moet eigenlijk een bril, maar hij is een ijdeltuit en wil dat niet.

Als je een bril nodig hebt, lijkt Lizzy waarschijnlijk een beetje op een van mijn sloffen.

Jake heeft nog even zachtjes ‘Blijf’ tegen haar gezegd voordat papa, die vanwege zijn jetlag een middagdutje had gedaan voor het eten, de keuken binnenkwam. Ze zit dus weer als een opgezette witte wasbeer op de grond.

‘En jouw moeder op de wc,’ zegt papa lachend tegen mama. ‘Wat een knotsgek kamp.’

‘Ja, het was niet heel doorsnee,’ zegt mama. ‘Maar

uiteindelijk wel heel leuk, toch Keetiekeetbanaantje?’

Ik knik. ‘Ja, het was wel heel leuk.’

Papa pakt mama’s hand. ‘En jij, schatje? Ga je nu meteen weer verder met je cursus? Je hoeft vanavond geen huiswerk te maken, toch? We zijn allemaal net thuis. Misschien kunnen we een film kijken met z’n allen. Als ik niet in slaap val.’

‘Ik stop even met die cursus,’ zegt mama. ‘De allerbelangrijkste les heb ik geleerd tijdens kamp. Ik dacht de hele tijd dat ik pas echt in m’n kracht stond als ik alles onder controle had. Maar je kan nog zo hard proberen om alles te laten verlopen zoals jij wil, maar dat lukt toch niet.’

‘Helemaal mee eens,’ zeg ik met volle mond. Ik zal het nooit aan iemand toegeven, maar na een miljard kilo snoep smaakt mijn broccoli best lekker.

‘Bovendien wil ik ook lekker veel tijd met jullie doorbrengen,’ besluit mama.

Ik herschik het Koreaanse snoep dat ik van papa heb gekregen. Dat bewaar ik voor morgen. Of nee, voor straks.

Ik wil iets vragen, maar vind dat best moeilijk. Ik schraap m’n keel. ‘En jij, papa? Wanneer moet jij weer op reis? Nu je een internationale popster bent, moet je natuurlijk de hele tijd weg om in het buitenland op te treden.’ Ik probeer vrolijk te kijken, maar ik vind het helemaal niet leuk als hij vaak weg moet.

Papa maakt een grimas. ‘Nee, joh,’ zegt hij. ‘Absoluut niet. Het was een onvergetelijke ervaring, maar wat mij betreft eenmalig. Heb je enig idee hoe erg ik jullie drieën gemist heb? Nee hoor, een week zonder jullie vind ik echt een RAMP.’

O jee.

Als een pijl uit een boog schiet Lizzy uit haar positie.

Papa valt bijna van zijn stoel van schrik. ‘Wat is dat?’ stamelt hij, terwijl Lizzy als een tornado rondjes rent door de keuken.

‘Dat is Lizzy,’ antwoord ik.

Mama en ik wisselen een blik.

Lizzy springt in een soepele beweging op papa’s schoot. Ze begraaft haar pluizige koppie in zijn T-shirt.

‘Aaaaaaaw, Lizzy,’ kirt papa. ‘Hallo, poepie. Hallo, schatje. Ben jij zo’n brave kleine puppy? Ben jij zo’n leuke, lieve kleine polle...’ Hij stopt met praten en kijkt mama aan. ‘Eh... Oeps. Hatsjoe?’ probeert hij nog.

Mama en ik moeten lachen.

‘Eh... jongens?’ zegt papa dan. ‘Waar is Jake eigenlijk?’

LEESEXEMPLAAR

Lees ook van Suus Ruis:

Keet is bijna elf en woont in een doodgewoon huis in een doodgewone buurt. Ze heeft ouders om je kapot voor te schamen, een broertje dat denkt dat hij Harry Potter is en twee hamsters (Biceps en Muffin). Ze droomt van een groots en meeslepend leven als TikTok-ster of minister-president, maar er gebeurt eigenlijk nooit iets.

Of toch wel? Want met een vader in een boyband, een datende oma en een oorbellenbedrijf dat viral gaat, belooft het voor Keet het gekste schooljaar ooit te worden.

I E E C E Y E M D I A A D